

Printed by : BALAJI OFFSET PRINTERS,
Chennai - 106. Phone : 4819094, 4721794

திருவரசு □ வாளின் முத்தம் □ ரா.கி. ரங்கராஜன்

திருவரசு
புத்தக
நிலையம்

வாளின் முத்தம்

ரா.கி. ரங்கராஜன்

முதற் பதிப்பு: அக்டோபர், 2001

763511

13452

விலை: 50-00

Title : VALINMUTHAM
Author : Ra. KI. RANGARAJAN
Subject : Historical Novel
Language : Tamil
Edition : First Edition, October -2001
Pages : viii+256=264
Publication : THIRUVARASU PUTHAKA NILAY
13, Deenadayalu Street,
Thyagaraya Nagar,
Chennai - 600 017.
Rs.50-00

Price

ஒளி அச்சு: நேரு அச்சகம், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14
Printed at : Ranganendra Agencies, Chennai - 5 ☎ 8446186, 8446891

முன்னுரை

சென்னை நகரில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி காலூன்றிக் கோட்டை எழுப்பிக் கொண்டதையும், தமிழ்நாட்டில் ஏழை எளிய தொழிலாளிகளைப் பிடித்துக் கப்பலேற்றி அடிமை வியாபாரம் நடந்து வந்ததையும் பின்னணியாகக் கொண்டு 'அடிமையின் காதல்' என்ற நாவலை எழுதிய பிறகு, அதேபோல் ஆராய்ச்சிகள் செய்து இன்னொரு சரித்திர நாவலைப் படைக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டேன். அதன் பயனாக உருவானதுதான் இந்த 'வாளின் முத்தம்.' அமரர் எஸ்.ஏ.பியின் ஆசியுடன், 'மோகினி' என்ற புனைபெயரில் குழுதத்தில் தொடர்கதையாக இது வந்தது.

ராஜபுத்திரர்களுக்கும் அக்பருக்கும் ஏற்பட்டிருந்த சினேகிதம், பகைமை இரண்டையும் வைத்து எழுதப்பட்டது இந்தக் கதை. அக்பரைப் பற்றிய புத்தகங்களைக் குறித்துப் பல தகவல்களைத் தந்ததோடு, அவ்வப்போது எனக்கு ஏற்பட்ட ஐயங்களையும் தீர்த்து வைத்தவர் என் அருமை நண்பர் ஹாஜி மௌலானா எம். அப்துல் வஹ்ஹாப், ('பிறை' ஆசிரியர்) அவருக்கு முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

இந்த நாவலின் பிரதி எங்கேயுமே கிடைக்கவில்லை. நண்பர் வாதூரன், தான் பத்திரப்படுத்தி

வைத்திருந்த பைண்ட் புத்தகத்தைக் கொடுத்து உதவினார். அதில் சில பக்கங்கள் பழுதடைந்திருந்தன. நண்பர் பி. கே. விஸ்வேஸ்வரன் அந்தப் பக்கங்களைக் கொடுத்தார். இருவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சமீப காலத்துச் சரித்திரமாக இருந்தபோதிலும் இதை எழுதுவதற்காக நான் சிறிது பாடுபட வேண்டியிருந்தது. ராஜஸ்தான் வட்டாரத்தில் சிறு பிரயாணங்களும் இதன் பொருட்டு மேற்கொண்டேன்.

கோட்டாவில் (ராஜஸ்தான்) பெரிய பதவியில் என் நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் இருந்ததால் அவரை நம்பிக்கொண்டு அங்கே போய்விட்டேன். ராஜபுதனத்தின் கோட்டைகளையும் பழைய அரண்மனைகளையும் பார்க்க வேண்டுமென்பது என் திட்டம்.

வேலைப் பளு காரணமாக அவரால் என்னை அதிக இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியவில்லை. பூந்த் என்ற சமஸ்தானத்தின் கோட்டைக்கும் அரண்மனைக்கும் மட்டுமே அழைத்துச் சென்றார். மகாராஜாவின் பிரதிநிதியாக இருந்த ஏ.டி.ஸி. எங்களுக்கு அரண்மனையைச் சுற்றிக் காட்டினார். விஸ்தாரமான தர்பார் மண்டபத்தில் ஆளை அழுத்தும் மெத்தை வைத்த சோபாவில் அமர்ந்து, சுவரெங்கும் மாட்டியுள்ள சிங்கம், புலி, யானைத் தலைகளைப் பிரமிப்புடன் பார்த்தேன்.

இதன்பிறகு, எந்த ரயிலில் வேண்டுமானாலும் ஏறி எந்த ஊருக்கு வேண்டுமானாலும் போய்

எதை வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி எனக்கு 'பை-பை' வழங்கிவிட்டார் என் உறவினர். அப்போதுதான் அஜ்மீருக்கு போனேன்.

ஒருநாள் அக்பர் ஃபதேபூர் சிக்ரிக்கு அருகிலுள்ள ஒரு காட்டில் வேட்டையாடிவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, குவாஜா மொயினுதீன் சிஷ்டியின் மகிமை குறித்துச் சில துறவிகள் பாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டதாயும், அஜ்மீரிலுள்ள தர்காவுக்குப் போய்ப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டுமென்று புறப்பட்டதாயும் ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதை உண்டு.

அங்கேயிருந்து திரும்பியபின், 27 வயது வரை வாரிசு இல்லாதிருந்த அக்பருக்கு, அம்பர் இளவரசி ஹிர்க்காபாய் மூலம் ஆண் குழந்தை பிறந்ததாம். அதிலிருந்து ஆண்டுதோறும் ஆகராவி லிருந்து பாத யாத்திரையாகவே அஜ்மீருக்கு வரத் தொடங்கினார் என்றும் படித்திருந்தேன்.

அந்தப் பின்னணியைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே அஜ்மீர் சென்றேன். ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களாகிவிட்டதால் எந்த ரயிலில் ஏறி எப்படிச் சென்றேன் என்பது இப்போது நினைவில்லை. ஆனால் பையில் ஒரு வேட்டி சட்டையும் ஆஸ்துமா மருந்தும் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு கடும் கோடையில் பிரயாணம் சென்றது மட்டும் நினைவு இருக்கிறது.

தாகம் வரட்டியது. அது பாசஞ்சர் வண்டி யாகையால் சின்னச் சின்ன ஸ்டேஷன்களில் கூட நின்றது. பிளாட்பாரத்தில் தண்ணீர் கிடைக்க

வில்லை. ஆனால் ஸ்டேஷனுக்கு ஸ்டேஷன் மாம்பழம் விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே மாம்பழம் வாங்கிச் சாப்பிட்டு தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு அஜ்மீரை அடைந்தேன்.

குறுகலான தெருக்கள். கசகசவென்று ஜனங்கள். மகான் மொயினுதீன் சிஷ்டியின் தர்காவுக்கு எப்படிப் போவது என்று விசாரித்த (இந்துவான) என்னைப் பலரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துவிட்டு வழி சொன்னார்கள். பழமையான தர்கா அது. வாசலெங்கும் ஏழை எளியவர்களின் கூட்டம். உள்ளே போனேன். மகானின் சமாதியை வலம் வந்துவிட்டுத் திரும்பினேன். என்னால் இயன்ற காணிக்கைகளைச் செலுத்திவிட்டு அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கொண்ட சிறு புத்தகமொன்று வாங்கிக்கொண்டேன். அதிலிருந்து—

‘தந்தையின் வழியில் ஒரே ஒரு தோட்டம்தான் இருந்தது குவாஜா மொயினுதீனின் ஜீவனத்துக்கு. அதையும் விற்று ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்தார். மக்கா நகரத்துக்கும் மதினா திருநகரத்துக்கும் பாக்தாத் நகரத்துக்கும் யாத்திரைகள் சென்றார். பிருதிவிராஜை கோரி சுல்தான் தோற்கடித்த சமயம் அவருடன் இந்துஸ்தானம் வந்தார். ஐம்பத் திரண்டாவது வயதில் அஜ்மீரை அடைந்து அற்புதங்கள் புரிந்தார். சக்கரவர்த்திகள் கூடக் கை கட்டிக் காத்திருக்கும் வகையில் செல்வாக்குப் படைத்திருந்தும் தன் கந்தல் துணிகளைத் தானே துவைத்து உடுத்தியவர் அந்த மகான். எட்டு நாள் சோந்தாற்போல் உபவாசம் இருந்து ஒன்பதாம் நாள்

ஒரே ஒரு சப்பாத்தி மட்டும் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் உபவாசத்தைத் தொடர்க்கூடிய அளவு மனோதிடமும் தேக திடமும் கொண்டிருந்த பெரியார் அவர்.....’ என்ற வாசகங்களைக் குறித்துக் கொண்டு திரும்பினேன்.

அக்பரை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டுமென்று ஒரு ராஜபுதன சமஸ்தான இளவரசனும் அவனுடைய ஏழைக் காதலியும் திட்டமிடுவதாக என் கதையை அமைத்திருந்தேன். ஆக்ராவிலிருந்து அஜ்மீருக்கு நடைப் பயணமாகச் செல்லும் அக்பர், நடுவே பனாசி ஆற்றைக் கடக்கும்போது, அம்பு எய்தி அவரைக் கொல்ல நினைத்திருக்கிறாள் அந்தப் பெண். வெகு தொலைவில், மறைவான இடத் திலிருந்தபடி குறி பார்த்து அம்பு எய்வது பற்றி நீண்டநாள் பயிற்சி பெறுகிறாள். ‘டே ஆஃப் தி ஜெக்கால்’ என்ற ஆங்கில நாவல் (பின்னர் படமாகவும் வந்தது) என்னை மிகவும் பாதித்திருந்த சமயம் அது. அதன் கதாநாயகன் நெடுந்தூரத்திலிருந்து பிரெஞ்சு ஜனாதிபதியைக் கொலை செய்வதற்காகத் துப்பாக்கிப் பயிற்சி பெறப் படாத பாடு படுகிறான். அதுபோல இவளும் அம்பு எய்யப் பாடுபட்டுக் கற்றுக் கொள்கிறாள். அதிலே தற்செயலாக ஜனாதிபதி உயிர் தப்புகிறார். இந்த நாவலில், அக்பர் அந்தக் கொலைத் திட்டத்தைத் தன் சாமர்த்தியத்தால் முறியடிக்கிறார்.

கதையை எழுதும் முன் தோடர்மால், தான்சேன், அக்பரின் தீன் இலாஹி மதம், அவருடைய பழக்க வழக்கங்கள், அரண்மனைச் சடங்குகள், சக்கரவர்த்தியின் பாதுகாப்புக்கான ஏற்பாடுகள், வட இந்திய நாட்டிய வகைகள்,

ராகங்கள், சரித்திர முக்கியத்துவம் கொண்ட இடங்கள், த கௌசியா அங்கியின் சிறப்பு- இப்படி ஏராளமான தகவல்களைப் புத்தகங்கள் வாயி லாகத் திரட்டினேன். ஏன், அக்பருக்காகத் தயாரிக்கப்படும் விருந்தைக்கூட விட்டு வைக்க வில்லை. கதாநாயகன் ஜெய்யையும் நாயகி ரூப்மதியையும் தவிர மற்றப் பெரும்பாலோர் அசலான சரித்திரப் பாத்திரங்கள். அக்பரின் வாழ்க்கையில் நிஜமாகச் சம்பந்தப்பட்ட நபர்கள்.

இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கும் மத நல்லி ணக்கத்துக்கும் பாரத நாட்டில் அவசியம் ஏற்பட் டிருக்கும் இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்தப் புத்தகம் வெளிவருவது எனக்குத் தனி மகிழ்ச்சி தருகிறது.

அழகிய முறையில் இதை வெளியிட்டுள்ள திருவரசு புத்தக நிலையத்துக்கு நன்றி.

ரா.கி. ரங்கராஜன்.

சென்னை-40
அக்டோபர், 2001

வாளின் முத்தம்

1

சக்கரவர்த்தி வருகிறார்! பராக்!

கல்தான்—இ—அதில், இஸ்லாமியக் காப்பாளர், விசுவாசிகளின் தளபதி, இவ்வுலகத்தில் இறைவனின் நிழல், அபுல்—இ—ஃபதே ஜலாலுத்தின் முகம்மது அக்பர், பாத்ஷா காஜி வருகிறார்! அவரது சாம்ராஜ்யத்தைப் பேரருளாளன் காப்பாராக!

கட்டியம் கூறி முன்னே சென்றான் அந்தரங்கக் காப்பாளன்.

ராணிமார்களின் அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளிப் பட்டார் பேரரசர் அக்பர். ஆக்ரா அரண்மனையின் பளிங்குத் தாழ்வாரங்களின் வழியே விருந்து மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்.

நாலு விரற்கிடைக்கொருகால் முத்தும், ஆறு விரற்கிடைக்கொருகால் பவளமும், எட்டு விரற் கிடைக்கொருகால் வைரமும் பதித்த அவருடைய நீண்ட தகௌசியா அங்கி, அரண்மனைத் தூண்களின் தங்கக் கவசங்களில் பிரதிபலித்தது. அந்த மினுமினுப்புக்கள்

எண்ணற்ற ரகசியங்களைத் தங்களுக்குள் கிசுகிசுத்துக் கொள்கிற மாதிரி இருந்தது.

விருந்து மாளிகையில் அக்பருக்காகக் காத்திருந்த அமைச்சர்கள் இடுப்பு வரை தலை குனிந்து சலாமிட்டு வழி விட்டார்கள். பாதுஷா அங்கங்கே நின்றார். ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டு வார்த்தை குசலம் விசாரித்தார். தந்த வேலைப்பாடுகள் செய்த பிரம்மாண்டமான உணவு மேஜையை அடைந்தார்.

பாரசீகர்களும், ஆப்கானியர்களும், இந்துக்களுமாக ஏராளமான அதிகாரிகள் கைகட்டிக் காத்து நின்றார்கள். பெரிய பதவியினர், பேரரசர் அமர்ந்தபின் அவர் தலையசைத்து உத்தரவு தந்ததும் பக்கத்திலே அமர்ந்தனர். சிறிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எட்டத்தில் சிறிய மேஜைகளில் உட்கார்ந்தனர்.

வெளியே நந்தவனத்தில் பூங்காற்று தவழ்ந்தது. நீர்நூறுக்களின் பித்தனைக் குமிழ்களிலிருந்து நூறு நூறு தண்ணீர்க்கம்பிகள் குட்டையும் நெட்டையுமாகப் பிரிட்டுக்கொண்டு மேலெழுந்தபோது, எது அதிக உயரம் தாவுகிறது என்பதைக் காண ஆவலுற்ற மாதிரி ரோஜாச் செடிகளின் கிளைகள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டு முந்தின.

சக்கரவர்த்தியின் சமீபத்தில், இடப்புறமும் வலப்புறமும் அமர்ந்தார்கள் அவருடைய அமைச்சர் குழுவினர். விழிகளை நாற்புறமும் சுழல விட்டபடி அருகே இருந்தவர் தோடர்மால்—மாமன்னரின் நிதி வருமான அமைச்சர். சில சமயங்களில் பிரதம மந்திரியாகவும் பொறுப்பு வகிப்பவர். அவருக்குச் சற்றுத் தள்ளி, மாநிலங்களின் நிர்வாகிகளான ராஜா மான்சுங்க பக்வன்தாஸ்; அவருக்குப் பின்னே அரண்மனை நிர்வாகத்தையும் தேவாலயங்களையும் கவனிக்கும் முராத்தி இந்தப் பக்கம், அரசாங்க நிலங்களில் அதிகாரிகளை

நியமிக்கவும் நீக்கவும் அதிகாரம் பெற்ற அமைச்சர் சுல்தான் க்வாஜா; ராணுவ அமைச்சர் ஷபாஜ்கான்; இறந்துபோன செல்வந்தர்களின் சொத்துக்களை நிர்வகிக்கும் ஷெரீப்கான்; நீதித்துறை அமைச்சர் பீர்பால்—

அரண்மனைச் சமையலறை. கறாரும் கண்டிப்பும் நிறைந்த அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு உணவு வகையாக அங்கீகாரம் கொடுத்து வெளியே அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாலும் அரிசியும் வெல்லமும் கலந்த ஷெரிபிரிஞ்ஜ்; கோதுமையும் நெய்யும் மிளகும் உப்பும் கலந்த தூலி; கோதுமை மாவில் செய்து வெங்காயமும் மிளகும் கலந்த சிக்கி; கீரைகளில் செய்த சாகு; பருப்பு வகைகளில் செய்த பஹித்; அரிசியும் இறைச்சியும் பச்சைப் பயிறுகளும் கலந்த கீமா புலாவ்; இறைச்சியும் கோதுமை மாவும் கலந்த கஷ்க்; ஆட்டிறைச்சியில் செய்த உல்மா; பாலிலும் கோதுமையிலும் செய்த ரொட்டி; சுட்ட சப்பாத்தி; இரானிலிருந்தும் துரானிலிருந்தும் வந்திருந்த திராட்சை, வாதுமை, பீச், பிஸ்தா—இப்படி வகை வகையான தின்பண்டங்களும் பானங்களும் கனி வகைகளும் வெளிச் சென்றபோது, இவற்றின் மணமும், ஏற்கெனவே தாழ்வாரங்களில் எரிந்துகொண்டிருந்த அகில், சந்தனக் கட்டைகளின் மணமும் கலந்து சக்கரவர்த்தியின் கீர்த்தியைப் போல நாலு திசைகளிலும் பரவியது.

பகாவால் என்ற உதவி அதிகாரி ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது எடுத்துத் தன் வாயில் போட்டுக்கொண்டு சோதனை செய்தார். பிறகு தலையசைத்தார். அடுத்தாற் போலிருந்த அதிகாரி தங்கப் பாத்திரங்களுக்குச் சிவப்புத் துணியும், வெள்ளிப் பாத்திரங்களுக்கு நீலத் துணியும், செப்பு நிழல்கான் கலங்களுக்கு வெள்ளைத் துணியும் போட்டு மூடி.

அடிப்புறத்தில் முடிந்து, முத்திரை வைத்தார். இன்னொரு அதிகாரி என்னென்ன பாத்திரங்கள் வெளிச் செல்கின்றன என்பதைக் காகிதத்தில் குறித்துக்கொண்டே வந்தார். மூன்றாமவர், என்னென்ன உணவு வகைகள் போகின்றன என்பதைப் பட்டியல் எடுத்து, விருந்து மண்டபத்திலுள்ள அதிகாரிக்கு அனுப்பினார்.

ஒழுங்காக, அமைதியாக, ஆனால் விரைவாக வேலை நடந்துகொண்டிருந்த சமயம்—

சமையலறை ஆள் ஒருவன் திருட்டுத்தனமாக இங்குமங்கும் பார்த்தபடி பட்டியல் அதிகாரியின் அருகே வந்தான். குனிந்தான். ஏதோ கிககிகத்தான்.

அந்த அதிகாரியின் முகம் திடுக்கிட்டது. அவர் ஒரு துணியைக் கீழே போட்டார். அதை எடுக்கிற மாதிரி குனிந்தார். நிமிர்கையில் சட்டெனப் பார்த்துக்கொண்டார். பின்னர் தன்னருகே உள்ள மேலதிகாரிகளிடம் மெதுவாக ஏதோ சொன்னார். அவரும் பார்வையைச் சுழற்றினார். 'சரி, பேசாமலிரு' என்று உதவியாளரிடம் சாடை காட்டிவிட்டு, உணவுப் பண்டங்களுக்கான பட்டியலில் கடைசி வரியாக ஒரு வரி எழுதினார்: "வஜீர் குலிஜ்கான் இதைக் காட்டு—ரகசியமாக" என்று கொடுத்தனுப்பினார்.

அந்த ரகசியச் செய்தி விருந்து மண்டபத்தை எட்டியபோது—

சக்கரவர்த்தி ஒரு பாரசீக்க கவிதையின் அழகை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இந்த மாமன்னரால் எப்படித்தான் இவ்வளவு இலக்கியங்களைக் கரைத்துக் குடிக்க முடிகிறதோ என்று தோடர்மால் தன்னுள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

வஜீர் குலிஜ்கான், ரகசியமாக நீட்டப்பட்ட காகிதத்தைக் கவனித்தார். அவர் முகத்திலும் திகைப்பு பரவியது. பின்னர் அதைத் தன் பக்கத்திலிருந்த அமைச்சரிடம் கொடுத்தார். விருந்து மேஜையின் கீழ்ப்புறமாகவே அந்தச் சீட்டு ஒவ்வொரு கையாகப் பயணமாகி, மன்னருக்கு மிகப் பக்கத்திலிருந்த தோடர்மாலிடம் வந்தது.

"சொற்ப நேரத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி என்னை மன்னிக்க வேண்டும்." குனிந்து வணங்கிவிட்டு எழுந்துகொண்டார் தோடர்மால்.

அவர் எட்டத்தில் வரும்போதே சமையல்கூடம் பரபரப்படைந்தது. அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வேலைகளை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். முகத்தில் அச்சம் பரவியது.

தோடர்மால் நேரே பகாவாலிடம் சென்றார்.

"சந்தேகமான ஆள் என்று செய்தி அனுப்பியிருக்கிறாயே, யார்?" என்றார்.

அவன் கண்ணால் சாடை காட்டினான்.

பாய்ந்து பிடித்தார் தோடர்மால்.

அதற்குள் மறுகோடியில் ஒருவன் எல்லாரையும் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்தான். தோடர்மாலுக்குப் பிழை புரிந்தது—தான் பிடித்தது தவறான ஆள் என்று. பிடித்தவனை விட்டுவிட்டு, ஓடுகிறவனைப் பிடியுங்கள் என்று அவர் கட்டளையிட, காவலாட்கள் கத்தியை உருவிக்கொண்டு சீற, உணவுக் கலங்கள் உருண்டு கவிழ—

உணவுச் சாலையை அடுத்திருந்த கலைப் பொருள் காப்பகத்தினுள் அவன் நுழைந்துவிட்டான்.

வெளியே இப்போது ஏராளமான பேர் சூழ்ந்து கொண்டு அதன் கதவுகளை உடைக்கவும் தகர்க்கவும்

முயற்சி செய்தார்கள். அடுத்த சில கணங்களுக்குள் அரண்மனையின் அந்தப் பகுதி அல்லோல கல்லோல மாயிற்று.

உள்ளே புருந்தவன், பல நாட்களாகவே அந்த அறையின் அமைப்பை ஆராய்ந்து அறிந்து வைத்திருந்தான் போலும். பரபரவென்று ஒரு பெட்டியைத் திறந்தான். அதற்குள்ளிருந்தவற்றை எடுத்து எடுத்துப் பார்த்து விசியெறிந்தான். ஒன்றைப் பார்த்ததும் அவன் கண்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டன. இடுப்பில் கச்சையின் நுனியில் அதைப் பத்திரமாக முடிந்துகொண்டான். வாசல் புறம் காவலாளிகள் கதவை உடைத்துக்கொண்டிருந்த சமயம், அவன் அந்த அறையின் மேற்குப் பக்கத்திலும் கிழக்குப் பக்கத்திலும் இருந்த சாளரங்களைத் திறந்தான். எதன் வழியே வெளியே குதிக்கலாம் என்று ஒருகணம் யோசித்தான். கிழக்குப்புறத்தில் நாலு காவலாட்கள் ஓடி வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மேற்குப்புறத்தில் ஒரு குதிரை மட்டுமே தனியாய் நின்றிருந்தது. அவன் அந்த சாளரத்தின் வழியே குதித்தான். அந்தக் குதிரையில் தாயேறினான். பறந்தான்.

'பிடி! பிடி!' என்ற கூக்குரல் அவன் பின்னே எழுந்தபோது அவன் அரண்மனையை விட்டுப் புயலாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். அப்படியும், பறந்து வந்த சட்டியொன்று அவன் இடது கையில் குத்துவதற்குத் தவறவில்லை.

தோடர்மால் சக்கரவர்த்தியிடம் திரும்பி வந்தான். அந்தக் கருக்கமாக நடந்ததைச் சொன்னார்.

அக்பர் வினவினார்: "கலைப்பொருள் காப்பதற்கு ஒரு பெட்டி மட்டும் உடைத்துத் திருடப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னீர்களே? அதில் என்ன இருந்தது?"

"உன்னைப் பார்த்தால் மோசம் செய்கிறவளாகத் தெரியவில்லை. கொஞ்சம் தயவு பண்ணு."

அவன் கண்கள் தன் கண்களை ஆவலுடன் நோக்குவதை அவள் கண்டாள். அவன் வேண்டுகோளை ஏற்று அரண்மனைக்குச் செல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சென்றால் காணாததையெல்லாம் காணலாம். ராணியைப் பார்க்கலாம். திரும்பி வந்து இவனோடு வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால் பாட்டி தடுத்திருக்கிறாளே, அரண்மனைக்குப் போக வேண்டாமென்று? பாட்டி வயதில் பெரியவள். அனுபவத்தில் முதிர்ந்தவள். என்ன காரணத்துக்காக நம்மைத் தடுத்திருக்கிறார்களோ? அவள் பேச்சை மீறிக்கொண்டு போனால் என்ன ஆபத்து நேருமோ?

ரூப்மதி குழம்பிக்கொண்டு நின்றாள்.

2

ரூப்மதி யோசிக்க யோசிக்க அவன் அவளையே ஆவலுடன் நோக்கியவாறிருந்தான். ஒட்டகத்தைப் பிடித்திருந்த மூக்கணாங்கயிறு தளர்ந்தது. அவன் கண்கள் இமைக்கவில்லை. தலைப்பாகையைக் கழற்றிப் பிரித்து, அந்தத் துணியினால் தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

இரண்டு இரவும் ஒரு பகலும் இடைவிடாமல் பயணம் செய்வதின் அந்த ஆக்ராக் காரன் இப்போதுதான் சற்று றகிறான். அப்பப்பா! என்ன ஓட்டம்! எத்தனை ஆபத்து!

சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனை லாயத்திலிருந்து எடுத்து வந்திருந்தது குதிரையல்ல—புயல். களைப்பு என்றால் என்னவென்று தெரியாதது. துரத்தி வந்த பாவிகள் அனைவரே ஈட்டியில் கொன்றுவிட்டார்கள். அதன்பிறகு ஒருநாள் முழுதும் தலைமறைவாகத் திரிந்ததும், ரத்தன்கோட ஓட்டக் சந்தையில் இந்த அடங்காப் பிடாரி ஓட்டகத்தை விலை பேசியதும், பேரம் முடிவதற்குள் எதிரிகள் தலை தெரியவே, நியாயமானதொரு தொகையை ஓட்டக் காரனிடம் வீசிவிட்டு இரவோடு இரவாக நழுவியதும் நீலாம்பூரில் சத்திரத்தானிடம் காய்ந்த ரொட்டி வாங்கிக் கடித்துப் பசியாறியதும்...

அப்பா! இன்று காலை சொந்த மண்ணுக்கு வந்த பின்தான் அவன் மூச்சு விட்டான். விழுந்து புரண்ட எழுந்து விளையாடிய, உடம்பெங்கும் பூசிக்கொண்ட தாய்ப் புழுதி! தரையோடு தரையாகப் படுத்து, பூமி முத்தமிட வேண்டும் போலிருந்தது. வழிகளை மாற்றி மாற்றி வந்ததால் இனி யாரும் பின்தொடர மாட்டார்கள் என்று மகிழ்ந்தான். ஆனால், ராணிகாட் கிருஷ்ணமந்திரின் வாசலில் ஒரு மொட்டைத் தலையன் தன்னைக் கூர்ந்து கூர்ந்து கவனிப்பதை அவன் கவனித்துவிட்டான். துரத்தி வருகிறவர்கள் விசாரிப்பார்கள். சுலபமாக அடையாளம்—கையில் ஈட்டிக் காயத்தின் கட்டு வேலை இன்ன வழியாகப் போனான் என்று மொட்டைத் தலையன் காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடும்.

ஆகவேதான் அவனுக்கு அவசரம். யாராவது ஒரு கிடைத்தால்... தேடிய கண்களுக்கு ரூப்மதி தென்பட்டால் அதனால்தான் அவனிடம் வந்தான்.

அவனை ஊக்குவித்தான். "தயங்காமல் போ. உனக்கு ஒரு ஆபத்தும் இல்லாமல் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்"

"ஓ! ஆபத்து வேறே இருக்கிறதா இதில்!" என்றான் அவன். "ஆபத்து இருப்பதால்தான் ஒரு பெண்பிள்ளையின் முந்தானையில் ஒளிந்துகொள்ளப் பார்க்கிறாயா!"

"உன் முந்தானை எத்தனை அழகு! அதற்குள் ஒளிந்துகொள்ள ஆசையாய்த்தான் இருக்கிறது எனக்கு. ஆனால் அதற்கு இப்போது அவகாசமில்லை," என்று சிரித்தான் அவன். "சரி, செய்வாயா மாட்டாயா?"

அவளால் அவன் பார்வையைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

"சரி, செய்கிறேன். கொஞ்சம் இரு." நுனிக்காலில் அடிமேலடி வைத்துக் குடிசை வாசலை அடைந்தான் அவன். எட்டிப் பார்த்தான். பாட்டி தலைக்குக் கை வைத்துக்கொண்டு ஒருகளித்துப் படுத்திருந்தான். தூங்குகிற மாதிரி இருந்தது. மெதுவே கதவைச் சாத்தினான். வெளியே தானிட்டபோது மூதாட்டி விழித்துக்கொண்டு விட்டாள்.

"ரூபா! எங்கேமா இந்த நேரத்தில்?"

ரூப்மதி நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு நின்றாள். ஆக்ராக்காரனைப் பார்த்தாள். அவன் அவள் காதில் கிசுகிசுத்தான்.

"பாட்டி, சப்பாத்திக்குத் தொட்டுக்கொள்ள அச்சாரும் இல்லை, சட்னியும் இல்லை. கிச்சடி செய்ய ஏதாவது கீரை பறித்து வருகிறேன். நீங்கள் நன்றாய்த் தூங்குங்கள்," என்றாள்.

"சீக்கிரம் வந்துவிடும்மா. கீரை கிடைக்காவிட்டால் பரவாயில்லை." பாட்டி உள்ளேயிருந்தபடியே சொன்னாள்.

"சரி பாட்டி."

பழைய இடத்துக்குத் திரும்பினார்கள். "சரி, கொடு." கைநீட்டினாள் அவள்.

அவன் இடுப்பிலிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்தான். சுருக்குப் பை மாதிரி இருந்தது. அதற்குள் என்ன இருக்கிறது? அவளுக்குத் தெரியவில்லை. வாங்கிக் கொண்டான். "என்ன இருக்கிறது இதற்குள்? ரொம்ப லேசாயிருக்கிறதே?" உள்ளங்கையில் வைத்து எடை போட்டபடி கேட்டான்.

"அந்தப் பொருள் லேசானதுதான். ஆனால் அந்தப் பொருளினால் ஏற்படப் போகிற விளைவுகள் லேசான தாயிருக்காது." அவன் கண்களில் ஒரு கனவு தெரிந்தது.

அவ்வளவு மதிப்புள்ள பொருளைத் தன்னிடம் ஏன் அவன் தர வேண்டும்? மறுபடியும் சந்தேகம் எழுந்தது அவளுக்கு.

"அரண்மனையில் இதை யாரிடம் கொடுக்க வேண்டும்?" என்றான்.

"நீ பெண். அந்தப்புரத்தினுள் சுலபமாக நுழையலாம். உன் உடைகளையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ராணியின் பணிப்பெண்களிலொருத்தி என்று எண்ணி விடுவார்கள். ராணி மூலமாக ராணாவிடம் சேர்ப் பித்துவிடு."

அவன் ஒட்டகத்தின் மீதிருந்த மூட்டையை அவிழ்த்தான். "சீக்கிரம் வா. அதற்குள் இந்தக் குட்டிப் பிசாசுக்கு வெல்லமும் படிக்கார மசாலாவும் கலந்து உருண்டை தருகிறேன்."

ரூபமதி இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்திருப்பாள்—

"இரு." அவன் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான் அவன். அவனுடைய காதுகள் விடைத்துக் கொண்டன. எதையோ கூர்ந்து கேட்டான். அவன் ஒட்டகம் கூட தூரத்து ஒலியை இனம் கண்டுபிடிக்க முயலுவதுபோல் தலையை உயர்த்திக்கொண்டு அசையாமல் நின்றது.

அவன் பார்வை ரணதாம்பூரிலிருந்து வரும் பாதையில் ஆழமாய் நிலைத்தது. தொடுவானத்தில் ஒரு சின்னப் புகை வளையம்போல் புழுதி மண்டலம் எழுவதைக் கண்டான். அவன் புருவங்கள் உயர்ந்தன. ஆரவல்லி குன்றுகளின் அடிவாரத்திலுள்ள தோப்புக்கள் வழியே எதிரிகள் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று புரிந்தது.

இதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும்.

"வேண்டாம்," என்றான் அவசரமாக அவனிடம். "குடிசைக்குப் போ. வெளியே வராதே. அதை இப்படிக்கொடு." சுருக்குப் பையைப் பறித்துக் கொண்டான்.

"ஏன்? என்ன வந்தது திடீரென்று?" அவளுக்குப் புரியவில்லை.

அவன் தன் கையிலிருந்த சுருக்குப் பையைக் காட்டினான். "இந்தப் பொருளை அகப்பரின் அரண்மனையிலிருந்து நான் அபகரித்து வந்த வினாடி முதல் பாதுஷாவின் போர் வீரர்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்," என்று நடந்ததைச் சொன்னான்.

"சரி."

"அவர்களை ஏமாற்ற வேண்டி ஒரு சாதாரணக் கட்டையைச் சிற்பம் மாதிரி செய்து தயாராக வைத்திருந்தேன். உன்னிடம் அதைக் கொடுத்தனுப்புகிற மாதிரி நடிக்கப் பார்த்தேன். அவர்கள் எட்டத்திலிருந்து நான் உன்னிடம் இதைக் கொடுத்தனுப்புவதைப் பார்ப்பார்கள். உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்து அதைப் பறித்துக்கொண்டு திரும்பிப் போய்விடுவார்கள். அசல் பொருள் உன்னிடம் பத்திரமாயிருக்கும் என்று திட்டம் போட்டேன்..."

அவன் முகத்தில் கோபம் தோன்றியது. கீழுதட்டைக் கடித்தான்.

“என் சம்மதத்தைப் பெறாமலே ஒரு சூழ்ச்சிக்கு என்னைப் பயன்படுத்தப் பார்த்திருக்கிறாய்? இருக்கட்டும். உன் திட்டத்துக்கு என்ன வந்தது இப்போது?”

“அங்கே பார்.” நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கும் புழுதிப் படலத்தைக் காட்டினான் அவன். “நான் நினைத்ததைக் காட்டிலும் அதிக ஆபத்தாக இருக்கிறது. ஆக்ரா பாதையில் மட்டுமல்லாமல், வேறு வழியாகவும் பாதுஷாவின் ஆட்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“இப்படிக் கொடு அதை.” ரூப்மதி அந்தச் சுருக்குப் பையை வாங்கிக்கொண்டாள். “உன் திட்டப்படியே நடக்கட்டும். அவர்கள் என்னிடமிருந்து இந்தப் போலியைப் பறித்துக்கொண்டு போகட்டும். உனக்கு அனாவசிய ஆபத்து நேர வேண்டாம்.”

“உன்னால் முடியுமா?”

“என்னால் முடியும்.” சுருக்குப் பையை வீசி ஆட்டியபடி நடந்தாள்.

ஆக்ராக்காரன் விரைவாக ஒட்டகத்தை நடத்திச் சென்று குடிசையின் பின்புறமிருந்த மரங்களின் மறைவில் ஒளிவாக நிறுத்தினான். புதர்களின் இடுக்கு வழியே பதுங்கிப் பதுங்கி முன்னேறினான்.

காலில் குத்தும் முட்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சூர்யபூர் கோட்டையை நோக்கி அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள். இரண்டு புறமும் மரங்கள் தழைத்து வந்து அவளைத் தலையில் தொட்டன. ஒரு குட்டிக் குரங்கு அவளைக் கொஞ்ச தூரத்துக்குப் பின்தொடர்ந்து வந்துவிட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டது.

பொழுது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. அரண்மனையின் தங்கக் கலசத்தின்மேல் மாலைச் சூரியன் தன் கவிதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கவிதையைப் பாராட்டிக் கை தட்டுவதுபோல ராணாவின் கொடி படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. தாயும் குழந்தைகளும் சந்தித்த ஆனந்தம் கிச்சிச்சென்று மரக் கிளைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அவள் இதொன்றையும் கவனிக்கவில்லை.

இருபுறமும் திருட்டுத்தனமாகக் கண்களைச் சுழல விட்டபடி நடந்தாள். எந்தத் திருப்பத்தில், எப்போது எவன் வரப்போகிறான்? அவனிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? அவள் மனம் ஒத்திகை போட்டுக் கொண்டது. படபடப்பும் எதிர்பார்ப்பும் ஒரே சமயத்தில் அவள் உள்ளத்தை அலைக்கழித்தன.

திடீரென்று அதிகரித்தது அவள் பதைப்பு. எதிர்பார்த்த வேளை வந்துவிட்டது! தத்தட்டென்று அவள் இதயம் அடித்துக்கொண்டது.

ரணதாம்பூர் பாதையும் ஆக்ரா பாதையும் சந்தித்து, சூர்யபூர் கோட்டையை நோக்கிச் செல்லும் முச்சந்தியை அவள் நெருங்கிக்கொண்டிருந்த சமயம்—

இரண்டு புறத்திலிருந்தும் அந்தக் குதிரை வீரர்கள் பாய்ந்து வந்து அவளை வளைத்துக் கொண்டார்கள்

“என்ன...யார்...” திடுக்கிட்டுப் பயந்தவள்போல அவள் ஒதுங்கிக்கொள்ள முயன்றாள். கையிலுள்ள சுருக்குப் பையை அவர்கள் பார்க்கிற மாதிரி மார்போடு வேண்டுமென்றே இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டாள். “வழி விடுங்கள்... நான் போக வேண்டும்...” என்றாள்.

“தங்கச்சிக்கு வழி விடனுமாம் அண்ணே! சொல்கிறாளே, காதில் விழவில்லை?” அட்டகாசமாகச்

சிரித்தான் ஒருவன். அத்தனை தொண்டைகளிலிருந்தும் நகைப்புகள் எதிரொலித்தன.

அவர்கள் வழி விடவில்லை. இன்னும் நெருக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். குதிரைகளின் நாற்றமும் மூச்சுக் காற்றும் அவளைத் தாக்கின.

“கொடும்மா,” என்றான் ஒருவன்.

“எதை?”

“அவன் கொடுத்தானே, அதை!” சிறினான் இன்னொருவன். “நாங்கள் பார்க்கவில்லையென்று நினைத்தாயா? கொட்டி நாயே!” குபுக்கென்று பறித்தான் அந்தச் சுருக்குப் பையை.

தளபதி போன்றிருந்த ஒருவன் சுருக்குப் பையைத் தன் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டான்.

“வாருங்கள் போகலாம்!” என்றான்.

குதிரைகள் விலகின. முன்னங்கால்களைத் தினவு தீர்த்துக்கி, ஒரு கனைப்புக் கனைத்தன. திரும்பி நடந்தன.

‘வெற்றி! வெற்றி!’ என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூவவேண்டும் போலிருந்தது ரூப்மதிக்கு. அடக்கிக்கொண்டு, “ஐயா! ஐயா அதைக் கொடுத்துவிடுங்கள்!” என்று கூவினாள்.

அவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். கடைசிக் குதிரையில் சென்றவன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் குரல் அவனுக்குக் கேட்டது போலும். அருகில் வந்தான்.

“கொடுத்துவிடு என்றா கேட்டாய்?” சாட்டையின் நுனியினால் அவன் மோவாயைத் தொட்டு முகத்தை நிமிர்த்தினான். “நான் கொடுக்கட்டுமா பெண்ணே தட்டாமல் வாங்கிக்கொள்கிறாயா?”

குதிரையிலிருந்தபடியே குனிந்து—

அதிர்ந்த ரூப்மதி சமாளித்துத் திரும்புமுன்—

புதரிடுக்கிலிருந்து வெளியே பாய்ந்தான் ஆக்ராக்காரன். அந்த ஆளின்மீது தாவி மோதினான். மோதிய வேகத்தில் கீழே விழுந்தான் அவன். விழுந்தவனின் உடைவாளை உருவி எடுத்துக்கொண்டான். விழுந்தவனைக் காலால் உதைத்துப் புரட்டிவிட்டு, காலியாயிருந்த குதிரைமீது பாய்ந்தேறினான். அவனுடைய மனத்திண்மை அந்தக் குதிரைக்குப் புரிந்திருக்குமோ? சந்தோஷப்பட்டமாதிரி ஒரு சிலிர்ப்பு.

முன்னே போன மற்றவர்கள் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினார்கள். தங்கள் தோழனுக்கு இந்தக் கதியா! பாய்ந்து வந்தார்கள்.

ரூப்மதி பயத்துடன் ஒரு மரத்தின் பின்னே தன்னை மறைத்துக்கொண்டாள். எல்லாம் திட்டமிட்டபடி வெற்றிகரமாக முடிந்துபோன சமயத்தில் இவன் ஏன் திடீரென்று வந்தான்? எதற்காகக் காரியத்தைக் கெடுத்தான்? டணால்டணாலென்று பெரும் ஓசையுடன் வாட்கள் மோதுவதைப் பார்த்தவாறு சிலையானாள்.

தான் ஒற்றை ஆள், எதிரிகள் ஏழு பேர் என்பதை கணக்கெடுத்திருந்தான் அவன். சட்டெனத் தனது குத்துக் கத்தியை உருவி எடுத்துக் கொண்டான். எதிரில் அகப்பட்ட குதிரையின் காதினருகே கரீலெனப் பாய்ச்சினான். குதிரைக்கு மிகப் பலவீனமான இடம் அது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ரத்தத்தைப் போலவே அதன் வெறியும் பீரிட்டது. வேதனை தாங்காத அலறலுடன் தன்னருகே யிருந்த மற்றக் குதிரைகளின் மீது

கண்மண் தெரியாமல் இடித்துத் தள்ளியது. முன்னங்கால்களைத் தூக்கிக் குத்தியது.

அதேசமயம் மின்னலென அவன் வாள் சுழன்ற வேகத்தில், குதிரைகளிலிருந்து மடமடவென்று அவர்கள் சரிந்தார்கள். வெட்டுக்காயம் வாங்கிக்கொண்ட குதிரை மற்றக் குதிரைகளை முட்ட, எல்லாமாய்த் தறிகெட்டு ஓடின. ஒரு குதிரையின் வால் பூமியில் துடித்தது. தரையிலிருந்தபடி அவர்கள் போரிட்டார்கள்.

அவர்களது மரண ஓலம் குன்றுகளில் மோதி உடைந்து நொறுங்கின. கைகளிழந்த ஒருவன் ஆக்ரா பாதையில் தலைதெறிக்க ஓடினான். அடுத்த கணம் அத்தனை பேரும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

அப்படியும் கொஞ்ச தூரம் துரத்தியடித்த பின்னரே அவனுக்குத் திருப்தி ஏற்பட்டது.

சட்டையும் தலைப்பாகையும் கிழிந்து தொங்க, முகத்திலும் தோளிலும் ரத்தம் வழிந்தோட, கம்பீரமாகத் திரும்பி வரும் அவனைப் பார்த்தவன், வாயடைத்து நின்றான். அவள் பார்வையில் அச்சமும் மட்டற்ற பயபக்தியும் தெரிந்தன.

"தாங்கள்... தாங்கள்.." தடுமாறினாள், வார்த்தை கிடைக்காமல்.

"தாங்கள்! என்ன, மரியாதை புதிதாய் இருக்கிறது?" என்றான் அவன்.

சற்றுத் துணிவு பெற்றாள் ரூப்மதி. "இரண்டு விஷயம்..."
"என்ன?"

"குத்துக் கத்தியை உருவியெடுத்ததும் முதலில் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு பிறகு எதிரியின் மீது பாய்ச்சினீர்கள். அது மீரத்காரர்கள் மட்டுமே தயாரிக்கும் தந்தப் பிடி போட்ட கத்தி..."

"இருக்கட்டுமே..."

"இரண்டாவது, என்னை அந்த முகலாயன் தொடக்கூடவில்லை. வெறுமே வாளினால் என் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவ்வளவுதான். காரியம் கெட்டுவிடக் கூடாதென்று தாங்கள் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். இருக்கவில்லை. பாய்ந்துவிட்டீர்கள் எல்லா எச்சரிக்கையையும் மறந்து. ஒரு பெண்ணின் மானத்தின் முன்னே மற்றதெல்லாம் துச்சமென கருதுகின்ற குணம்..."

"குணம்?"

"சூர்யபூர் ராஜவம்சத்துக்கு மட்டுமே உண்டு." மிதமிஞ்சிய மரியாதையுடன் இரண்டடி பின்னுக்கு நகர்ந்து குனிந்து வணக்கம் செய்தாள் ரூப்மதி.

3

இன்னும் தூங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தாள் பாட்டி. ஆனால் குடிசையின் வெளித் தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கொண்டு ரூப்மதி உள்ளே நுழைந்ததும்—

"ரூபா, கீரை பறித்துக்கொண்டு வந்தாயா? என்னாள்."

"கீரையா? எந்தக் கீரை?" அனேகமாக உடுவரை வந்துவிட்டது ரூபாவுக்கு. இளவரசனின் முகமும் பேச்சும் சிரிப்பும் அவன் மனத்தில் நிறைந்திருந்தன. மற்ற எல்லாம் மறந்திருந்தன. சட்டெனச் சுதாரித்துக்கொண்டாள். "அதை

“யாரும் உள்ளே வராமல் இருப்பதற்காக இல்லை. நீ வெளியே போகாமலிருக்கத்தான்.” பாட்டியின் குரலில் கண்டிப்பும் உறுதியும் இருந்தன.

ரூப்மதி பதறினாள்.

“பாட்டி! என்ன பாட்டி இது? இப்பத்தானே அரண்மனைக்கு போகலாமென்று சொன்னாய்?”

“ஆமாம், சொன்னேன். இல்லாவிட்டால் என் பேச்சை மீறிக்கொண்டு போயிருப்பாயே?” என்றாள் பாட்டி. “பேசாமல் படுத்திரு அங்கேயே. நான் சமையல் செய்து உனக்கும் எடுத்து வருகிறேன்.”

“பாட்டி! தயவுபண்ணிக் கதவைத் திற, பாட்டி. அரண்மனைக்குப் போய் வேடிக்கைக் கோலாகலங்களைப் பார்த்தால் என்ன குடி முழுகிவிடும்? வாண வேடிக்கை வேட்டுச் சத்தங்களைப் பார்த்து நான் பயந்துவிடுவேன் என்று நினைக்கிறாயா? நான் அவ்வளவு பயந்தாங்குள் இல்லை பாட்டி!”

“நீ பயந்தாங்குள் இல்லை என்பதால்தான் பயப்படுகிறேன்!” கதவை ஓட்டினாற்போல் பாட்டி உட்கார்ந்துகொள்வது அவளுக்குத் தெரிந்தது. “உன் தகப்பனைப்பற்றி நீ எத்தனையோ தடவை என்னை கேட்டிருக்கிறாயில்லையா? நான் சரியாய்ச் சொல்லாமல் மழுப்பியிருக்கிறேன். இப்போது சொல்கிறேன் கேள். உன் தகப்பன், சிறற்ப்பன், பெரியப்பன், மாமன் எல்லோருமே சூர்யபூர் சமஸ்தானத்துப் போர்வீரர்கள்.”

“அப்படியா பாட்டி?” ரூப்மதியின் நெஞ்சு நிமிர்ந்தது.

“பார்த்தாயா, கேட்கும்போதே உனக்குப் பூரிப்பிருக்கிறது. எனக்கு வேதனை பிளக்கிறது. எவ்வளவே சொன்னேன், விவசாயத் தொழில் செய்யலாம், நெச-

பண்ணலாம், வியாபாரம் நடத்தலாம் என்று. யாரும் கேட்கவில்லை. சூர்யபூர் படையில் சேர்ந்தார்கள். மேவாரோடு நடந்த சண்டையில் நம் குலத்தின் அத்தனை ஆண்களும் அழிந்தார்கள். அத்தனை பெண்களும் திக்குளித்தார்கள். வம்சத்துக்கு விளக்காக நீ ஒருத்திதான் மிஞ்சியிருக்கிறாய். ரூபா, அவர்கள் உடம்பில் என்ன ரத்தம் ஓடியதோ, அதுவேதான் உன் தேசத்திலும் ஓடுகிறது. தப்பிப் பிறந்துவிட்டாய் பெண்ணாக. எந்தக் கணத்திலும் நீயும் போர்க் கவசத்தை அணிந்துகொண்டு விடுவாய் என்று எனக்குத் திக் திக்கென்றிருக்கிறது. அரண்மனைப் பக்கம் நீ போக வேண்டாம். யானைகளையும் குதிரைகளையும் பார்க்க வேண்டாம். வேல்களையும் வில்களையும் காண வேண்டாம். சிம்மநாதங்களையும் தாரை தப்பட்டைகளின் முழக்கங்களையும் கேட்க வேண்டாம். என் கண்ணுக்குக் கண்ணான உன்னை நான் இழக்கவும் வேண்டாம். என் பேச்சைக் கேள், ரூபா. தயவுபண்ணிக் கேள்...”

“நானா!” சிரித்தாள் ரூப்மதி. தன்னைத்தானே ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டாள். “மரத்தின் மேலேயிருந்து அணில் தொப்பென்று விழுந்தால்கூட எனக்கு உடம்பு வெடவெடக்கும் பாட்டி! போருக்காவது, நானாவது போவதாவது!”

“இப்படித்தான் அவர்களும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள், ரூபா. சிறு சந்தர்ப்பம் வந்தது. உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டார்கள். அவர்களைப் போலத்தானேமா நீயும்? என் பேச்சைக் கேளம்மா...”

வெடியோசை கேட்டது வெகு தொலைவில்.

ரூப்மதி எம்பிக் குதிகாலில் நின்று சாளரத்தின் வழியே பார்த்தாள்.

சூர்யபூர் அரண்மனை ஜோதி சொருபமாய்த் தகதகத்து. வானில் வாணங்கள் எழும்பி, நாட்டியக் காரியின் தாவல்களாய், பாடகனின் பிரக்காக்களாய்ப் பொலபொலவென்று உதிர்ந்தன. சடேர் சடேரென்ற வெடிகளின் எக்காளம் திக்கெட்டும் மோதின.

இத்தனை குதூகலங்களுக்கிடையே இளவரசன் எங்கேயோ நின்று கொண்டிருப்பானே. ஆனால் அவன் மனம் அதிலே ஈடுபட்டிருக்காது. கோட்டை வாசலை நோக்கி, அவள் வரவை எதிர்பார்த்து அவன் விழிகள் காத்திருக்குமே.

அவன் காத்துக்கொண்டுதான் இருந்தான்.

கோட்டையின் வாசற்புறம் வானளாவ ஓங்கி நிற்கும் கிர்த்தி ஸ்தம்பத்தின் அடியில். பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அலாவுதீன் கில்ஜி படையெடுத்து வந்தபோது அவனை முறியடித்து விரட்டினார்கள். அதற்கு அடையாளம் அது. அந்த ஸ்தம்பத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி அவன் எவ்வளவு தடவை ஓடி விளையாடியிருக்கிறான்! அதற்கருகே திருக்குளம். ஸாஸ்—பஹு குண்ட். அரண்மனையிலிருந்து மாமியார், மருமகள் இரண்டு ராணிகளும் அங்கே குளிக்க வருவார்கள் என்பதால் அதற்கு அந்தப் பெயர். அங்கே நீச்சலடித்துக் கும்மாளம் பண்ணிப் பெரிய ராணியிடம் எவ்வளவு திட்டு வாங்கியிருக்கிறான்! அதன் கரையில் நீலகண்ட மகாதேவர கோயில். திடீர் திடீரென்று மணியை அடித்து எவ்வளவு முறை பூசாரியை மிரள வைத்திருக்கிறான்! கோவிலின் பின்னே ஒன்பதடி உயரமுள்ள ஒரு முசல்மானின் உருவச் சிலை. அதே உயரமுள்ள ஒரு மௌரிய ராஜகுமாரியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று காலம் காலமாய் அவன் அங்கே காத்திருந்து இறந்தானாம்.

அவனுடைய ஏக்கத்துக்காக அந்தச் சிலையை எழுப்பி யிருக்கிறார்கள். அப்புறம் அந்த வராகர் கோவில்... அதன் மதில் சுவர்களில் எத்தனை தடவை ஏறி ஏறிக் குதித்திருக்கிறான்...

ஆனால் இப்போது அவன் மனம் வேறு எதிலும் செல்லவில்லை.

அவனைச் சுற்றி எல்லாத் திக்குகளிலும் ஒளியும் ஒலியுமாக இருந்தது. காற்றின் ஒவ்வோர் அசைவிலும் திருவிழாவின் உற்சாகம் ஊடுருவியிருந்தது.

அவன் கண்கள் கோட்டையின் பின்புறப் பாதையிலேயே ஒன்றியிருந்தன. ரூபமதியை அந்த வழியாகத்தான் அவன் வரச் சொல்லியிருந்தான். இருட்டிக் கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் வந்துவிடு என்று கூறியிருந்தான். இன்னும் ஏன் அவளைக் காணோம்?

“நீங்கள் ராஜ வம்சமா?” என்று அவள் வினவினபோது அவன் ஒப்புக்கொண்டு விட்டான். “நான் இளவரசன்—கடைசி இளவரசன். ஆனால் ஏறத்தாழச் சாதிப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவன். அவர்களுடைய போக்கும் கண்ணோட்டமும் பிடிக்காமல் ஒன்றரை மாதத்துக்கு முன்னால் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். இதோ இதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு திரும்பியிருக்கிறேன்” என்று சுருக்குப் பையைக் காட்டினான்.

“அதில் என்ன இருக்கிறது அப்படி?” திரும்பவும் அதையே கேட்டான் அவள்.

“என் லட்சியப் போராட்டத்தின் முதல் வியூகம்,” என்றான் அவன்.

“வியூகம் யாருக்கு எதிராகவோ?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏன்? உணவிலே உப்பு சேர்த்துக்கொள்ளும் ராஜபுத்திரன் எவனானாலும் ஒரே ஒருவருக்கு எதிராகத்தான் வியூகம் கட்டுவான். அக்பர்!”

அவள் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். “சக்கரவர்த்தியா! அவரைப்பற்றித் தேசமெங்கும் வெகு நல்ல மாதிரியாகப் பேசுகிறார்களே? இந்துக்களுக்கும் முசுல்மான்ருக்கும் ஒற்றுமை ஏற்படுத்த அவர் அரும்பாடு படுவதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்களே? தோடர்மால் மான்ஸிங், பகவன்தாஸ் என்று பல இந்துக்கள் அவரிடம் அமைச்சராக இருக்கிறார்களாமே?” என்று அடுக்கடுக்காகக் கேட்டாள்.

“உன்னைப் போலத்தான் நானும் ஒரு காலத்தினைத்திருந்தேன்,” என்றான் அவன். அதற்குமே விவரிக்கவில்லை. சாலையிலிருந்த ஒரு தர்மசாலைக்கு அவர்கள் நுழைந்தார்கள். வந்திருக்கிற விருந்தின யாரென்று தெரிந்ததும் சத்திரக்காரனின் கைகால்கள் உதறின.

“கொஞ்சம் சூடான பானம் ஏதாவது எடுத்து வாருங்கள்,” என்று அவரை அனுப்பினான். சாளரத்தி வழியே சூர்யபூர் கோட்டையும் அரண்மனையும் நன்றி தெரிந்தன. “அதோ அங்கே என் தந்தையும் மூன்று தமையன்மாரும் ஏராளமான உறவினர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வித லட்சியமும் கிடையாது. சொகுசான சோம்பேறி வாழ்க்கை. அதைத் தட்டி கேட்டதால் நான் வேண்டாதவனாக ஆகிவிட்டேன். அரண்மனையில் யாரும் என்னிடம் முகம் கொடுத்த பேசமாட்டார்கள். எல்லா இடங்களிலும் தாராளமாகச் சஞ்சரிக்கக்கூட என்னை அனுமதிப்பதில்லை.”

“உண்மையாகவா!” என்றான் அவன் நம்ப முடியாதவனாக.

“சத்தியமாக. ஆனால் எல்லா அடிமைத்தனங்களுக்கும் நித்திரைக்கும் சொகுசுகளுக்கும் வெகு விரைவில் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் போகிறேன். சூர்யபூர் தலை நிமிர்ந்து சுதந்திரமாக வாழப்போகிறது... என் சகோதரி கம்லாவதியை மட்டும் நான் நினைக்கிறபடி நாகர்கோட் மன்னன் ராஜா பானுசந்தின் ராணியாக்கி விட்டால்...”

ரூபமதியின் முகம் கறுத்தது. “என்ன சொன்னீர்கள்? கம்லாவதியை பானுசந்தின் ராணியாக்குவதா?”

“ஏன், அதிலென்ன சந்தேகம்?...”

“வந்து...உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதா? உங்கள் சகோதரி கம்லாவதியை...”

“கம்லாவதியை?”

“மாமன்னர் அக்பருக்கு மனைவியாகக் கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்களாம். ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனவாம். சுற்று வட்டாரம் ஐந்துறு கிராமங்களுக்குத் தெரிந்த இந்தச் செய்தி...”

“என்ன!” வேங்கையென அவன் திரும்பிய வேகத்தில் சாளரத்தின் கண்ணாடிகள் நடுங்கின. மேசை மீதிருந்த பாத்திரங்கள் அதிர்ந்து உருண்டன. “கம்லாவதி...அக்பரின் அந்தப்புரத்துக்கா!” அந்தச் சிவக்கும் கண்களையும் துடிக்கும் மீசையையும் புடைக்கும் தோள்களையும் கண்டு ரூபமதி அச்சம் கொண்டாள்.

“இதோ பார், உனக்கும் எனக்கும் பழக்கம் குறைவுதான். இருந்தாலும் கேட்கிறேன்; என்னோடு நீ அரண்மனைக்கு வருவாயா? சொல்லு ரூபமதி, வருவாயா?”

அவள் திகைத்தாள்: “நான்... என்னால் அங்கே என்ன செய்ய முடியும்?”

“எவ்வளவோ செய்ய முடியும். அரண்மனையில் நான் எல்லாரிடமும்—குறிப்பாக, என் சகோதரியிடம் தாராளமாகப் பேசுவோ பழகுவோ முடியாது. அதற்குப் பல தடைகள் உண்டு. ஒற்றர்கள் கூட வைத்திருக்கிறார்கள் என்னைக் கண்காணிக்க. ஆகையால் அந்தப்புரத்துக்குப் போகவும் வரவும் உன்னைப்போல நம்பகமான ஒருத்தி தேவை. பெரிய ராணிக்கு ஒரு பணிப்பெண் போல வந்து அமர்ந்துகொள். அதன்பின் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பிற்பாடு சொல்கிறேன். என்ன சொல்கிறாய். மறுக்காதே.”

அவன் அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டபோது அவளுக்கு மேனி புல்லரித்தது. அவளுடைய தோள்களில் அவன் கைகள் மேலும் மேலும் ஆழமாகப் பதிந்தன. அவனுடைய ஒரு கண்ணசைவில் அவள் தன் உயிரையும் அர்ப்பணிக்கத் தயாராகிவிட்டாள். “சரி வருகிறேன்,” என்று உறுதியளித்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

கோட்டையின் பின்புறப் பாதையில் வரும்படி வழி சொல்லிக் கொடுத்தாள். வசந்த பஞ்சமி உற்சவம் ஒடு சாக்காக இருக்கட்டும் என்று யோசனை சொல்லி தந்தாள்.

அவன் நினைத்தபடியே அரண்மனையில் நடந்தது அவளுக்கு எவ்வித உற்சாகமான வரவேற்பும் எவருமே கொடுக்கவில்லை. சில பழைய வேலையாட்கள் மட்டுமே அவனை நெருங்கிப் பணிவிடை செய்தார்கள். மூத்த அண்ணன் திணைஞ், எப்போதும்போல இருந்தான்—ஒரு கையில் மதுபானக் கிண்ணம், மறு கையில் ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணின் முந்தானை; இரண்டாவது அண்ணன் பூபத் சயனக்கிருகத்தின் சப்ர மஞ்சக் கட்டிலில்

கவிழ்ந்து படுத்தபடி கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தான். கடைசி அண்ணனான பிகாரிமால் அரண்மனை மேல்தளத்தில், சுற்றிலும் காய்கனிகளும் இறைச்சித் தின்பண்டங்களும் மலைமலையாய்க் குவிந்திருக்க, தின்ற களைப்பில் ஆனந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ரூபம்தி வந்தால்தான்...

ஏன் இன்னும் அவளைக் காணோம்?

வாண வேடிக்கைகள் வினாடிக்கு வினாடி அதிகரித்தன. இரவைப் பகலாக்கின.

காலடியோசை கேட்டது. ஆர்வத்துடன் திரும்பினான். வந்தவன் உயிர்த் தோழன்—லட்சியத்தில் கூட்டாளி—பீர்நாராயண்.

“என்ன, போன காரியம் முடிந்ததா, ஜெய்?”

“ஆம், கொண்டுவந்து விட்டேன்.” இடுப்பைத் தொட்டுக் காட்டினான் இளவரசன்.

“ஜெய்! அடுத்து நடக்கப் போவதென்ன?”

பீர்நாராயணின் குரலில் அவசரம் தொனித்தது.

“கம்லாவதியை நான் பார்த்தாக வேண்டும். அதற்காக ஒரு பெண்ணை வரச்சொல்லியிருக்கிறேன். அவளுக்காகத் தான் காத்திருக்கிறேன்,” என்றான் இளவரசன்.

4

இளவரசி கம்லாவதி அந்தப்புரத்தின் சாளரத்தருகே நின்றிருந்தாள். சித்திர வேலைப்பாடுகள் செய்த துவாரங்களின் வழியே வெளிச்சம் அவளது தந்த மேனிக்கு வந்தனம் செய்தது. வெகு வெகு தொலைவில் வெள்ளிக்

கோடாக மினுமினுத்தது பனாஸ் நதி. ஆரவல்லி குன்றுகளிலே அவதரித்து, கும்பல்கார் கோட்டையைத் தொட்டுக்கொண்டு, சம்பல் நதியில் சங்கமாவதற்கு விரைந்தோடும் அந்த நதியில் எவ்வளவு முறை அவள் குளித்திருக்கிறாள்!

பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது கம்லாவதியிடமிருந்து. நந்தவனத்தை நோக்கினாள். வண்ணக் கொள்ளையாய்ப் பூத்துக் குலுங்கின மலர்ச்செடிகள். அவற்றின் அசைவுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவள் கைகள் வளைந்தன. கால்கள் குதித்தன. சலங்கையில் கட்டிய நூறு நூறு மணிகள் கலீர் கலீரென்று சப்தித்தன. கதக் நடனத்திலே தேர்ச்சி பெற்ற அவள் தேகம் 'ஆடு ஆடு' என்று கெஞ்சியது. இடது கையை இடுப்பில் வைத்து கையை ஒரு வளை வளைத்து, பாம்பின் அசைவை அபிநயிக்க எண்ணினாள். தன்னைத்தானே நிறுத்திக் கொண்டாள். "பரதநாட்டியத்தையும் மணிபுரியையும் போல வெறும் கைகளினால் அபிநயம் பிடிப்பதல்ல கதக் நாட்டியம்." அவளுக்குக் கீர்த்தனை மண்டலி, ரசமண்டலி இரண்டையும் சுற்றுத் தந்த ஷெஹாஜி மகராஜ் சொல்லியிருந்தார் அப்படி. "உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை மொத்த உடம்பும் ஒரு விஷயத்தை உணர்த்த வேண்டும் குழந்தாய்," என்பார். அதுமுதல் வெறுமே கையும் காலும் மட்டுமே ஆட ஆசைப்பட்டால் அவள் அடக்கிவிடுவாள்.

இப்போது அவள் மேனி மொத்தமும் துடித்தது ஆட வேண்டும்போல. பக்கவாஜும் தப்லாவும் சாரங்கியும் இசைக்க, கணேஷ் வந்தனாவும் அமடாவும் நடவாரியும் ஆட வேண்டும் போலிருந்தது. தரையில் தவ்வித் தவ்விச் சலங்கையொலி எழுப்ப வேண்டும் போலிருந்தது. தனலீலா ஆடவேண்டும் போலிருந்தது. முகத்திரையை விலக்கி கோபத்தையும் வெட்கத்தையும் எச்சரிக்கையையும்

ஆசையையும் ஐம்பது வகைகளில் வெளிப்படுத்தும் குங்கட் ஆட வேண்டும் போலிருந்தது. ராதையாகவும் கண்ணனாகவும் கோபியாகவும் இடம் மாறி, பாத்திரம் மாறி, பாவம் மாறி.....

ஆனால் இது என்னவோ விரத மாதமாம். ஆடக் கூடாதாம். அண்ணிமார்கள் கட்டுப்பாடு விதித்திருக்கிறார்கள். கொஞ்ச நாள்தான், பொறு என்கிறார்கள்.

அக்பரின் நாயகியாக ஆன பின்னர் நிறைய ஆடலாமாம். அவரது அந்தப்புரத்தில் ஆடலும் பாடலும் அமோகமாகச் செழித்து வளர்கின்றனவாம். உண்மையா? அல்லது அவளைச் சம்மதிக்க வைப்பதற்காகச் சொல்கிற ஏமாற்று வார்த்தையா? சின்ன அண்ணன் ஜெய் வந்திருக்கிறாராமே, அவரைக் கேட்டால் எல்லாம் சொல்வார். ஆனால் அவரைப் பார்ப்பதற்கும் என்னென்னவோ தடை போடுகிறார்கள்.

இளவரசியின் ஏக்கப் பெருமூச்சில் அவள் முகர்ந்து கொண்டிருந்த சின்னப் பூ முகம் சினுங்கியது.

மூன்று நாட்களாகிவிட்டன அரண்மனையில் ரூப்மதி வேலைக்கமர்ந்து.

விழாக் கொண்டாட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்த இரவன்று, ஓட்டமும் நடையுமாக மூச்சு இரைக்க இரைக்க அவள் வருவதை ஜெய் கண்டான். அதுவே ஒரு தனி அழகாகப் பட்டது அவனுக்கு. நண்பன் இருப்பதை மறந்தான். இருப்பது அரண்மனை சுற்றுப்புறம் என்பதை மறந்தான். முன்னே சென்று கைநீட்டினான். அவள் கைகளை அழுத்திப் பிடித்தான்.

"ஆ!" புண்ணில் வேல் பாய்ச்சினாற்போல் கைகளை இழுத்துக்கொண்டாள் அவள்.

“என்ன ரூபா கையிலே?”

“சாளரக் கட்டைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிய்த்துப் பாருங்கள். தெரியும்.” சிரித்தாள் அவள். “மொத்தம் பன்னிரண்டு இருந்தது.”

“உன்னை யாரும் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள் என்ன!”

“யாரும் இல்லை. என் பாட்டி.”

பீர்நாராயண் தொண்டையைக் கனைத்தான்.

“சீக்கிரம் சொல்லுங்கள் நான் செய்ய வேண்டிய வேலையை,” என்றாள் அவள்.

“என் தங்கை கம்லாவதியிடம் அந்தரங்கத் தோழியா நீ இருக்க வேண்டும். அவள் சொல்வதை என்னிடமும் நான் சொல்வதை அவளிடமும் கொண்டு சொல்கிற தூதுப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்...”

“அரண்மனையில் இவளை வேலைக்கு அமர்த்துவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.” இடைமறித்தான் பீர்நாராயண்.

“ஏன், நான் சொன்னால்...”

டக் டக் டக். எட்டத்தில் மிடுக்கான காலடியோசை கேட்டது. கருங்கல் தளமிட்ட பாதையுடன் கனத்த காலணிகளின் சம்பாஷணை.

“அதோ! படா சுபேதார் ஹரிசிங் வருகிறார் அரண்மனையில் ஆட்களை நியமிப்பவர் அவர்தானே நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதுமே!” என்றாள் ஜெய்.

“இளவரசர் இன்னும் பழைய கனவுகளிலிருந்து விழித்துக்கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறது!” வருத்தத்தோடு சிரித்தான் தோழன். “தங்களுக்கு இங்கே எந்தவிதமான

அதிகாரமும் கிடையாது என்பது தங்கள் தமையனார்கள் வகுத்திருக்கும் சட்டம். தங்கள் கட்டளையை ஹரிசிங் மட்டுமல்ல, எவருமே கேட்கமாட்டார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால், தங்கள் விருப்பமென்னவோ அதற்கு நேர் எதிராகத்தான் செய்வார்கள்.”

காலடியோசை நெருங்கி வந்தது. ஜெய்க்கு ஒரு திடீர் எண்ணம்.

இடியென முழங்கியது அவன் குரல். “இந்தாம்மா, இதென்ன தர்மசாலை என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? திறந்த வீட்டில் எருமை மாடு நுழைகிற மாதிரி நுழைந்து விட்டாயே?... என்னது? வேலையா? வேலையும் கிடையாது, ஒன்றும் கிடையாது! போ போ!”

ரூப்மதி அதிர்ச்சியுடன் நின்றாள். என்ன பேசுகிறார் இவர்?

அருகில் வந்தார் படா சுபேதார். நின்றார். அதட்டல்கள் அவர் காதில் விழுந்தன. மாபெரும் அரிவாள் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு நின்றார்.

ஜெய் தொடர்ந்தான். “போ என்று சொல்கிறேனே, காதில் விழவில்லை? எதற்காக நிற்கிறாய் இன்னும்? வேலை என்று வரவேண்டியது, ஏதாவது திருடிக்கொண்டு நழுவ வேண்டியது...”

ரூப்மதிக்குக் கோபம் வந்தது. ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். குறுக்கிட்டான் ஜெய். “என்ன பார்க்கிறாய்? வேறே யாரையாவது சிபாரிசு பிடிக்கலாமென்றா? எதுவும் நடக்காது. இங்கே நான் சொல்வதுதான் சட்டம். வேலைக்கு வை என்றால் வைப்பார்கள். வீட்டுக்கு அனுப்பு என்றால் அனுப்பு வார்கள்.”

படா சுபேதாரின் முகம் கறுத்தது. தோரணையுடன் ரூபம்தியை ஏற இறங்க நோக்கினார். “இந்தாம்மா, என்ன விஷயம்? எது வேண்டுமானாலும் என்னிடம் சொல்லு” என்றார்.

ஒரு மின்வெட்டுப் பார்வை ஜெய்யிடமிருந்து அவளுக்குத் தாவிற்று. கெட்டிக்காரி. புரிந்துகொண்டாள். “அரண்மனையில் சின்ன ராணியின் கீழே வேலை செய்யப் பெண்கள் தேவை என்று யாரோ சொன்னார்கள். இவரைக் கேட்டால் என்னமோ சண்டைக்கு வருகிறார். இங்கே இவர் வைத்துதான் சட்டமாம். வேலைக்கு வைப்பதும் நீக்குவதும் இவர் சொல்படிதானாம்...”

படா சுபேதார் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டார். “நல்லது, நீ என் பின்னால் வா, இளைய ராணியிடம் சொல்கிறேன்.”

அவளுக்கு வேலை கிடைத்த வரலாறு இது.

அன்றைக்கு ராத்திரி, சந்திரன் தலை உச்சிக்கு வந்த சமயம் குடிசைக்கு அவள் திரும்பினாள். தலையில் கைவைத்து உட்கார்ந்திருந்த பாட்டி என்னமாய் ஓடிவந்து கட்டிக்கொண்டாள்! என்னமாய்க் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கதறினாள்! “ரூபா, சாளரத்தைப் பிரித்து உன்னை எவனோ தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டானென்று நினைத்து விட்டேன் குழந்தே! எங்கேம்மா போயிருந்தே?” என்று அழுதாள்.

“இளவரசர் வரச் சொல்லியிருந்தார் பாட்டி. நாளையி லேயிருந்து எனக்கு அரண்மனையிலே வேலை,” என்று அவள் பதிலளித்தவுடன்—

“ஐயய்யோ, வேண்டாம்மா, வேண்டாம்,” என்று பாட்டி மன்றாடினாள்.

“எனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராது பாட்டி. பயப்படாதே நியேதான் சொல்கிறாயே, நான் மாபெரும் போர் வீரர்

களின் வம்சத்தில் வந்தவனென்று. அப்புறம் நான் யாருக்கு, எதற்குப் பயப்பட வேண்டும்?” அழுத்தமாகச் சொல்லி விட்டு அரண்மனை வேலையில் சேர்ந்துவிட்டாள். காலையில் குடிசையிலிருந்து புறப்பட்டு இங்கே வருவாள். இருட்டும் நேரத்துக்குத் திரும்பிவிடுவாள்.

ஆனால் இளவரசி கம்லாவதியை சந்திப்பது அவ்வளவு சுலபமாயிருக்கவில்லை.

முதல் நாள் அந்தப்புரத்தில் எல்லாப் பெண்களும் கூடி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மறுநாள் ஏதோ பண்டிகையாதலால் சேடிகளைக் கொண்டு கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் மெஹந்தி அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரே சிரிப்பும் கும்மாளமுமாயிருந்தது. கம்லாவதி இன்னாரென்பதைக் கண்டுகொள்ளவே பெரும் நேரம் செலவழிந்துவிட்டது. அப்புறம் கௌரி பூஜை. அரச குடும்பத்தாரைத் தவிர வேறு யாருமே உள்ளே வரக்கூடாதென்று தடை விதித்துவிட்டார்கள். மூன்றாம் நாள் நம்பிக்கையுடன் இருந்தாள். ஆனால் அவளைக் கம்லாவதியின் சேடியாகப் போடவில்லை படா சுபேதார். பெரிய ராணியின் மகாலுக்குச் செல்லுமாறு பணித்து விட்டார்.

தங்கையின் மனசை அறிந்து வந்து சொல்லு என்று கூறியிருந்தான் ஜெய். சந்தித்தாலல்லவா பேசுவது! பேசினாலல்லவா மனசை அறிவது! மனசை அறிந்தாலல்லவா அவனிடம் சொல்வது! ஜெய்யின் அவசரச் சமீக்கைகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது.

பிற்பகல் வேளை. அரண்மனையைச் சுற்றிலும் தேவதாரு மரங்களின் நிழல்கள் சாயத் தொடங்கியிருந்தன. காவலாட்களும் பணிப்பெண்களும் ஆங்காங்கே

கண்ணயர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எங்கோ குதிரைகள் நடைபழகும் ஓசை கேட்டது.

கம்லாவதியின் அறைக்குள் சரேலெனப் புகுந்து விட்டால்...?

இரண்டடி எடுத்து வைத்திருப்பாள். வளையோசை கேட்டது. நின்றாள்.

இன்னொரு பணிப்பெண். கையில் பெரிய வெள்ளித் தட்டும், அதில் வெள்ளிக் கலங்களில் பழ ரசமும் எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். “வழி விடு. சின்ன ராணிக்குக் கொண்டு போக வேண்டும்.” அதட்டினாள், ரூப்மதியை.

வழி விட்ட அதே கணம் ரூப்மதிக்கு ஒரு யோசனை.

வந்த நாள் தொட்டு இவளைக் கவனித்து வந்திருக்கிறாள் ரூப்மதி. எப்போது பார்த்தாலும் தன் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருப்பாள். ராணிமார்களிடமிருந்து அழைப்பு வந்தால் கீழே விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டாள். பக்கத்தில் உள்ளவரிடம் ஒப்படைத்து, நூறு முத்தங்கள் கொடுத்துவிட்டு, திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்வாள். இப்போது அந்தக் குழந்தையைக் காணோம். எங்கேயாவது தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ என்னவோ. இருந்தாலும் ஒரு கண்கட்டிப் பார்த்தாலென்ன...

“வந்து...சரி, சரி. இருக்காது.” ஏதோ சொல்ல வந்தாற்போலவும் அடக்கிக்கொண்டாற் போலவும் நடித்தாள்.

“என்ன? சொல்லு சும்மா.”

“ஒன்றுமில்லை. நந்தவனத்தில் ஒரு குழந்தை தனியே அழுதுகொண்டிருந்தது. உங்கள் குழந்தையோ என்று நினைத்தேன்...”

அவள் திடுக்கிட்டு நின்றாள். “என் பிஜ்லியா? இருக்காதே. தேவ்னாத் மாலியிடம் அல்லவா கொடுத்துவிட்டு வந்தேன்? குழந்தை எப்படி இருந்தது?”

“சுருட்டை முடியாய், சிரிப்பாய்... ரொம்ப அழகான குழந்தை. உங்கள் குழந்தைதானா என்று நான் சரியாய்க் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் குளத்தினருகே அழுது கொண்டிருக்கிறதே என்று நினைத்தேன். அதற்குள் இங்கே யாரோ கூப்பிட்ட மாதிரி—”

“இதைக் கொண்டுபோய் உள்ளே கொடு.” பழரசத் தட்டை ரூப்மதியிடம் தள்ளிவிட்டு அவள் நந்தவனத்துக்கு ஓடினாள்.

ரூப்மதி தலையையும் உடையையும் சீர்செய்து கொண்டாள். முகத்தைத் தாவணித் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள். கம்லாவதியின் மகாலுக்குள் சென்றாள். இதயம் படபடத்தது.

மெத்தென்ற ரத்தினக் கம்பளம். எங்கெங்கு பார்த்தாலும் கண்ணாடி விளக்குகள். தந்த வேலைப்பாடு மிகுந்த கருங்காலி மஞ்சம். செக்கச் செவேலென்ற பட்டு மெத்தை, பட்டுத் தலையணை, கமகமவென்று வருகின்ற சந்தன மணம். வெளியே நிலவும் வெய்யிலுக்கு நேர் எதிரான குளிர்ச்சி.

சாளரத்தின் வழியே வெளியே பார்த்தாற்போல் நின்றிருந்த இளவரசி அவளை நோக்கித் திரும்பினாள். “யார் நீ?” என்று கேட்டாள்.

அவளுடைய ராஜகம்பீரமான தோற்றம்; கணீரென்ற குரல். ரோஜாப்பூவின் மென்மையையும், பாரையின் உறுதியையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்தும் முகம்.

“நான்... நான்...” ரூப்மதிக்குச் சரியாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை. அவள் கையில் தட்டு ஆடியது கோப்பைகள் கவிழ்ந்தன. ஒன்று கீழே விழுந்து உருண்டது.

“நான்...நான்...புதுப் பணிப்பெண்...” பயத்தில் நாக்குக் குழறியது. குனிந்தாள். கோப்பையை எடுத்துத் தட்டில் வைத்தாள்.

வெளியேறும் சமயம்—

“இரு,” என்று இளவரசியின் குரல். அதில் ஒரு வகை பரபரப்பு இருந்தது. “உன் பெயர் என்ன?”

“ரூப்மதி.”

“நீ குனிந்து நிமிர்ந்த லாகவத்தில் ஒரு ஓயில் தெரிகிறது நாட்டியம் தெரிந்தவர்களிடம் மட்டுமே இருக்கும் ஓயில் சொல்லு, நீ நாட்டியப் பயிற்சி பெற்றவள்தானே?”

5

ரூப்மதி சிந்தித்தாள்.

எதிரில் நிற்பவள் நாட்டியம் தெரிந்தவள் என்பதை அவளுடைய அசைவிலிருந்தே கண்டுகொள்ளும் அறிவு அது பற்றிக் கேட்கும்போது குரலில் ஒலிக்கின்ற தோரணை நிற்கிற ராஜகம்பீரம்; முகத்தை உயர்த்தினாற்போல் எதிராளியைப் பார்க்கையில் இரட்டிக்கின்ற காந்தி—

இந்தப் பச்சைக் கிளியா அக்பரின் அரண்மனைக் கூட்டில் அடைபடுவது!

பாதுஷாவுக்கு இப்போது வயது கிட்டத்தட்ட நாற்பதை எட்டிக் கொண்டிருக்குமே!

கொஞ்ச நாள் முன்பு கேழ்வரகு மூட்டைகளை வண்டியேற்றுவதற்காக வந்திருந்த ஜெய்ப்பூர் வர்த்தக ரொருவர் பாட்டியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

அக்பரின் தந்தை ஹுமாயூன் இறந்து போய் இருபது இருபத்தைந்து வருஷமாகிறது என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

டில்லியில் ஷெர்மண்டல் என்ற கட்டிடத்தின் உச்சிக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தாராம் ஹுமாயூன். துருக்கியிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு கடற்படைத் தளபதியிடம் பேசியபடியே மேல் உப்பரிகைக்குப் போய், வெளியே கூடியிருந்த மக்களுக்குத் தரிசனம் தந்தாராம். இறங்கி வருகையில் பக்கத்து மகுதியிலிருந்து தொழுகை ஒலி கேட்கவே, சட்டெனத் திரும்பியிருக்கிறார். நீண்ட அங்கி காலைத் தடுக்கியது. உருண்டு விழுந்தார். பலத்த காயங்களுடன் மூன்று நாள் படுத்திருந்து இறந்து போனார். அவர் மரணம் வெளியில் தெரிய வேண்டாமென்று ரகசியமாக வைத்திருந்தார்களாம் ஹுமாயூனின் அமைச்சர்கள். முல்லா பெக்காஸி என்பவரைப் பாதுஷா மாதிரி வேடம் போடச் சொல்லி, ஜனங்களுக்குக் காட்டினார்கள். சக்கரவர்த்தி உயிர் பிழைத்துவிட்டாரென்று மக்கள் விழாக்கூடக் கொண்டாடினார்களாம்.

அந்தச் சமயம் அக்பர் பதினாறு வயதுச் சிறுவன். ஹரியானாவில் குர்தாஸ்பூர் அருகே இருந்தவருக்குச் செய்தி போயிற்று. அவர் உடனே டில்லி திரும்பி ஆட்சியை மேற்கொள்ளத் தயாரானார். ஆனால் அதற்குள் எதிரிகள் என்ன செய்வார்களோ என்று அஞ்சினார் தளபதி பைராம்கான். கலெளனார் என்னும் இடத்தில், மூன்றடி

உயரமுள்ள ஒரு சாதாரணக் கருங்கல் மேடையில் அக்பரை உட்கார்த்தி வைத்து அங்கேயே மாமன்னரென்று பிரகடனம் செய்தார்.

கேழ்வரகு வியாபாரி சொன்ன இந்தத் தகவலின்படி பார்த்தால் இப்போது அக்பர் அரைக் கிழவர்! அவருக்கா இளமையின் வசந்தத்திலே உலா வரும் இந்த இளவரசி...

ரூப்மதியின் சிந்தனையைக் கலைத்தாள் இளவரசி கம்லாவதி. “சொல்லு, நீ நாட்டியமாடத் தெரிந்தவன் தானே?”

இளவரசியின் குரலில் இருந்த தாகம்; முகத்தில் தென்பட்ட முறுவல்—ரூப்மதி தைரியமடைந்தாள். “ஆமாம் இளவரசி.... கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆடத் தெரியும்... என்றாள்.

கம்லாவதி தானே போய் அறைக்கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பினாள். இருக்கையில் அமர்ந்த ரூப்மதியையும் உட்காரப் பணித்தாள். “பரவாயில்லை உட்கார். எங்கே, எப்போது கற்றுக்கொண்டாய்?”

இளவரசியின் எதிரில் உட்காருவதா! திடீரென்று பெரிய ராணி வந்தால்...! இளவரசியின் மென்மையான பாதங்களைப் பிடித்துவிடுகிறவள் போல நடித்தபடிமே தேவி மாதுரியிடம் தான் நாட்டியம் பயின்றதை சொன்னாள்.

பொறாமையுடன் அவளை நோக்கினாள் இளவரசி. “தேவி மாதுரியா உனக்குக் குரு?” பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது அவளிடமிருந்து. “எப்படிப்பட்ட கலையரசி அவர்! நான் எவ்வளவோ ஆசைப்பட்டேன் அவரிடம் நடனம் பயில. அரச குடும்பத்தாருக்குச் சொல்லித் தருவதில்லை என்று கூறிவிட்டார்...”

இந்த நாட்டியப் பேச்சை விட்டுவிட்டு வேறு பேச்சுக்கு—ஜெய் சொல்லியிருக்கும் விஷயத்துக்கு—தாவினால் தேவலை என்றிருந்தது ரூப்மதிக்கு. “தங்களுக்கு ரொம்ப அழகான உடற்கட்டு இருக்கிறது, இளவரசி. கண்கள் அற்புதமாய்ச் சஞ்சரிக்கின்றன. தங்களுடைய நாட்டியத்தைக் கண் குளிரப் பார்க்கக்கூடிய பாக்கியம் என்றாவது ஒருநாள் இந்த ஏழைக்குக் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறேன்...”

சரேலென்று எழுந்துகொண்டாள் இளவரசி. “என்றைக்காவது ஒருநாள் என்ன? இன்றே ஆடப் போகிறேன்... என் கால்கள் கெஞ்சிக்கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டியம் தெரிந்தவள், நல்லதொரு ரசிகை நீ இருக்கவே இருக்கிறாய்...”

ஆர்வத்துடன் கடகடவென்று பேசியவளை இடை மறித்தாள் ரூப்மதி. “இது விரத மாதம்... ஆடக்கூடாதென்று சொல்வார்களே...”

“கலையை அப்படியெல்லாம் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ரூப்மதி... ஆனால்...”

“ஆனால்...”

“பெரிய ராணியார்—என் மூத்த அண்ணியார்—வந்தால் கோபிப்பார். ஒன்று செய். இப்போது அவர் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் நேரம். உறங்குகிறாரா என்று பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வா.”

நந்தவனத்தின் வழியே ரூப்மதி பறந்தாள்.

யாரோ ஒரு மர்மமான நபர் தன்னைப் பின்தெடர்வது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

திடுதிப்பென்று ஒரு கரம் அவள் தாவணியைப் பிடித்து இழுத்தது.

திரும்பினாள்.

ஜெய்.

“ஓ! நீங்கள்தான் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தீர்களா?”

ஜெய்யின் முகத்தில் கோபம் தெரிந்தது. “அரண்மனையில் வேளாவேளைக்கு அருமையான உணவு, நல்ல உறக்கம், மூன்று நாட்களுக்குள் உனக்கு உடம்பம் நன்றாய்த்தான் பெருத்திருக்கிறது.”

ரூபமதி சிரித்தபடி அவன் பிடியிலிருந்து முந்தானையை விடுவித்துக்கொண்டாள். நடந்ததை சொன்னாள்.

ஜெய்யின் முகத்தில் ஏமாற்றம். “ஆக, இனிமேல்தான் கம்லாவதியைக் கேட்கப்போகிறாயா?”

“இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சொல்லிவிடுகிறேன் முடிவு. இளவரசியின் உப்பரிகையின் கீழே நீங்கள் நின்றுருங்கள். அக்பரை மணக்க இளவரசிக்கு பிடித்திருக்கிறதா இல்லையா என்பதை நாளை தெரிவிக்கிறேன்.”

“எப்படித் தெரிவிப்பாய்?”

அவள் யோசனையுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். தென்றலில் ஆடும் ரோஜாக்கள்! இளவரசியின் அறையிலே ஏராளமான பூங்கொத்துக்களைப் பார்த்ததும் நினைவு வந்தது.

“அக்பரை மணக்கத் தனக்குப் பிரியமில்லை என்பதை இளவரசி சொல்ல வேண்டியதுதான் தாமதம்—மீதி வினாடி சாளரத்தின் வழியே ஒரு சிவப்பு ரோஜா எறிகிறேன். போதுமா?” என்றாள்.

அவன் முகம் மலர்ந்தது. “காத்திருக்கிறேன். ஒரு ரோஜா இன்னொரு ரோஜாவை எறிவது சாதாரணமாய்க் காணக்கூடிய காட்சியல்லவே!” என்றான்.

பிடிக்க வந்த கைகளை மெல்லத் தடுத்தாள்; ஆகிவிட்ட தாமதத்தை ஈடு செய்ய வேண்டி வேகமாய் விரைந்தாள் அவள்.

பெரியவர் தினேஷின் அந்தப்புரத்தில் எல்லாம் நிசப்தமாய் இருந்தது. வேலைக்காரியொருத்தி பங்காவை இழுத்துக் கொண்டிருந்தாள். உள்ளே அரசியார் தூங்குகிறார் என்று அறிந்துகொண்டாள் ரூபமதி. அடுத்தவர் பூபத்தின் மகாலும், அதற்கடுத்தவர் பிகாரிமாலின் மாளிகையும் அப்படியே.

ஓட்டமாய்த் திரும்பி வந்து கம்லாவதியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னதும்—

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் உடையை மாற்றிக்கொண்டாள் அவள். சலங்கையைக் கட்டிக்கொண்டாள் பாதங்களில். “சுதவைச் சாத்து, ரூபமதி. உனக்குத் தபேலா வாசிக்கத் தெரியுமா?”

“மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசி, தெரியாது.”

“பரவாயில்லை. கையால் தாளம் போடு.”

இளவரசி நன்கு நிமிர்ந்து நேராக நின்றுகொண்டாள். இஷ்டம்போல் வளைக்கக்கூடிய மெழுகுச் சிலை மாதிரி, விட்ட சொல்லுக்குக் கட்டுப்படக்கூடிய பக்குவத்துடன் நின்று அவள் மேனி.

“தாள்—தரிதாள்—16 மாத்திரை.” ஆடத் தயாரானாள் கம்லாவதி.

கையைத் தட்டினாள் ரூப்மதி. "தா தின் தின் தா தா தின் தின்தின் தா—நா தின் தின் தா தெத்தே தின் தின் தா—"

கலீர் கலீரென்று சலங்கை சிலிர்த்தது. பாவாடை வட்டமிட்டு வட்டமிட்டுப் பூக்கூடையாய் விரிந்தது. படர்ந்தது. ஒரு கை தலைக்குமேல் சுழல, மறு கை நீண்டு வளைந்தது. கையின் தாவல்களுக்கு ஏற்பக் கழுத்துக் கண்களும் தாவின. அடுத்து, பம்பரமாய்ச் சுழன்று சுழன்று இளவரசி குமேரி ஆடியபோது, அந்தப் புயல் வேகத்துக்குத் தாளமிட ரூப்மதியால் முடியவில்லை.

முத்து முத்தாய் வியர்வை துளிக்க, ஆட்களைத்தவளாய் மஞ்சத்தில் சாய்ந்தாள் இளவரசி. அந்த அழகு வதனத்தை மென்மையுடன் முந்தானையினால் ஒற்றினாள் ரூப்மதி. "அற்புதம் இளவரசி! வெகு அற்புதம் தங்கள் நடனம்!"

ரத்தின ஹாரம் பளபளக்கும் மார்பு மூச்சு இரைக் ஏறி இறங்கியது. இளவரசி புன்னகை செய்தாள்.

"ஒரு விஷயம் இளவரசி... தாங்கள் தப்பா நினைத்துவிடப் போகிறீர்களே என்று பயமாயிருக்கிறது."

"சொல்லு பயப்படாமல்." கால்களை நீட்டி மஞ்சத்தில் முழுதுமாய்ச் சாய்ந்துகொண்டாள் கம்லாவதி.

"தாங்கள் இன்னும் கொஞ்சநாளில் ஆக்ராவின் சக்கரவர்த்தியின் ராணியாக ஆகப்போகிறீர்கள் என்ற சொல்கிறார்கள்..."

"அதனாலென்ன?"

"இவ்வளவு அற்புதமான கலைத் திறமைக்கு அங்கு என்ன இடம் இருக்குமென்று எனக்கு அச்சமாய் இருக்கிறது, இளவரசி..."

கம்லாவதியின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. "ஆமாம்... எனக்கும் அந்த விஷயம் யோசனையாகத்தான் இருக்கிறது..."

ரூப்மதியின் உள்ளம் படபடவென்று துடித்தது. ஆனால் குதூகலம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிடக் கூடாதே!

குரலைச் சாதாரணப்படுத்திக் கொண்டாள். "பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்தில் ஐயாயிரம் ராணிகள் இருப்பதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். மிகைப்படுத்திச் சொல்கிறார்களோ என்னவோ. ஐநூறு பேர் இருப்பது நிச்சயம். அவர்களில் ஒருவராக சூர்யபூர் இளவரசியும் அடைபட வேண்டுமே என்பதை நினைத்தால் எனக்கு என்னவோ போலிருக்கிறது இளவரசி... நான் சொல்லுவது தப்பானால் மன்னியுங்கள்..."

கம்லாவதியின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே ஒவ்வொரு சொல்லாக வெளியிட்டாள் அவள். சாளரத்தின் ஓரமாக, வேலைப்பாடு செய்த வெண்கலச் சாடியில் ரோஜாக்கள் சிரித்தன. ரூப்மதியின் பார்வை சாளரத்துக்கும் சாடிக்குமாக ஓடி ஓடித் திரும்பியது. உப்பரிகையின் கீழே ஜெய் நின்றனாண்டிருப்பார்...

இளவரசி எழுந்துகொண்டாள். பின்னை கட்டிய வண்ணம் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தாள். "இது ஒரு ராஜ தந்திரக் கல்யாணம் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை..."

ரூப்மதிக்குப் புரிந்தது. இருந்தாலும், "அப்படியென்றால்?" என்றாள்.

"சூர்யபூர் ராஜ்யம் அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் பாதுகாப்பை என்மூலம் தேடிக்கொள்கிறது என்று அர்த்தம்." கம்லாவதியின் குரலில் கசப்புத் தெரிந்தது.

ரூப்மதி சாளரத்தை ஒட்டி நின்றனுகொண்டாள்.

“இளவரசி சொல்வதைப் பார்த்தால்...” வேண்டுமென்றே இழுத்தாள். “அக்பருக்கு ராணியாகச் செல்வதில் தங்களுக்கு அவ்வளவாக இஷ்டமில்லைபோல்...”

“துளியும் இஷ்டமில்லை, ரூப்மதி. எனக்குத் துளியும் இஷ்டமில்லை. என் அண்ணன்மார்கள் கட்டாயம் படுத்துவதால் சம்மதித்திருக்கிறேனே தவிர...”

அடுத்த கணம் சாடியிலிருந்து ஒரு சிவப்பு ரோஜாவை உருவினாள் ரூப்மதி. சாளரத்துக்கு வெளியே எறிந்தாள் அவளால் உற்சாகத்தை அடக்க முடியவில்லை.

“பொருத்தமில்லாத மணத்துக்குத் தாங்கள் சம்மதிக்கவே தேவையில்லை இளவரசி. அதுவும் தங்களுக்கு அழகுக்கும் அறிவுக்கும் வயதுக்கும் ஏற்றவரான ஒருத்தராகாத்திருக்கையில்...”

“எனக்காக ஒருத்தர் காத்திருக்கிறாரா?” இளவரசியின் புருவங்கள் உயர்ந்தன. “யாரைச் சொல்கிறாய்?”

“அவரைத் தங்களுக்கு மணாளனாக்க வேண்டுமென்ற இளவரசர் ஜெய் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அக்பன் மணக்கத் தாங்கள் சம்மதித்துவிட்டீர்கள் என்பதால்தான் குறுக்கிடாமல் இருக்கிறார். ஆக்ராவுக்குச் செல்லத் தாங்கள் விரும்பப்படவில்லை என்பது தெரிந்ததோ, அடுத்த வினாடியே அந்தக் காளையை அழைத்துவந்து...”

இளவரசியால் ஆவலை அடக்க முடியவில்லை. கண்கள் ஆவலால் பளபளத்தன. “யார் ரூப்மதி அவள் என் சின்ன அண்ணன் எனக்காகப் பார்த்து வைத்திருக்கிறாரா? யார்?”

“அவரும் அரச வம்சம்தான் இளவரசி.”

“இதோ பார், எனக்குக் கோபம் வரும்.”

“ஊரை முதலில் சொல்கிறேன். பெயர் அப்புறம். என்ன?” ரூப்மதியின் இதழ்களில் குறும்புப் புன்னகை மொட்டவிழ்ந்தது.

“சரி, சொல்லு.”

“ஊரின் பெயர் நாகர்கோட்.”

“நாகர்கோட்?” கம்லாவதியின் முகத்தில் திடீரென்று ஓர் இருள். “நாகர்கோட்டில்?”

அந்தக் குரலின் மாற்றம் ரூப்மதிக்குத் திகைப்பூட்டியது. மெல்ல, “நாகர்கோட்டில் மன்னர் பானுசந்த்,” என்றாள்.

“பானுசந்தா!” வெறுப்பை உமிழ்ந்தது இளவரசியின் குரல். “சே! போய் உன் வாயைக் கழுவு! இந்தக் கம்லாவதி அக்பரின் ஜனானாவில் ஐந்துநாறு பேரில் ஒருத்தியாக இருந்தாலும் இருப்பாளே தவிர, பானுசந்தின் மனைவி யாவதற்கு ஒருநாளும் சம்மதிக்கமாட்டாள்! சின்ன அண்ணன் ஜெய்யிடம் இப்போதே போய்ச் சொல்லிவிடு!”

ரூப்மதி அசைவற்று நின்றாள்.

வெண்கலச் சாடியில் மிச்சமிருந்த சிவப்பு ரோஜாக்கள் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

6

அந்தப்புர அறைகளின் வாசல் வழியே நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார் மாமன்னர் அக்பர். வழக்கமாக ‘வழி வழி’ என்று கூறிக்கொண்டு முன்னே செல்லும் பாராக்காரன் இன்று காணோம். அரண்மனைக்குள் சக்கரவர்த்தி செல்லுகையில் கூடவே செல்வது மீர் அர்ஜியின் வேலை. இன்று அவர் பின்தங்கியே

வந்துகொண்டிருந்தார். சக்கரவர்த்தி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கிறார். மீர் அர்ஜிக்கு அச்சமாக இருந்தது அந்தச் சிந்தனைகளைக் கலைக்க.

சக்கரவர்த்தியின் கண்கள் யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தன.

காலை வெளிச்சம் வேகமாக அரண்மனையின் கூடங்களில் பரவிக்கொண்டிருந்த நேரம். திருக்குர்ரான் ஓதி முடிந்த பின் யாரோ உளமுருகத் துஆ கேட்கும் குரல் ஒலித்தது.

‘...அலைகடலும் நெடும் புவியும் படைத்தளித்துக் காக்கும் எங்கள் இறைவா! உள்ளும் புறமும் உனை நினைந்து நித்தம் பணிந்து நடக்க அருள் செய்வாயாக எனக்கும் பிறருக்கும் பயனளிக்கும் ஞானத்தைத் தருவாயாக. எங்களை நேர்வழி பெற்றவர்களாகவும் நேர்வழி காட்டுபவர்களாகவும் ஆக்கி அருள்வாயாக பர்வர்திகார்! எல்லா நிலையிலும் அனைத்துப் புகழும் உனக்கே உரித்தாகும்...’

இத்தகைய வாக்கியங்கள் செவியில் விழுந்தால் சக்கரவர்த்தி நின்றவிடுவார். அவர் நெஞ்சு நெகிழும் கண்களில் நீர் தளும்பி நிற்கும். தலைவணங்கி நின்ற முழுதும் கேட்டுவிட்டுத்தான் அடுத்த அடி எடுத்து வைப்பார். இன்று அந்தத் தூய வாசகங்கள் பேரரசரின் செவிகளைத் தொடவில்லை. தொட்டாலும் சிந்தனையை எட்டவில்லை.

அவர் மேலே நடந்தார். அவர் கண்கள் இப்போதுமே தேடிக்கொண்டிருந்தன.

எண்ணற்ற மான்ஸ்பதார்களும் அமீர்களும் அமீல்களும் அங்கங்கே எதிரில் வந்தார்கள். ஆனால் சக்கரவர்த்தியின் தீவிரமான முகத்தைக் கண்டு ஒதுங்கி மறைந்தார்கள்.

நகீப்கானை அன்று சக்கரவர்த்தி வரச் சொல்லி யிருந்தார். அவர் மகாபாரதத்தைப் பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்.

எது சரியான பொருள் என்று தெரியாதபோது பண்டிதர்கள் கூடி விவாதிப்பார்கள். சக்கரவர்த்தி அக்பரே பல சமயங்களில் சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் கூறுவார். இன்று அதற்கான கூட்டம் நடைபெற வேண்டிய தினம். நகீப்கான் மெல்லப் பின்னால் வந்தார். சக்கரவர்த்தி இலக்கிய மனநிலையில் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிட்டார்.

அம்பர் அரசகுமாரியின் அரண்மனையைக் கடக்கும் போது சக்கரவர்த்தி சற்று நின்றார். இல்லை. நிற்க வைக்கப்பட்டார், பூஜையறையின் மணியோசை காரணமாக. அக்பருக்குப் பிரியமான பட்டமகிஷி அவள். அம்பர் மன்னன் பிகாரிமாலின் புத்திரி என்பது மட்டுமல்ல. பட்டத்து இளவரசன் சலீமைப் பெற்றெடுத்துத் தந்த வளம்கூட. அம்பரிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த கிருஷ்ண விக்கிரகத்துக்கு ராணி மணியடித்துத் தூபம் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். எங்கே குழந்தை சலீமைக் காணோம்? அக்பரின் கண்கள் தேடின. எத்தனை ஆசைப்பட்டுப் பெற்ற பிள்ளை அவன்! அவனுக்கு முன்பு பிறந்த குழந்தைகள் அனைத்தும் இறந்துவிட்ட நிலையில், கனத்த இதயத் துடன் சக்கரவர்த்தி துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது யாரோ சொன்னார்கள். சிக்ரியிலுள்ள துறவி, ஷேக் சலீமின் விடுதியில் ராணியை ஒப்படைத்து வைக்கும்படி. கர்ப்பவதியை அங்கே கொண்டு போய் ஒப்படைத்தார் அக்பர். அழகான ஆண் குழந்தை பிறந்தது. துறவியின் பெயரையே அவனுக்குச் சூட்டினார்—சலீம் என்று.

பூஜை முடிந்ததும் ராணி திரும்பினாள். சக்கரவர்த்தி வெளியே நிற்பது தெரிந்தது. பூஜை செய்த பிரசாதங்களை அவருக்குக் கொடுப்பது முன்னெல்லாம் வழக்கம். இப்போது கிடையாது. அதை வெளிப்படையாகச் செய்ய வேண்டாமென்று சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டிருந்தார். இல்லாம் மார்க்கத்துக்கு மிகவும் விரோதமாகப் போகிறாரென்று சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி இஸ்லாமிய குருமார்கள் பிரசாரம் செய்கிறார்களாம். அரசியல் கலவரங்களை முன்னிட்டு சில சமரசங்கள் செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்று வருத்தத்துடன் சொல்லியிருந்தார்.

பூஜைத் தட்டுக்களை அங்கேயே வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள் ராணி. "சக்கரவர்த்தி உள்ளே வரலாமே?" என்று அழைத்தாள்.

சக்கரவர்த்தியின் கண்கள் இப்போதும் யாரையோ தேடிவிட்டு, பின்னர் ராணியிடம் நின்றன. உச்சி நெற்றியில் குங்குமம் துலங்க, மார்பில் ரத்தின ஹாரங்கள் மின்ன, இளமையின் பூரணப் பொலிவோடு நிற்கும் ராணியைப் பார்க்கும் சமயங்களில் சக்கரவர்த்திக்கு ஏதாவது ஒரு பாரசீகக் கவிதை நினைவுக்கு வரும். அதைச் சொல்லாமலிருக்க மாட்டார். அந்தக் கவிதையில் நிச்சயமாய் ஒரு மாதுளை மொட்டு இடம் பெற்றிருக்கும். அதைச் சொல்கையில் சலீமின் தாய்க்கு முகமெல்லாம் கோவைப் பழமாய்ச் சிவந்துபோகும். என்ன இருந்தாலும் அவர் மணந்த முதல் ராஜபுத்திர, முதல் இந்துப் பெண்ணல்லவா! அவளிடம் அவருக்குத் தனிப் பிரியம் உண்டு. என்றாலும் இன்று அவர் பேசவில்லை. தன் எண்ணத்தில் தானே லயப்பட்டிருந்தார்.

ஒரு முறுவல் மட்டுமே காட்டி, "அரசியார் அனுமதி கொடுத்தால் ராஜாங்க அலுவல் இரண்டொன்றைக் கவனிக்கலாம் என்று பார்க்கிறேன்," என்றார்.

"அரசியார் அனுமதிப்பது இருக்கட்டும். இளவரசர் ஷேகு மாமா அல்லவா அனுமதி தர வேண்டும்?" என்றாள் ராணி. சலீமை சலீம் என்றோ ஷேக் சலீம் என்றோ சக்கரவர்த்தி அழைப்பது கிடையாது. ஷேகு மாமா என்று ஒரு தனியான செல்லப் பெயர் வைத்திருந்தார். அவரை இளக வைக்க வேண்டிய வேளையில் அந்தப் பெயரைச் சொல்ல வேண்டும். அந்த ரகசியம் ராணிக்குத் தெரியும்.

அக்பரின் முகம் சிறிது மலர்ந்தது. "குழந்தை இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான்?"

"குதுபுத்தின்கான் வந்திருக்கிறார். பாடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அது முடிந்ததுமே ஓடி வந்துவிடுவான் சக்கரவர்த்தியுடன் விளையாட."

அரசியாரின் கூந்தலை வருடிக் கொடுத்தார் சக்கரவர்த்தி. "உன் பிள்ளைக்கு விளையாட நான்தான் வேண்டுமென்பதில்லை."

"பின்னே?"

"வேலைக்காரிகள், பணிப்பெண்கள், சேடிகளிடம் அவனுக்கு அலாதி அன்பு. ஏழு வயதுக் குழந்தைதானே என்று நினைக்காதே. உலகத்தில் எதெது இன்பமானது என்பதை அவனுக்குக் குதுபுத்தின்கான் சொல்லித் தரத் தேவையில்லை."

"சிறுவனைப் பற்றி என்னவெல்லாம் சொல்கிறீர்கள்!" முகம் சுளித்தாள் ராணி. "இன்னொன்று. சக்கரவர்த்திக்கு நினைவூட்டுவதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்."

மேலே நடக்கவிருந்தவர் நின்றார். "என்ன?"

"குழந்தை பிறந்த வேண்டுதலுக்காக வருடாவருடம் சக்கரவர்த்தி ஆஜ்மீருக்குப் பாத யாத்திரையாகச் சென்று, ஷேக் மொய்யுனுத்தின் சிஸ்டியின் சமாதியில் வழிபடுவது

வழக்கமாயிற்றே? அடுத்த மாதம் சக்கரவர்த்தி புறப்பட வேண்டியிருக்கும்..."

"ஓ." இளவரசன் சலீமைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கியது முதல் சக்கரவர்த்தியிடம் தோன்றியிருந்த இனிமைய மறைந்தது. பழையபடி சிந்தனையின் அறிகுறிகள் ஆக்கிரமித்தன.

நடந்தார்.

அடுத்து அதை குல்பதன் பேகம் வருவாரென்று அக்பருக்குத் தெரியும். சக்கரவர்த்தி ஹுமாயூனின் சகோதரி. அக்பரிடம் உரிமையுடன் பேசக்கூடிய மூதாட்டி.

வணக்கம் தெரிவித்தார் மாமன்னர்.

ஆனால் குல்பதன் பேகம் ஆசி கூறுவதோடு நிற்கவில்லை. "எதை மறந்தாலும் மறக்கலாம். இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதை மறக்கலாமா குழந்தாய்?"

அக்பரின் புருவங்களில் திகைப்புத் தென்பட்டது. "இன்று... ஞாயிற்றுக்கிழமை... அதனால்..."

"உன் தர்பார் சாளரத்தில் அமர்ந்து வெளியே காத்திருக்கும் மக்களுக்குத் தரிசனம் தர வேண்டாமா! அதிலும் முக்கியமாக தர்சயானிகள் இன்று நிறையப் பேர் கூடியிருக்கிறார்கள். சக்கரவர்த்தியைத் தரிசனம் செய்யாமல் சாப்பிடக் கூடாதென்று அவர்கள் விரதம் பூண்டிருக்கிறவர்களாயிற்றே! அவர்களைப் பட்டினி போடலாமா குழந்தாய்?"

"மறந்தேபோனேன் அதை. இதோ போகிறேன். சக்கரவர்த்தி தர்பார் மண்டபத்துக்கு உடனே திரும்பினார். ஆனால் அப்போதும் அங்குமிங்குமாக அவர் பார்வை அலைந்துகொண்டுதான் இருந்தது. முக்கியமாக யாரைத் தேடி அவர் அரண்மனை பூராவும் சுற்றி வந்தாரே"

அவனைக் காணவில்லை. அந்த ஏமாற்றம் அவருடைய தளர்ந்த நடையில் பிரதிபலித்தது.

"குழந்தாய்!" பின்னாலிருந்து அழைத்தார் குல்பதன் பேகம். "மாகம் அனகா இன்றுகூடக் கேட்டாளப்பா நீ வரவில்லையா என்று."

சக்கரவர்த்திக்கு அந்தப் பேச்சுப் பிடிக்கவில்லை. "நான் ஏன் வர வேண்டும்?"

"என் குழந்தை இவ்வளவு இருதயமில்லாமல் பேசி இப்போதுதான் பார்க்கிறேன்."

"சில பேரிடம் இருதயம் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வது ஆபத்தில் முடியும் அதை."

"ஆனால் மாகம் அனகா உன்னை வளர்த்தவ எல்லவா? சொந்தத் தாயைக் காட்டிலும் பிரியமாக வளர்த்த செவிலித் தாய், இப்போது படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறாள். நீ வந்து பார்க்க வேண்டாமா?"

"அவளுக்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஒப்புக்கொள்கிறேன். உங்களுக்கே தெரியும்—ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் அவளுக்கும் அவள் பிள்ளைகளுக்கும் எத்தனை பங்கு நான் கொடுத்தே னென்று. அவ்வளவும் எனக்கே விபரீதமாகத்தான் முடிந்தது. அதனால்தான் அவளை ஒதுக்கியே வைத்திருக்கிறேன். நோயாளி என்று நான் அவனைக் கருத வில்லை. எந்த வினாடியும் என்னைக் கடிக்கக் காத்திருக் கும் பாம்பு அவள். என்னை மன்னியுங்கள் அதை."

விரைந்து நடந்தார் சக்கரவர்த்தி. பிடிக்காத காரியத்தைச் செய்யும்படி அதை கட்டுப்படுத்திவிடப் போகிறாளே என்ற அச்சம் அவரது நடையில் தெரிந்தது.

அப்படியும் கூட—

கட்டப்பட்டு வரும் பட்டேயூர் சிக்ரி அரண்மனையிலே என்ன மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று யோசனை கேட்பதற்காக வந்திருந்த ஒரு கலைஞர், மதுவிலக்கைத் தீவிரமாக அமுலாக்குவதற்கான யோசனைகளுடன் ஓர் அமைச்சர், தான்சேனுடன் இசை நிகழ்ச்சியில் போட்டியிடுவதற்காக வந்திருந்த ஒரு காஷ்மீர் பாடகர் இவர்களையும் ஒதுக்கி விலக்கிக்கொண்டுதான் அவர்தர்பார் மண்டபத்துக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

சக்கரவர்த்திக்கென்று ஏற்பட்ட சாளரத்தை ஒட்டி அவருடைய இருக்கை தயாராய் வைக்கப்பட்டிருந்தது அங்கே அமர்ந்தபோது, வீதியில் கூடியிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள், 'பேரரசர் வாழ்க! அக்பர் சக்கரவர்த்தி வாழ்க!' என்று கோஷம் எழுப்பினார்கள். அன்புடன் அவர்களை நோக்கிக் கையை உயர்த்தி ஆசி வழங்கினார் அக்பர்.

சில வினாடிகள்தான் திரும்பிச் சென்றிருப்பார். ஒரே மூகம் அவர் கவனத்தைச் சட்டென்று கவர்ந்தது.

சக்கரவர்த்தி கண்ணால் சாடை காட்டினார். ஓடிவந்து அருகில் நின்று வாய் பொத்திக் குனிந்தான் ஒரு சேவகன்.

"அதோ மீசையும், தாடியுமாய் அழுக்கு மூட்டையுடன் இருப்பவன்—விளக்குக் கம்பத்தில் சாய்ந்தாற்போல் அலட்சியமாய் நிற்கிறான் பார்!"

"நாயை இதோ இழுத்து வருகிறேன்." வெளியே பாய்ந்தான். நூறு எண்ணும் நேரம் இருக்காது. சக்கரவர்த்தி கூட்டிக் காட்டிய இளைஞனை நெருங்கினான். "என்ன திமிர் உனக்கு? சக்கரவர்த்திக்கு வணக்கம் தெரிவிக்காமல் நின்றிருந்தாய்? வா இப்படி!"

முரண்டு பிடிப்பவனைத் தரதரவென்று இழுத்துப் போனான் மாமன்னரிடம். "என்ன தண்டனை"

தரவேண்டும் என்று சக்கரவர்த்தி உத்தரவிட்டால் இங்கேயே இப்போதே நிறைவேற்றி விடுகிறேன்!" என்றான் காவலன்.

"இவனை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் போகலாம்."

எல்லாச் சேவகர்களும் வெளியேறுகிறவரையில் காத்திருந்தார் சக்கரவர்த்தி. அவனும் அதற்காகவே காத்திருந்தான் போலும். சரேலென்று மண்டியிட்டு, சக்கரவர்த்தியின் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஓற்றிக்கொண்டான்.

"எழுந்திரு, முனிம்கான்," என்றார் சக்கரவர்த்தி அன்புடன். "இன்றைக்குத் தேதி பதினெட்டு. ஞாயிற்றுக் கிழமை. கட்டளையிட்டிருந்தபடி நீ வந்திருக்க வேண்டுமே என்று பார்த்தேன். ஏதாவது மாறு வேடத்தில் வந்திருப்பாய் என்று அரண்மனை பூரா தேடிவிட்டு வந்தேன். அதிருக்கட்டும், உனக்கு மிகவும் வேடப் பொருத்தம்!"

புன்னகை செய்வதுகூடச் சக்கரவர்த்தியை அவமதிப்பதாகும் என்பது அவன் கருத்துப் போலும். "நேற்று மாலையே வந்துவிட்டேன், சக்கரவர்த்தி. எவருக்கும் தெரிய வேண்டாமென்று தாங்கள் உத்தரவிட்டிருந்ததால் உள்ளே நுழையச் சந்தர்ப்பம் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் சக்கரவர்த்தியே..."

"அதை அப்புறம் பேசிக்கொள்ளலாம். விஷயத்தைச் சொல்லு."

"ராஜ்யம் சூரியபூர். மன்னர் இறந்து எட்டு வருடமாகிறது."

"தெரிந்த விஷயம்."

"நான்கு பிள்ளைகள்—ஒரு மகன் இருக்கிறார்கள். மூத்தவன் தினேஷ்தான் இப்போது பட்டத்தை ஆளுகிறவன். பெண்"

பித்தன். இரண்டாமவன் பூபத் கவிதைப் பித்தன். மூன்றாமவன் பிகாரிமால் போஜனப் பித்தன். நாலாமவனுக்கு எந்தப் பித்தும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“அவன்தானே இங்கே சமையலறையில் வேலை பார்ப்பதுபோல் வேடம் போட்டவன்?”

“ஆமாம், சக்கரவர்த்தி. ஜெய் என்று பெயர். பிறகு அந்தப் பெண் கம்லாவதி.”

“இங்கே ராணியாக்க விரும்புகிறார்களென்று தோடர்மால் சொன்னாரே, அந்தப் பெண்?”

“ஆம், சக்கரவர்த்தி. கலைகளில் விருப்பமுள்ளவள் ஆடலழகி.”

“ஓவியம் கொண்டு வந்திருப்பாயே எப்பாடு பட்டேனும்?” புன்சிரிப்புடன் சக்கரவர்த்தி கை நீட்டினார்.

முனிம்கான் அழுக்கு மூட்டையைப் பிரித்தான். சுருட்டி மடக்கி வைத்திருந்த ஓவியத்தைப் பிரித்துச் சமர்ப்பித்தான்.

“ஓ” அக்பரின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. இவனை அரசியல் காரணங்களுக்காகத்தான் மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை. “ஆடலழகி என்றா சொன்னாய்? ஓவியத்தில் வைத்த கண்ணை எடுக்காமலே கேட்டார்.

“மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவன் என்று சொல்கிறார்கள் ஆனால் கலைத் திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான சூழ்நிலைகள் அங்கே இல்லை...”

“நல்ல சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்போம். மறுபடியும் ஒருமுறை அந்த ஓவியத்தை நோக்கினார் அக்பர். பின்னர் சுருட்டி, மஞ்சத்தின்மீது வைத்தார். “நல்லது முனிம்கான். பாராட்டத்தக்க பணிகளை செய்திருக்கிறாய். சந்தோஷம்.”

“எல்லாம் தங்கள் ஆசி, சக்கரவர்த்தி.”

“ஆட்சியின் ஆண்டுவிழா வரும்போது உன் சேவை ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ளப்படும். நீ போகலாம்.”

அவன் குனிந்து சலாமிட்ட வண்ணமே பின் வாங்கியபோது—

“முனிம்கான்! முக்கியமானதை மறந்துவிட்டாயே!”

“எது சக்கரவர்த்தி?”

“அந்த நாலாவது பையன் இங்கிருந்து எடுத்துச் சென்ற பொருள்கள்?”

“சக்கரவர்த்தி என்னை மிகவும் மன்னிக்க வேண்டும்.” தலைகுனிந்தான் முனிம்கான். “என்ன முயன்றும் அதைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அது அவனுடைய இடுப்பை விட்டு ஒரு வினாடிகூடப் பிரிந்ததில்லை”

அக்பர் சிறிது நேரம் மௌனமாக உலவினார். “சரி, நீ போ.”

முனிம்கான் வெளியேறியதும் ஒரு சேவகன் உள்ளே வந்தான்.

“முதலமைச்சர் வரலாமா என்று கேட்கிறார்.”

“வரச் சொல்லு.”

தோடர்மால் உள்ளே வந்தார். மஞ்சத்தில் கிடந்த ஓவியச் சுருளின் மீதுதான் அவர் பார்வை சென்றது.

“வாருங்கள், முதலமைச்சரே! நானே உங்களைக் கூப்பிட்டனுப்ப எண்ணியிருந்தேன்,” என்றார் அக்பர்.

“எதுவானாலும் சக்கரவர்த்தி கட்டளையிடலாம்.”

“அன்று ஓர் இளைஞன் கலைப்பொருள் காப்பகத்தில் திருடிவிட்டு ஓடினானே, அவனைப் பற்றி ஒற்றர் தலைவன் மூலம் இப்போதுதான் விசாரித்தறிந்தேன்...”

“சக்கரவர்த்தி சில அற்பக் காரியங்களை எங்களிடம் ஒப்படைக்கலாம். தங்கள் நேரமும் ஆற்றலும் பொருளானது. இதுபோன்ற சில்லறை வேலைகளில் அதை செலவழிக்காமல்...”

கையமர்த்தினார் அக்பர். “இருக்கட்டும், இருக்கட்டு அந்தப் பையன் சூர்யபூரின் இளவரசன்.”

“சூர்யபூரா!”

“ஆம்.” ஓவியத்தை எடுத்துத் தோடர்மாலிட கொடுத்தார் அக்பர். “இந்த இளவரசியைத்தான் அரசிய திருமணமாக எனக்குச் செய்து வைக்க எண்ணியிருக்கிறீர்கள். இல்லையா?”

“அவர்கள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்,” என்ற தோடர்மால்.

“நீங்கள் நினைக்கிறபடியே அவர்களும் எண்ணுவார்களென்ற அவசியம் கிடையாது. முக்கியமாக அந்தக் கடைசி இளவரசன்—ஜெய் என்பவன்.”

“அவனுக்கென்ன?”

“அவன் எதிர்க்கக்கூடும்.”

தோடர்மால் இளக்காரமாகச் சிரித்தார். “சூர்யபூரோம்ப ரொம்பச் சின்ன ராஜ்யம், சக்கரவர்த்தி. ஐந்தாம் கிராமங்கள்தான் அதன் ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஏறும்பு காலால் தேய்க்கிற மாதிரி நசுக்கிவிடலாம் நசுக்கி.”

“ஏறும்பை நசுக்குவதற்காக நம் காலை வருத்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை,” என்றார் அக்பர். “முதல் மூன்று பேரும் பெண்ணுக்கும் மதுவுக்கும் சாப்பாட்டுக் கொடுக்க அடிமைகள். நாலாமவனை எதற்கு அடிமையாக்க முடியுமோ என்பதை யோசனை செய்து சொல்லுங்கள்.”

சக்கரவர்த்தி அந்த ஓவியத்தை மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தார். “அசாதாரண அழகி,” என்றார்.

7

பானுசந்தின் மனைவியாவதற்கு ஒருநாளும் சம்மதிக்க மாட்டேன்!

கம்லாவதியின் அழுத்தமான சொற்கள்! ரூப்மதியால் தன் செவியையும் நம்ப முடியவில்லை. காலையும் நகர்த்த முடியவில்லை. சாளரத்துக்கு வெளியே நின்றிருந்தானே ஜெய்! காரியம் பழமாகிவிட்டது என்பதற்கு அறிகுறியாக அவன் பறித்து எறிந்த சிவப்பு ரோஜா அவன் கைக்கு எட்டியிருக்குமே? இன்னேரம் அவன் மனம் மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பானே! நிலைமை நேர் விரோதமாகத் திரும்பிவிட்டது என்பதை எப்படி அவனிடம் தெரிவிப்பது?

“போ ரூப்மதி!” இளவரசியின் கட்டளைக் குரல் மீண்டும் முழங்கிற்று. “போய்ச் சொல்லிவிட்டு வா என் சின்ன அண்ணனிடம்! டெல்லி பாதுஷாவின் ஜனானாவில் சிறைப்பட்டாலும் படுவேனே தவிர, பானுசந்தின் மனைவியாவதற்குச் சம்மதப்படவே மாட்டேன் என்பதை அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு வா!”

அவள் கண்களில் தெரிந்த வெறுப்பு! குரலில் தென்பட்ட விறைப்பு! நின்றிருந்த நிலையில் வெளிப்பட்ட முறைப்பு!

ரூப்மதிக்குத் தர்மசங்கடமாக இருந்தது. இளவரசியைத் தப்பாக உசுப்பிவிட்டு விட்டோமென்பது புரிந்தது. ஆனால்

எப்படி அதைச் சரிசெய்வது? அவனைப் பழைய மனநிலைக்குக் கொண்டு வருவது எவ்வாறு? அது மட்டுமல்ல, அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை மறுபடியும் நடனத்தைப்பற்றிப் பேச்செடுத்தால்?

“மன்னிக்க வேண்டும், இளவரசி. தங்கள் சொந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்க இந்த அடிமைக்கு உரிமை கிடையாதுதான். தாங்கள் அனுமதி தந்தால் பழையபடி நடனத்தைத் தொடரலாம்.” வெள்ளி மேஜைமீதிருந்த கோலாட்டக் குச்சிகளின்மீது ரூப்மதியின் பார்வை சென்றது. எடுத்து வந்தாள். ஒரு ஜோடியை இளவரசியிடம் தந்தாள். “நாம் கூமார் ஆடுவோமா, இளவரசி?”

கம்லாவதி ஆடுகிற மனநிலையில் இல்லை. “ஒன்று வேண்டாம். நீ வெளியே போ முதலில்.”

நாகர்கோட் மன்னன் பானுசந்தாம்! அவளுக்குப் பழைய நினைவொன்று மனத்தில் எழுந்தது. கோபமும் ஆத்திரமும் அவளது முகத்தை மேலும் சிவக்க வைத்தன. குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவினாள். கோலாட்டக் குச்சிகளைத் தரையில் விட்டெறிந்தாள். பூச்சாடியிலிருந்த பூக்களைச் சினத்துடன் சின்னாபின்னப் படுத்தினாள்.

சற்றுத் தயங்கினாள் ரூப்மதி. பின்னர் புறப்பட்டாள்.

அங்கே ஜெய் வெகு உற்சாகத்திலிருந்தான்.

சாளரத்தின் வழியே ரூப்மதி அவனிடம் எறிந்த வெறும் சிவப்பு ரோஜாவல்ல. அவன் திட்டங்கள் ஒன்றும் கோட்டையென்றால் அந்தக் கோட்டையின் திறவுகோல் அது!

ரூப்மதி இதோ வந்துவிடுவாள். கம்லாவதி என்னென்ன சொன்னாளென்பதை விவரமாகத் தெரிவிப்பாள்.

ஏன் இன்னும் ரூப்மதி வரக் காணோம்?

அரண்மனையின் வாசற்புறத்திலிருந்த குதிரைக் கொட்டடிக்குச் சென்றான். இரண்டொரு குதிரைகள் அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டன. மகிழ்ச்சியுடன் கணைத்தன. அவைகளைக் கழுத்தைச் சொறிந்து கொடுத்து முதுகில் தட்டினான். குதிரைக் கொட்டடியின் காவலனிடம் ஏன் இந்தக் குதிரை இளைத்திருக்கிறது, ஏன் அந்தக் குதிரை நொண்டுகிறது என்றெல்லாம் விசாரித் தான். பிறகு ஏகலிங்கர் கோவிலின் திருக்குளத்துக்குச் சென்றான்.

கோட்டை வாசலுக்கு அவன் பார்வை சென்றது.

அரண்மனைக்கு வரும் ஏற்றமான பாதையில் இரண்டு குதிரைகள் வந்துகொண்டிருந்தன. அந்த டக்டக் டக்டக்குச் சுருதி போட்டன, குதிரைகளை ஆரோகணித்திருந்த அரபு வியாபாரிகளின் வெளேரென்ற நீண்ட அங்கிகளின் சரசரப்பு.

யார் இவர்கள்?

சலாமிட்டபடி இருவரும் இறங்கினார்கள்.

தக்க முகாந்திரமில்லாமல் கோட்டைக் காவலர்கள் இவர்களை உள்ளே அனுமதித்திருக்க மாட்டார்கள்.

பதில் வணக்கம் செய்தான்.

இரு அராபியர்களுமே உயரமானவர்கள். அவர்களுள் சற்று அதிக உயரமாயிருந்தவன், சொன்னான்: “பாரசீகத்திலிருந்து பாண்டிய நாடு வரை நமக்கு வியாபாரம் உண்டு. முத்தும் பவழமும் வைரமும் மரகதமும் இளவரசி கம்லாவதியிடம் காட்ட வந்தோம். விரைவில் அவர்களுக்குத் திருமணமாகப் போகிறதென்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“ஆமாம், ஆமாம்,” என்று சொல்லி மனத்துக்குள் சிரித்துக்கொண்டான் ஜெய். கம்லாவதி அக்பரின் மனைவியாகப் போகிறாளென்று இவர்கள் எண்ணியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவள் பானுசந்தின் மஞ்சத்தை யல்லவா அலங்கரிக்கப் போகிறாள்!

“இளவரசியை நேரில் பார்க்க வேண்டும்.”

“அது முடியாது நண்பரே! திவான் மூலமாகத்தான் எந்த வியாபாரமும்!” என்றான் ஜெய்.

“அந்தக் கட்டுப்பாடு மற்றவர்களுக்கு இருக்கலாம் எனக்குக் கிடையாது.”

“ஏன், உனக்கு என்ன கொம்பு முளைத்திருக்கிறதா?”

“தங்களைப் போன்ற ஆற்றலும் அறிவும் உள்ளவர்கள் எனக்குத் துணை இருக்கும்போது ஏன் கொம்பு முளைக்கக்கூடாது, மைத்துனரே!”

“மைத்—” ஜெய்யின் சிற்றம் சிரிப்பாக மாறியது மறுவினாடியே. அராபிய வியாபாரியின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தான். “பானுசந்த்!”

“உஸ்!” உதட்டில் விரலை வைத்து எச்சரித்தான் பானுசந்த். “யாருக்கும் தெரியாமல் வந்திருக்கிறேன்.”

“ஏன்? ஏனப்படி?”

“ஏன் என்று என்னையா கேட்கிறீர், மைத்துனரே! சுதந்திரச் சின்னத்தை அபகரித்து வரப்போகிறேன் என்று ஆக்ராவுக்குப் போனீர். என்ன ஆயிற்றென்றே தெரியவில்லை எனக்கு. இளவரசி கம்லாவதியை—”

“அந்த நல்ல செய்தியுடன் உங்களிடம் வர வேண்டுமென்றுதான் காத்திருந்தேன். நண்பரே!” ஜெய்யின் குரலில் குதூகலம் தொனித்தது.

“எனக்குப் பொறுக்கவில்லையே அதுவரை!” சிரித்தான் பானுசந்த். “என் உள்ளத்தில் நெடுங்காலமாய்க் குடி கொண்டிருப்பவளை நேரில் பார்த்து வெகு நாளாயிற்றே என்று புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

“அதற்கு இந்த வேடம் ஏன்? நமது இரண்டு ராஜ்யங்களும் பகை கொண்டவை அல்லவே? நட்புக்கு இலக்கணமாக அல்லவா இருக்கின்றன? சகல பரிவாரங்களுடன் கம்பீரமாய்த் தாங்கள் இங்கே வந்திருக்கலாமே?”

பானுசந்த் சிரித்தான். “மைத்துனருக்கு சுதந்திர உணர்ச்சி எத்தனை அதிகமோ அத்தனை குறைவு ஆய்ந்து பார்க்கும் நிதானம். ராஜஸ்தானத்தின் ஒவ்வொரு புல்லின் அசைவையும் அக்பரின் கண்கள் கவனித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பது உமக்குத் தெரியாது. சம்பல் நதியின் சலசலப்பிலும் பனாஸ் ஆற்றின் சிவந்த நுரையிலும் எங்கே ராஜபுதனத்தின் ஒற்றுமைத் தாரகம் ஒலித்துவிடுமோ என்று அவன் செவிகள் கூர்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. சவாய் மதோபூர் சாலையில் ஒட்டகங்களின் மந்தை செல்லும்போது அந்தக் குளம்புகள் எழுப்பும் புழுதியிலே சதியேதும் கலந்திருக்கிறதா என்று ஆக்ரா அதிபதியின் அறிவு அலசி ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதை நீர் அறியமாட்டீர். ஜோத்பூரில் சந்திரசேனனும் மஹோபாவில் மேக்ராஜும் சிரோடியில் சுர்தானும் ஏற்கனவே போர்க்கொடி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். நாம் வேறு ஒன்று சேர்ந்துவிடுவோமோ என்று அக்பர் கவலையுடன் கவனிக்கும் சமயம் இது. ஆகவே நம் நடமாட்டங்கள் ரகசியமாகவே இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். அப்படியும் ஒரு மூன்றெழுத்து அம்பு என்னைத் துளைத் தெடுத்துவிட்டது. புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன்.”

“மூன்றெழுத்து அம்பா!”

“ஆமாம் மைத்துனரே! காதல். அதன் சக்தியைப் பற்றி உமக்குத் தெரியாது.”

ஜெய் தன்னுள் சிரித்துக்கொண்டான். ரூப்மதியை அவன் நெஞ்சு நினைத்துக் கொண்டது. அவனுக்கா காதலின் சக்தியைப் பற்றித் தெரியாது?

“இளவரசி கம்லாவதியிடம் என்னை அழைத்துச் செல்கிறீர்களா மைத்துனரே?” என்றான் பானுசந்த்.

“மகிழ்ச்சியுடன்,” என்றான் ஜெய். “அதோ அந்த அழகிய உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் தங்களுக்குச் சிறிது நேரம் பொழுது போக்க உதவட்டும். பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். நான் நேரமும் சந்தர்ப்பமும் அறிந்து வருகிறேன்.”

மீண்டும் எச்சரித்தான் பானுசந்த். “உமது அண்ணன் மார்களிடம் சொல்ல வேண்டாம் என் வருகையைப் பற்றி.”

சிரித்துத் தலையாட்டிவிட்டு சென்றான் ஜெய்.

வெகு வேகமாகச் சென்றவன் மெத்தென்று மோதிக்கொண்டு நிமிர்ந்தான்.

ரூப்மதி.

“உனக்கு விஷயம் தெரியுமா ரூபா? கம்லாவதியைப் பாதியில் நின்றது பேச்சு. ஏன் ரூப்மதியின் உதடுகள் அசையவில்லை? ஏன் கண்களில் இத்தனை சோர்வு சிவப்பு ரோஜாவை இவள்தான் எறிந்தாளா? அல்லது தானாகவே அது எங்கிருந்தேனும் விழுந்ததா?

“ரூப்மதி! ஏன் என்னவோ போலிருக்கிறாய்?”

நிமிர்ந்தவள் தன் மீன் விழிகளால் அவனை அழைத்தாள். உண்மையைச் சொல்லுவதா வேண்டாமா?

“ரூப்மதி! சொல்லு! எல்லாம் நல்லபடி முடிந்து விட்டதற்கு அடையாளமாக ரோஜாவை எறிந்தாயே? அப்பறம் என்ன? விஷயம் பழம்தானே?”

“ஒரு பக்கம் பழம்; ஒரு பக்கம் காய் இளவரசே!”

திகைத்து நின்றவனிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள் அவள்.

உள்ளங்கையில் முஷ்டியால் குத்திக்கொண்டான் அவன். “நிஜம்தானா ரூபா நீ சொல்வதெல்லாம்? கம்லாவதிக்கு மூளை கலங்கியிருக்கிறதா என்ன? நான் போட்டிருந்த திட்டமெல்லாம் கெட்டுவிடும் போலாகி விட்டதே. பானுசந்திடம் என்ன குறை கண்டாளாம்?”

“அது என்னவென்று சொல்ல மறுக்கிறார். நானும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டேன், இளவரசே.”

“இவள் இப்படி இருக்கிறாள். அந்தப் பானுசந்தோ அவளிடம் பித்தனாக இங்கே வந்திருக்கிறான்.”

“இங்கே வந்திருக்கிறாரா?”

“ஆமாம். அரேபிய வியாபாரி வேடத்தில்.”

ரூப்மதியின் முகத்தில் மலர்ச்சி. “ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது... இருவரையும் எப்படியேனும் சந்திக்க வைத்தால்... நேருக்கு நேர் அவர்கள் பேசிக்கொண்டால்...”

“நல்ல யோசனைதான்... ஆனால் அதற்குமுன் நான் கம்லாவதியைச் சந்தித்தாக வேண்டுமே? அங்கே செல்ல எனக்கு அனுமதி கிடையாதே.” உதட்டைக் கடித்த வண்ணம் தலையை உயர்த்தினான். எங்கிருந்தோ ஒரு கானம் வருகிற மாதிரி இருந்தது.

“என்ன அது?”

ரூப்மதி சிரித்தாள். “உங்கள் தமையனார்... பூபத். கவிஞர்களுக்கு ஏது நேரம் காலம் எல்லாம்? பீரிட்டுக் கொண்டு கவிதை பிறக்கிறது போலிருக்கிறது; பாடிக் கொண்டே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“ஓ.” ஒரு வினாடி யோசித்தான். “இரு” என்றான். மறுவினாடி பூபத்தின் அறையை அடைந்தான்.

மஞ்சமெங்கும் ஏடுகள் சிதறிக் கிடந்தன. அகிலும் சந்தனமும் மணத்தைப் பரப்பின.

“வா ஜெய். இந்தக் கவிதையைக் கேள்,” என்று வரவேற்றான் பூபத்.

ஜெய்க்குக் கத்தியைப் பற்றித் தெரிந்த அளவு கவிதையைப் பற்றித் தெரியாது. இருந்தாலும் தலையை ஆட்டினான். ‘அடடா!’ என்றான். ‘என்ன அழகு! என்ன கம்பீரம்!’ என்று துள்ளினான்.

அவன் படித்து முடித்ததும்—

“அண்ணா, ஒரு விஷயம் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“என்ன தம்பி?”

“நமது பாட்டனாரும் உங்களைப் போலவே பெரும் கவிஞராம். அவர் அந்த நாளில் எழுதிய சில கவிதைகள் இன்றும் கூட அரண்மனையில் இருக்கிறதாம்.”

“அப்படியா?” எழுந்து உட்கார்ந்தான் பூபத். “எங்கே பார்த்தாய்?”

“கம்லாவதியின் அறையில் ஒருநாள் பார்த்தேன். இப்போதுகூட அவைகளை எடுத்து வருவேன். ஆனால் அங்கே நான் போக அனுமதி கிடையாதே...”

“யார் உன்னைத் தடுப்பது? இந்தா.” தன் மோதிரத்தைக் கழற்றினான் பூபத். “இதோ அனுமதி. போய் எடுத்து வா.”

“கண்ணிமைப்பதற்குள் வருகிறேன் அண்ணா! அதைக் காட்டிலும் எனக்கென்ன வேலை?”

கம்லாவதி அவனுக்கு முதுகைக் காட்டினாற்போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். காலடியோசை கேட்டுத் திரும்பினாள். அவள் முகத்தில் இன்னும் கடுமை குன்றவில்லை.

“கம்லாவதி, உன்னிடம் அவசரமாக ஒரு விஷயம் பேச வந்திருக்கிறேன்.”

அந்தப் பேச்சை விரும்பாதவள் போல அவள் தலைகுனிந்தாள்.

“தெரியும் அண்ணா. அந்தப் பணிப்பெண் சொன்னாள். மன்னிக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி நான் பேச விரும்பப்படவில்லை.”

“கம்லாவதி, கொஞ்சம் நான் சொல்வதைக் கேள். உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே பானுசந்த் ஆசையுடன் வந்திருக்கிறான் மாறுவேடத்தில்.”

“பானுசந்த் வந்திருக்கிறானா! இங்கேயா!” வெறுப்பை உமிழ்ந்தன அவள் கண்கள். “அண்ணா, அவனை இங்கே அழைத்து வந்தீர்களோ, அப்புறம் நான் உங்களோடு பேசுவதையே நிறுத்திவிடுவேன்! ஜாக்கிரதை!”

“கம்லாவதி! கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேள். நீ என் பிரியத்துக்குரிய தங்கையல்லவா? என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படக் கூடியவன் என்ற அடிப்படையில் நான் பல திட்டமிட்டிருக்கிறேன். அதற்கு உன் முழு ஒத்துழைப்பும் தேவை. கம்லாவதி, நீ பானுசந்தின் மனைவியாகி, நாகர்கோட்டின் ராணியாவதன் மூலம்—”

“முடியாது அண்ணா, முடியவே முடியாது!”
கால்களைத் தரையில் உதைத்துக்கொண்டு அவள் இதைச் சொன்னபோது கலீரென்று ஆமோதித்தன சலங்கைகள்.

“கம்லாவதி! அதோ கிர்த்தி ஸ்தம்பத்துக்குப் பக்கத்தில் பார். ஒரு உருவச்சிலை எழும்பியிருக்கிறது அல்லவா?”

“இருக்கட்டுமே.”

“அது யார்?”

“யாரோ ஒரு போர்வீரன். கல்லா என்று பெயர் பொறித்திருக்கிறது. அதற்கென்ன?”

“அந்தக் கல்லா நமது பரம்பரை வீரத்தின் திருவுரு அலாவுதின் கில்ஜி படையெடுத்து வந்தபோது நமது முன்னோர்களில் ஒருவர் அவரோடு போரிட்டார். அந்த மன்னரின் கால் வெட்டுப்பட்டு விட்டது. கீழே விழுந்தார். இந்தக் கல்லா அவருடைய படைவீரன். சட்டென்று மன்னரைத் தன் தோள்மீது ஏற்றி வைத்துக்கொண்டான். மன்னர் அவனுடைய தோள்மீது இருந்தபடியே வான் போர் செய்து எண்ணற்ற எதிரிகளை வெட்டி வீழ்த்தினார். கல்லா அடிபட்டு உயிர்த் தியாகம் செய்தான். அவனுடைய தீரத்தையும் தியாகத்தையும் பாராட்டுவதற்காக எழுப்பப்பட்ட சிலை அது. அப்படியெல்லாம் போராடிய பெற்ற சுதந்திரம், இன்று வெட்டுக்கிளி படையெடுப்பில் பயிர் நிலங்கள் பாழாவது போல மண்ணாகலாமா? அதற்கு நீ உடந்தையாகலாமா? யோசித்துச் சொல் கம்லாவதி.”

“என்னைச் சித்திரவதை செய்யாதீர்கள், அண்ணா. உங்கள் லட்சியத்துக்காக நான் உயிரை வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். ஆனால் அந்தப் பானுசந்தை நான் மணக்க வேண்டுமென்று மட்டும் கட்டாயப்படுத்தாதீர்கள்.”

தங்கையின் முகத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினான் ஜெய். அவளுடைய தீவிரம் தெரிந்தது. “என்னதான் அப்படி வெறுப்பு உனக்கு அவன்மீது!”

“சமயம் வரும்போது சொல்கிறேன். இப்போது கேட்காதீர்கள்.”

நிலைக்கண்ணாடியின் முன்னே போய் நின்றனாள் டான் ஜெய். “அப்படியானால் ஒன்று செய்.”

“என்ன அண்ணா?”

தனக்குப் பின்னே நிற்கும் தங்கையின் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்தபடி அவன் சொன்னான்: “பானுசந்தின் நட்பும் துணையும் எனக்கு இப்போது மிக முக்கியம். ஆகவே அவனை நீ வெறுக்கிறாய் என்பது அவனுக்குத் தெரிய வேண்டாம். அவனைக் காதலிப்பது போல் நடிகொஞ்ச நாளைக்கு.”

தங்கையின் பதிலை எதிர்நோக்கி அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் ஜெய்.

8

உறுதிமொழி கேட்டு, தன் முகத்தையே பார்த்து நிற்கும் ஜெய்யின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் கம்லாவதி. அவள் மனம் இளகியது.

என்றைக்குமே அவளுக்கு மிக வேண்டியவன் இந்தச் சின்ன அண்ணன் ஜெய்தான். அவளுக்கும் அவனுக்கும் வயது வித்தியாசம் மூன்றே மூன்றுதான். அத்தோடு மட்டுமல்லாமல், மற்ற அண்ணன்மார்கள் முகத்தைத்

தூக்கி வைத்துக்கொள்வார்கள். அன்பு காட்டுவதற்குக் கூடப் பெரிய கிராக்கி பண்ணிக்கொள்வார்கள். அவன் ஏதாவது கேட்டால் அதைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள் என்னவோ குழந்தை உளறுகிறது என்று சிரித்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அப்போதெல்லாம் ஜெய்தான் அவன் தோழன். அவனுக்கும் அவளுக்கும் பொதுவான நண்பர்கள் உண்டு; பொதுவான பகைவர்கள் உண்டு. பொதுவான விளையாட்டுக்கள் உண்டு. எவ்வளவு முறை அவனும் அவளும் இந்தப் பரந்த அரண்மனையின் மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் ஓடிப் பிடித்து விளையாடியிருக்கிறார்கள்! ஒரு சமயம் கணேஷ் மந்திரருகே மதில்கவரிவிரிந்து ஏறிக் குதிக்கையில் அவளுக்குக் காலில் அடிபட்டு விட்டது. நொண்டி நொண்டிக்கூட நடக்க முடியவில்லை. பக்கத்திலே அரண்மனை ஆட்கள் எவரையும் காணோம். ஜெய்தான் அவளைத் தன் முதுகில் ஏற்றி அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தான். அப்படிப்பட்ட ஜெய் அண்ணன் சொல்கிறான் என்பதற்காகப் பாணுசந்தை மன்னிக்கலாம். அதுவும் தற்காலிகமாக...

“சரி அண்ணா,” என்றாள்.

“என் தங்கை என்னைக் கைவிட மாட்டாள் என்று எனக்குத் தெரியும்!” உணர்ச்சி மேலீட்டால் ஜெய்யின் முகம் பளபளத்தது. கம்லாவதியின் இரு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டான். “அங்கே பாணுசந்தை காத்திருக்கிறான். வரச் சொல்கிறேன்.”

“சொல்லுங்கள். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன கம்லாவதி?”

“அவர் என்ன மாறுவேடத்தில் வந்திருக்கிறார்?”

“அராபிய வர்த்தகன் போல. முத்தும் பவளமும் விற்கி வியாபாரியைப் போல.”

“அவர் இன்னாரென்று யாருக்கும் தெரியாதில்லையா?”

“ஆமாம். தெரியாது.”

“அப்படியே இருக்கட்டும். பல கண்கள் இங்கே கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களை நம்ப வைக்கிற மாதிரிதான் நான் பேசுவேன், பழகுவேன். அவரிடம் முன்கூட்டியே சொல்லிவிடு.”

ஜெய் முறுவலித்தான். “நீ இரண்டு வார்த்தை பேசினால் போதும் அவனுக்கு. அது எப்படிப்பட்ட வார்த்தையானால் என்ன?”

வேகமாய் வெளியேறினான்.

கம்லாவதியின் அறை வாசலில் பாணுசந்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டான் ஜெய். பின்னர் திரும்பி விட்டான்.

பாணுசந்தை உள்ளே நுழையவில்லை. மஞ்சத்தில் ஓயிலாகச் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த அற்புத அழகு அவன் கால்களைக் கட்டிவிட்டது. ரோஜாக் காட்டிலே நிற்கும் தோகை மயிலைப்போல—என்ன கொள்ளை அழகு! ஒரே தாவலில் செல்ல; சென்று அள்ள; அள்ளி அணைக்க; அணைத்துச் சிரிக்க; சிரித்து விளையாட—

அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்—ஜெய் எச்சரிக்கை செய்திருந்ததால்—

“உள்ளே வரலாமா இளவரசி?”

அவன் மெல்லத் திரும்பினான். ஆனால் எழுந்திருக்க வில்லை.

“யாரது? முத்து வியாபாரியா? வாருங்கள்,” என்றான் அவன் உள்ளே நுழைந்தான். மஞ்சத்தை வேகமா நெருங்கினான்.

“ஊகம். எட்டவே இருங்கள்,” கம்லாவதியின் குரல்கண்டிப்புத் தெரிந்தது. “வியாபாரிகள் மஞ்சத்துக்கு மிககிட்டமாக வருவது வழக்கமில்லை.”

“மன்னியுங்கள், இளவரசி. ஆர்வத்தால் வந்துவிட்டேன்,” அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும்படி கஸ்சிமிட்டினான் அவன். அவள் முன் பேழைகளைத் திறந்து ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் காட்டினான்.

அவள் ஒன்றைக் கூடக் கையால் தொடவில்லை. ஆர்வமாகப் பார்க்கக்கூட இல்லை. “என்ன பிரமாதமா ரத்தினங்கள் என்று இவைகளை எடுத்து வந்திருக்கிறீர்? யூர்யபூர் அரண்மனையின் பணிப்பெண் கூட இதையெல்லாம் அணியமாட்டாள்.”

“கம்லாவதி...”

“உஸ்! இளவரசி.”

“இளவரசி!” அவன் குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். “சும்மா வேடத்துக்காகத்தான் இவைகளைக் கொண்டுவந்தேனே தவிர உண்மையில்...”

“சுறுப்பு நிற முத்தாக இருந்தாலாவது அபூர்வமானவிலையுயர்ந்தவை. இதெல்லாம் சாதாரண வெள்ளை முத்து. பவளங்கள் மட்டுமென்ன? பவளத் தீவிலிருந்து கொண்டு வந்தவை அல்ல. சாதாரண சீதா மஞ்சள் பவளம்... என் நேரத்தை வீணடிக்கவா எடுத்து வந்தீர்? கொண்டு போங்கள் சொல்கிறேன்! ஊம்!”

அவளுடைய கோபத்தைக் கண்டு குழப்பம் ஏற்பட்ட அவனுக்கு, அவனை இப்படித் தவிக்க வைப்பது அவனுக்கு

வேடிக்கையாயிருந்தது. மனசுக்குள் என்ன ஒரு குருரமான திருப்தி! மேலும் மேலும் அவனை விரட்ட வேண்டுமென ஆசை எழுந்தது. ஆனால் அண்ணனின் வேண்டுகோள் ரூபகம் வந்தது.

உதட்டில் புன்னகையைத் தவழ விட்டுக் கொண்டான். குரலை ரகசியமாக்கிக் கொண்டான். “நாகர்கோட் மன்னர் மன்னிக்க வேண்டும் என் கடுமையைக் கண்டு. வாசலில் இது நேரம் வரை ஓர் ஆள் நின்றிருந்தான். நம்மை மறைவாகக் கவனித்துக்கொண்டு இப்போதுதான் அகன்றான்.”

“ஓ! அதுதானே பார்த்தேன்!” பானுசந்தின் முகத்தில் ஆனந்தம் பரவியது. “கம்லாவதி... இன்னும் கொஞ்ச நாள்தான். பொறுத்திரு. உன்னை அக்பர் பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்தில் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு நடைபெறும் சதிகளை நானும் உன் அண்ணனும் முறியடித்து விடுவோம். பிறகு உன்னை நாகர்கோட்டின் ராணியாக்க அதிக நாள் பிடிக்காது.”

“மிக்க மகிழ்ச்சி, அரசே,” என்றாள் கம்லாவதி. நாட்டியம் கற்றுக்கொண்டது எத்தனை நல்லதாயிற்று! உள்ளத்தில் இல்லாததை முகத்தில் கொண்டுவர அந்தப் பயிற்சியல்லவா கைகொடுக்கிறது!

“உனக்கு எங்கள் முயற்சிகளில் சம்மதம்தான். இல்லையா?”

அவள் தலையசைத்தாள்.

“நீயும் நானும் குழந்தைப் பிராயத்திலிருந்து ஒருவரையொருவர் அறிந்தவர்கள். உன்னிடம் எனக்குக் கண்மூடித்தனமான காதல் எப்போதுமே உண்டு. உன் உள்ளத்தில் ஒரு சிறு வேதனை ஏற்படக்கூட நான் இடம் தந்ததில்லை...”

பார்த்தாயா? கொஞ்ச நாளாய் ஏதோ துருப்பிடித்ததை உள்ளங்கையில் வாங்கி ஆசையுடன் முத்தமிட்டான் அடைத்துக் கிடக்கின்றன... இது..." அவன் தன்னால் பல அவன். "ரூபா...இது என் புதிய வாழ்க்கையின் மகத்தான கொண்ட மட்டும் அந்தப் பித்தனைக் குமிழ்களை ஆரம்ப நாள்..."

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே—

திடீரென்று நீர் பீய்ச்சியடித்தது. விரிவிரிவென்று குமிழ்கள் சுழன்றன. ரூபமதியும் ஜெய்யும் ஒருவன் யொருவர் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. நீர்க்கிரணங்கள் அவர்களை அணைத்துக்கொண்டன. "நிறுத்துங்கள் அனைத்தும் நிறுத்துங்கள்!" சிரித்துக்கொண்டே கூவினாள் அவள். "அதுதான் பார்க்கிறேன் நானும்!" அவளும் நகைத்தாள். நடுவே தண்ணீர்ப் புதருக்குள்ளிருந்து அவர்கள் குரல்கள் மட்டுமே கேட்டன.

குமிழ்களை நிறுத்த முடியாமலே நீரூற்றுக்கு வெளியே வந்தார்கள். ஜெய் அவளைப் பார்த்தான். சூரியன் அஸ்தமித்துக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் அவன் அழகுத் தேவதையாகக் காட்சி தந்தான். முகத்திலும் கழுத்திலும் தலையிலும் தோளிலும் முத்து முத்தாக நிழலிவலைகள்! தங்கச் சிலையின் மேனியில் வைரப் பொடிகளைப் பதித்தாற்போல...

"ரூபா..." மோகத்துடன் அவளை அணைத்தான் முத்திரையொன்று பதித்தான் நெற்றியில்.

அவன் உடம்பு தளிர்போல நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. "ஜெய்...ஜெய்..." என்றாள். உடம்பெங்கும் ஈரம். ஆனால் மூச்சிலோ தாபத்தின் வெப்பம்! பூங்கொடியாகக் கரத்தினால் அவன் கழுத்தை வளைத்து அணைத்துக் கொண்டான். இரு இதயங்களும் ஒன்றின் துடிப்பை மற்றொன்றின் உணர்ந்தது.

நெற்றியில் வந்து விழுந்த ஒற்றைக் கூந்தல். அந்த நுனியில் அபலையாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தி

அவள் அவன் அணைப்பை விட்டுவிடாமலே அவன் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினாள். "ஆனால் ஜெய், எனக்கென்னவோ பயமாகவே இருக்கிறது."

"பயமா? பைத்தியமே! எதைப் பற்றி?"

"நீங்கள் என்னென்னவோ திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள். இப்போராட்ட ஆயத்தங்கள் செய்து வருகிறீர்கள். இதெல்லாம் நடக்கக் கூடியதுதானா ஜெய்? என்னவோ ஒரு கனவின் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற மாதிரியே எனக்குத் தோன்றுகிறதே தவிர... இதெல்லாம் நடைபெறக்கூடியதாகத் தோன்ற மாட்டேனென்கிறது..."

"என் வீரத்தில் உனக்கு அவ்வளவு அவநம்பிக்கையா ரூபா?"

"அப்படி அர்த்தமல்ல. ஆனானப்பட்ட மேவாரும் சித்தாரமே அக்பருக்கு அடிபணிந்து போன பிறகு நம்முடைய சின்னஞ்சிறு ராஜ்யம் என்ன செய்யமுடியும் என்று பயமாயிருக்கிறது. நான் அறிவில்லாதவள்தான். கல்வி இல்லாதவள்தான். ஆனால் நான் கேள்விப்பட்ட வரையில் அக்பர் படை மாட்சியினால் மட்டும் ஆளவில்லை, அன்பினாலும் ஆள்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள்..."

"ஏமானிகள்தான் அப்படிச் சொல்வார்கள்."

"இருக்கலாம். ஆனால் அவருக்கு முந்தின எல்லா முகலாய மன்னர்களும் இந்துஸ்தானத்தின்மீது படை கொடுத்து வரவேண்டியது, ஊரைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டியது, சூறையாடியதைச் சுருட்டிக்கொண்டு திரும்பிப் போவது—இதுதான் வழக்கமாக

வைத்திருந்தார்களாம். இவர்தான் முதல்முறையாக இந்துஸ்தானத்தான் நமது தாயகம் என்று பிரகடனப்படுத்தினாராம். பட்டத்துக்கு வந்தவுடனேயே காபூலிலிருந்த அத்தனை அரசாங்க அதிகாரிகளையும் ராணமார்களையும் உடனே இந்துஸ்தானத்தில் குடியேற்றவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டாராம்..."

"போதும் நிறுத்து!" கோபத்தில் வெடித்தது ஜெய்ஸ் குரல். "அக்பரின் சரித்திரத்தை அவருடைய மந்திரி அபுபஸல் என்பவன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறானாம். அவனுக்கு உதவியாகப் போய்ச் சேர்ந்துகொள். அவனுக்குக் கூடத் தெரியாத பல விவரங்களை நீ தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயே. ஆனால் ஒன்று ரூபா. இதே முகலாயர்களுக்கு இன்னொரு வகை சரித்திரமும் இருப்பது உனக்கு தெரியாது..."

"கோபிக்காதீர்கள் ஜெய்." அவன் கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான் அவன். "என் பயத்தினால் இவ்வளவும் சொன்னேன். படைக்குப் படை என்பார்க்கிறபோது அவரோடு மோத முடியுமா, மோதவில்லை முடியுமா என்ற அச்சத்தால் சொன்னேன்."

"படைகள் தோற்றால்கூட இந்த ஜெய் விடமாட்டாரூபா!" என்றான் அவன். "சக்கரவர்த்தி என்ற பெயரிருக்கிறானே அந்த நபரை..."

"அந்த நபரை?" அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே பயங்கரமாக இருந்தது.

இடுப்பிலிருந்த குத்துக் கத்தியின்மீது அவன் இறுகியது. "அதற்கும் ஒரு தனியான திட்டம் போட வைத்திருக்கிறேன்."

அவன் குரலில் ஆவேசம் தொனித்தது.

9

பிரதம மந்திரி தோடர்மாலுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். யானைச் சண்டை என்றால் சக்கரவர்த்திக்குப் பிரியம்தான். ஆனால் ராஜாங்கப் பிரச்சினைகள் பல காத்திருக்கும்போது அந்தக் கேளிக்கையில் இறங்குவது அவர் வழக்கமில்லையே!

அக்பர் செல்லமாக வளர்த்து வரும் அரண்மனையான கெஜநாத்துக்கும், இன்னொரு அரண்மனையான கெஜநாருக்கும் சண்டை ஏற்பாடு செய்யுமாறு அவர் சொன்னபோது—

"இன்று சக்கரவர்த்தியிடம் சில முக்கிய விஷயங்கள் விவாதிக்கலாமென்று பார்த்தேன்..." தயங்கினார் தோடர்மால்.

"விளையாட்டு நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே விவாதத்தையும் வைத்துக்கொள்வோமே?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"மாமன்னரின் கட்டளை." நகர்ந்தார்.

"இருங்கள்." சக்கரவர்த்தியின் குரல் அவரை நிறுத்தியது. "சூரத்திலிருந்து இரண்டு போர்ச்சுக்கீசிய வர்த்தகர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். பிரதம விருந்தினர்களாக அவர்களை அழையுங்கள். நமது ஆசனத்துக்குப் பக்கத்திலேயே அவர்களுக்கும் இருக்கை போடப்படும்."

"சக்கரவர்த்தியின் விருப்பப்படியே."

வெள்ளையும் சிவப்பும், நீலமும் பச்சையும் மஞ்சளும் ஊதாவுமான ஷாமியானாக்கள் அரண்மனை வெளிமுற்றத்தில் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் நுனிகளில் நூற்றுக்கணக்கான வெண்புறாக்கள் தொற்றிக் கொண்டு நின்றன. காற்றின் அலை அந்தக் கூடாரத்துணிகளை ஓர் அசைப்பு அசைக்க வேண்டியதுதான்—ஒரே வினாடியில் வெண் இறக்கைகள் படபடக்க விண்ணை நோக்கி அவை தாவும். ஷாமியானா பந்தல்களுக்கு மேலே அரண்மனையின் இரண்டாம் அடுக்கு இருந்தது. தந்த வேலைப்பாடுகள் செய்த சாளரங்களின் பின்னே ஜெனானா பெண்களின் சந்திரபிம்ப வதனங்கள். வெளிமுற்றத்தின் கோலாகலங்களைக் கண்டு வியப்புடன் விரிகின்ற வட்ட விழிகள் ஆக்ரா நகரத்தின் பிரமுகர்கள் ஒவ்வொருவராய் வர, வர 'அதோ அவர் யார் தெரியுமா, இது யார் தெரியுமா' என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் ஆர்வக் கிசுகிசுப்புக்கள். வெகுதொலைவில், கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள அகழியின் பலகை வாராவதிகள் மீது குதிரைகள் பாய்ந்து வருகையில், வாராவதியின் இரும்புச் சங்கிலிகள் எழுப்பும் கடகடத்த ஓசைகள்; ஆழ்ந்த அகழியின் தண்ணீர்ப் பரப்புக்கு மேலே தலையை நீட்டி ஆவலுடன் அண்ணாந்து பார்க்கும் பெரிய பெரிய மீன்கள் சிறிய சிறிய முதலைகள். ரகசியக் கால்வாய்கள் வழியே வரும் யமுனையின் கறுத்த தண்ணீரில் வெடிக்கும் வெள்ளைக் குமிழ்கள்...

புறப்பட்டுவிட்டார். ஓய்வு அறையிலிருந்து மாமன்னன் புறப்பட்டுவிட்டார். செய்தி வந்ததும் பாதி ஓசைக் கூட்டம் அடங்கிவிட்டன.

அவருக்கெனப் பிரத்தியேகமாக அமைக்கப்பட்ட ஷாமியானாவை அக்பர் அடைந்தபோது பரிபூரண நிசப்தம். வழியெங்கும் உள்ளவர்கள் இடுப்பு வரை குனிந்து சலாமிடுவதால் ஏற்படும் சிறு சரசரப்பைத் தவிர வேறு அரவமில்லை. சக்கரவர்த்தி இன்று பாரசிக வெண்பட்டில் நீண்ட அங்கி தரித்திருந்தார். மங்கோலியத் தையல்காரன் தைத்த பேஷ்வாஸ் அது. ஓரங்களில் நெய்யப்பட்ட தங்கச் சரிகைகளும் வைரங்கள் இழைத்த பொத்தான்களும் அந்தப் பிற்பகல் வேளையில் ஒளிவெள்ளமாய்த் தகதகத்தன.

சூரத்திலிருந்து வந்திருந்த இரண்டு பரங்கியரும் இருக்கையினின்று எழுந்து சக்கரவர்த்திக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார்கள்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்தார் சக்கரவர்த்தி. அமைச்சர் குவிஜகான் வலீர் அருகே வந்தார். வாய் பொத்தி மரியாதையுடன். "ஆரம்பிக்கச் சொல்லலாமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

முறுவலுடன் தலையசைத்தார் பேரரசர். அமைச்சர், அடுத்த அதிகாரியை நோக்கித் தலையசைக்க, அவர் அடுத்தவருக்குக் கட்டளையிட—மின்னலெனப் பாய்ந்தது கட்டளை.

அரை வட்டமாக அமர்ந்திருந்த அவையினர் தூரத்தில் இரண்டு பக்கமும் புழுதி புறப்படுவதைக் கண்டனர்.

இடப்பக்கம் ஒரு யானைக் கொட்டடி. வலப்பக்கம் இன்னொன்று.

முதலில் நான்கு ஜோடி சாதாரண யானைகள் மோதிக்கொண்டன. அந்த மோதலில் ஆக்ரோஷத்தைக் காணோம். ஒன்றையொன்று குப்புறத் தள்ளி விளையாடுகிற மாதிரி இருந்தது. மக்களும் ஆ ஆ என்று அதிரவில்லை. ரசித்துச் சிரித்தார்கள். அது முடிந்ததும்—

ஒரு படைவீரன் களத்திலே வந்து நின்றான். 'கெஜநாத்! கெஜநாத்! என்று உரத்த குரலில் அறிவித்தான்.

வருபவை இரண்டு யானைகளா, இரண்டு கறுத்த மலைகளா!

அவையோரின் கண்கள் இந்தப் புறமும் அந்தப் புறமும் மாறி மாறிச் சென்றன. ஆனால் அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் பார்வையோ வலப்புறம் மட்டுமே இருந்தது. அங்கே புழுதியின் அடர்த்தி அதிகப்பட அதிகப்பட அவர் முறுவலும் விரிந்தது. மீசையைத் தடவிக்கொள்ளும் கம்பீரமும் அதிகரித்தது.

அந்தத் திசையிலிருந்து வருவதுதான் அவருடைய பிரியத்துக்குரிய கெஜநாத். ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு சிகந்தரா காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற சமயம் பிடிக்கப்பட்ட குட்டி யானைக் கூட்டத்தின் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக அதை மட்டும் விட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்ததன் மற்ற யானைகள். வேட்டையாட்களில் ஒருவனால் கொல்லப்படவிருந்த அதைத் தடுத்துக் காப்பாற்றினார் சக்கரவர்த்தி. அரண்மனைக்குக் கொண்டுவரச் செய்தார். சிறப்பான உணவு—சிறப்பான பயிற்சி. அரசகுமாரர்களில் ஒருவனைப் போல வளர்ந்தது அது. தலைநகரில் மாமன்னர் இருந்தால் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளையாவது அதைப் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டார். அதனிடம் ஏற்பட்ட பிரியமல்லவா யானை வர்க்கத்திடமே ஒட்டு நாட்டத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்திற்று!

முதன்முதலாக உயர்சாதி யானையைத் திட்டமிட்டு உற்பத்தி செய்ய ஏற்பாடு செய்தது அதனால்தானே. எங்கேனும் யாரேனும் ஒரு யானையைக் குருமரம் நடத்துவது கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் கடும் தண்டனை என்று சட்டமியற்றியதும் அதனால்தானே? இன்று இந்துஸ்தானத்திலேயே தலைசிறந்த யானைப் படை—5000

யானைகளைக் கொண்டது—அக்பர் சக்கரவர்த்தியையன்றி வேறு யாரிடம் உண்டு?

இவ்வளவுக்கும் காரணமான அக்பரின் செல்வ யானை—

அதோ அதோ அதோ வந்துகொண்டிருக்கிறது. வெற்றிக்கொடியை உயர்த்தி ஆட்டுவதைப் போலத் துதிக்கையைத் தூக்கி வீசுகிறது. பந்து உதைப்பதுபோல் அதன் கால்கள் வீறுடன் விரைகின்றன. அதன் பிளிறல் அவையினரை மெய்சிலிர்த்துச் செய்கிறது. சக்கரவர்த்தியைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவும் சில பேர் 'ஆகா! ஆகா!' என்று வியப்பொலி கிளப்புகின்றனர். அதேசமயம், எதிர்ப்புறம் வருகின்ற கெஜநாதும் அரண்மனை யானைக்குத் தோற்றத்திலோ விரியத்திலோ குறைந்ததாக இருக்கவில்லை.

இரண்டின் பின்னாலும் கூடவே மாவுத்தர்கள் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். சண்டை நடக்கும் வட்டத்துக்கு வந்ததும் விலகிக்கொண்டார்கள்.

நிசப்தம். நிசப்தம். புல்லைப் போட்டாலும் புல் விழும் சத்தம் கேட்டது.

சக்கரவர்த்தி கை தட்டி உத்தரவு தந்தார்.

அடுத்த கணம் இரண்டு கருங்குன்றங்களும் மோதிக் கொண்டன. 'ஆ!' என்று ஒரு பேரரவம் எழுந்தது கூட்டத்தினிடையே. உடனேயே நிசப்தம் சூழ்ந்து கொண்டது. அந்த மூர்த்தண்ணியமான போரின் வேகத்தைக் கண்டு மூச்சுப் பேச்சற்றுப் பிரமித்தனர் அவையினர்.

முதல் கொஞ்ச நேரத்துக்கு கெஜநாத் தடுமாறிக் கொண்டேயிருந்தது. கெஜநாத் அதை நேருக்கு நேராய்த் தலையோடு தலை மோதவில்லை. பக்கவாட்டாக ஓர் இடி.

மல்லாந்து விழுந்தது கெஜநாத். ஆனால் பந்தாக எழுந்துவிட்டது மறுவினாடி. இரண்டாம் முறையும் இன்னொரு இடி மறுபடி விழுந்து எழுந்தது.

அதனதன் மாவுத்தர்கள் கூடவே சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள். விடாதே கெஜநாத்! மோது கெஜநார்! அப்படித்தான். சபாஷ்! இந்தப் பக்கம். இப்படிக்குத்து!—அவர்களுடைய தூண்டுதல் ஆரவாரம் ஒரு பக்கம். தாரை தப்பட்டை கொம்புகளின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் இன்னொரு பக்கம். எந்த யானையின் துதிக்கை ஒங்கியிருக்கிற தென்பது தெரியாதபடி புழுதித் திரை...

சிறிது சிறிதாக கெஜநாத் புத்திசாலியாகிவிட்டது. கெஜநார் இடிக்க வரும் சமயம் பார்த்து ஒதுங்கிக் கொண்டது. அது ஏமாந்ததோடு மட்டுமல்ல, மோத வந்த வேகத்தில் தடுமாறவும் செய்தது. கெஜநாத்தின் நீண்ட தந்தம் கெஜநாரின் காதுக்குக் கீழாகக் குத்தியது. குத்தப் பட்ட இடத்திலிருந்து குருதி பீரிட்டது. அது கத்திய கத்தல்!

சக்கரவர்த்தி எப்போதுமே நிதானத்தைத் தவற விடுபவரல்ல. அதுவும் தர்பாரிலும் மக்களின் முன்பும் சிலை போலிருப்பார்.

இப்போதும் அப்படித்தான். ஆனாலும் அவர் பார்வை அடிக்கடி அந்தப் போர்ச்சக்கிரிய வர்த்தகர்களை நோக்கிச் சென்றது. 'எப்படி என் யானைகளின் ஆற்றல், பார்த்தீர்களா!' கேட்காமல் கேட்டன. அவருடைய பெருமை நிறைந்த கண்கள்.

சக்கரவர்த்திக்கு இடது கைப்புறத்தில் தலைமை அமைச்சர் தோடர்மாலும் தளபதி ஆஸ்ப்கானும் மீர்முன்ஷி அஷ்ரப்கானும் தங்களுக்குள் தாழ்ந்த குரலில் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். நடுவே ஒருமுறை தோடர்மால் அக்பரை நெருங்கினார் ஏதோ சொல்ல 'அப்புறம்' என்று சக்கரவர்த்தி சைகை காட்டிவிட்டார்.

கெஜநாருக்கு அடிபட்ட ரோஷம். பீறி வரும் ரத்தத்தைக் கண்டதால் பெருகி வந்த வெறி. இப்போது தன் பலமனைத்தையும் உபயோகித்தது. துதிக்கையைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கியது. கெஜநாத்தின் துதிக்கையை வளைத்து மடக்கிப் புரட்டியது. மல்லாந்து விழுந்த யானையின் வயிற்றில் அழுக்கிற்று. நெளிந்து புரண்டு தப்பித்துக் கொண்டது கெஜநாத். இப்போது அதற்கு விளங்கிவிட்டது—தேகத்தைக் காட்டிலும் மூளைதான் முக்கியம் என்று. கெஜநாரை இப்படியும் அப்படியுமாக அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்தது. கொம்பு மேளங்களின் சத்தம் காதைச் செவிடுபடுத்தியது. மக்களின் ஆரவாரம் மறுபுறம்.

நேரமாக ஆக நூருக்குக் களைப்பு ஒரு பக்கம், ஆத்திரம் ஒரு பக்கம்; ஆத்திரத்தினால் அறிவு நஷ்டம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அது தள்ளாடத் தொடங்கியது. ஆங்காரப் பிளிறல்கள் அதிகமாயின. கற்றிருந்த வித்தைகள் கைவிடலாயின. சற்று ஏமாந்துபோய்க் கீழே விழுந்ததுதான் தாமதம்—துதிக்கையால் அதை ஒரு புரட்டுப் புரட்டி மல்லாத்தியது கெஜநாத். தன் கூரிய கொம்பினால் நடுவயிற்றில் குத்தியது. குத்திய வேகத்தில் முழுத் தந்தமும் உள்ளே புகுந்துவிட்டது. கெஜநார் துடித்த துடிப்பு! கெஜநாத்துக்கோ தன் தந்தத்தை வெளியிலெடுப்பதுகூடப் பெரும்பாடாகிவிட்டது. தரையெங்கும் ரத்தப் பிரவாகம். இனி இப்போதைக்கு அது எழுந்திருக்காது என்று நிச்சயமாகிவிட்டது. சபையெங்கும் ஆரவாரம். சக்கரவர்த்தி தன் உவகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். எழுந்தார். திவான் பணிவுடன் அவரிடம் நீட்டினார் வெள்ளித் தட்டில் வைத்த வெற்றி முக படாமை. தங்கப்பட்டைகள் வைத்து. பச்சைக் கற்கள் பதித்த சிவப்புத் துணியைத் தன் செல்ல யானையின் நெற்றியில் பொருத்தினார் சக்கரவர்த்தி.

அவர் கையை உயர்த்தினார். அடிபட்ட யானையை அகற்றவும், மாமன்னருக்கான மூடு பல்லக்கைக் கொண்டு வரவும் ஏற்பட்டிருந்த ஓசைகள் சரேலென நின்றன.

அக்பர் சொன்னார். “வெற்றி பெற்ற இந்தத் தீரமான யானைக்குக் கெஜ்வீர் என்று பெயர் சூட்டுகிறேன் என்னுடைய சொந்தக் குதிரையான நூர் பைஜாவையும் சொந்த ஓட்டகமான ஜமாஜாவையும் போல கெஜ்வீருமே இனி என் சொந்த யானையாக இருக்கும். நான் தலைமை தாங்கி நடத்தும் அடுத்த படையெடுப்பில் இது என்னுடைய வரும்.”

அடுத்த படையெடுப்பு! அவையினரிடையே சலசலப்பு.

சக்கரவர்த்தி தொடர்ந்தார்: “—தோற்ற கெஜநூரு ஆற்றலுக்குப் பெயர் பெற்றது. இந்த இரண்டு யானைகளைப் போல ஐம்பதாயிரம் யானைகள் நம் படையில் இருப்பது பெருமையளிக்கும் விஷயம்...”

ஐம்பதாயிரம் யானைகள்! பிரமிப்பினால் பேச்சடங்கியது அவையில்.

அரண்மனையின் ஆலோசனை அறை, தொடர்மான மேஜையின்மீது தன் பையிலிருந்த சீலைச் சுருணை வைத்துப் பிரித்தார்.

அது ஒரு தேசப்படம்.

“குஜராத்” என்று விளக்கினார் தொடர்மால். தங்கப் பூண் போட்ட நீண்ட பிரம்பு படத்தின்மீது ஓடியது “பகதூர் ஷா இறந்துபோனது முதற்கொண்டே இந் நிலையான ஆட்சி இல்லாதிருப்பது சக்கரவர்த்தி அறிந்ததே... இப்போது நிலைமை வரவர மோசமாகக் கொண்டிருக்கிறது...”

“இன்னொரு பக்கம், குஜராத்தில் கடல் கொள்ளைக் காரர்களின் அட்டகாசம் வேறே! அதைச் சொல்ல மறந்து விட்டார்களே?” என்றார் அக்பர்.

திகைத்தார் தொடர்மால். “சக்கரவர்த்திக்கு அந்த விஷயம்...”

“தெரிந்ததுதான்.” குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தவர் நின்றார். “புனித மெக்காவுக்குச் செல்லும் யாத்திரிகர்களுக்குக் குஜராத்துதான் தலைவாசல். அவர்களைக் கொள்ளைக்காரர்கள் துன்புறுத்துகிறார்கள். குஜராத்தைக் கைப்பற்றிக் கடல் கொள்ளைக்காரர்களின் கொட்டத்தை அடக்காமலிருக்கிறோம் என்று இங்குள்ள வைதிக முஸ்லிம்களுக்கு நம்மீது கோபம்.”

“ஆம், சக்கரவர்த்தி. இது வெகு அவசரமான பிரச்சினை.”

“தெரிந்ததுதான்—குஜராத் கொள்ளைக்காரர்களுக்கு நம் ஆற்றலைப் பற்றி ஓர் எச்சரிக்கை தர வேண்டுமென்று தான்—யானைச் சண்டை ஏற்பாடு செய்தேன். அதைக் காண வந்திருந்தார்களே இரண்டு போர்த்துக்கீசிய—”

“வர்த்தகர்கள்?”

“அல்ல. வர்த்தகர் வேடத்தில் உலவும் கொள்ளைக் காரர்கள். இன்னேரம் குஜராத்துக்கு ஓடிக்கொண்டிருப்பார்கள் தங்கள் தோழர்களுக்குச் சேதி சொல்ல!” சக்கரவர்த்தி வாய்விட்டுச் சிரித்தார். “அது இருக்கட்டும். முன்பே குஜராத்துக்கு அனுப்பி வைத்தோமே தளபதி பீர் முகம்மது அட்காவை? அவர் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்?”

“இதோ இங்கே, ஜோத்பூருக்கும் சரோஹிக்கும் நடுவே பர்தர்ஜான் என்னும் இடத்திலே இருக்கிறார். அது சுற்று வழியான பாதை. குஜராத்தை மறுபுறமாகவும் நாம்

தாக்கலாம். அதற்கு இன்னொரு பாதை இருக்கிறது. இதே இங்கே—”

அக்பர் கவனித்தார். சற்று மௌனமாக இருந்தார். “இது சூர்யபூர்—நாகர்கோட்டை வழியல்லவா?”

“ஆமாம் ஷா இன் ஷா. நான் முன்பே சொன்னபடி இது சுண்டைக்காய்ப் பிரதேசம். சூர்யபூர்க்காரர்கள் சக்கரவர்த்திக்குப் பெண் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்துகொள்ளப் போவதாகச் சொல்லுவது உண்மையே ஏமாற்றா என்பது தெரியவில்லை...”

இளவரசி கம்லாவதியின் எழில் தோற்றம் அக்பரின் நினைவிலே எழுந்தது.

தோடர்மால் சொன்னார்: “திருமணத்தை விரைபடுத்தும்படி அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை அனுப்ப வேண்டுமென்று சரியான பதில் இல்லையென்றால் அவர்களையும் அவர்களுக்குத் துணை நிற்கும் நாகர்கோட்டையும் மிதித்துக் கொண்டு குஜராத்துக்குப் பாதை அமைக்க வேண்டுமென்று இதில் தாமதத்துக்கு இடமில்லை...”

அக்பர் மௌனமாய் உலவினார் சிறிது நேரம். “ராஜபுத்தனத்தில் ஒரு சுண்டைக்காய்ப் பூமியை மிதிப்பது பெரிய காரியமல்ல... ஆனால் பல கொடிய போர்களுக்குப் பல படுகொலைகளுக்கும் பின்னே தற்சமயம் அமைதி நிலவி வருகிறது அங்கே. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இப்போதுதான் ராஜபுத்தனத்து மக்களின் நல்லெண்ணத்தைத் திரும்பப் பெற்று வருகிறோம். அதைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அதுதான் என் தயக்கத்துக்குக் காரணம்...”

“அப்படியானால்...”

“பொறுங்கள் முதலமைச்சரே!” நின்றார் பேரரசர். “சூர்யபூரின் நாலாவது இளவரசனான அந்த ஜெய்...”

எதன்மூலம் பிடிக்க முடியும் என்று பார்க்க வேண்டும் என்று அன்று நான் சொன்னேன். எதன்மூலம் என்பது தெரிந்துவிட்டது.”

மாமன்னரின் முகத்தில் தவமும் அர்த்தமுள்ள சிரிப்பு தோடர்மாலைத் திகைக்க வைத்தது. “சக்கரவர்த்தி என்ன கண்டுபிடித்தீர்கள்?”

சக்கரவர்த்தி அறையின் மறு கோடிக்குச் சென்றார். சாத்தியிருந்த கதவைத் திறந்தார்: “என் பிரதம மந்திரி உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம். இப்படி வாம்மா ரூப்மதி,” என்றார்.

10

சீற்றம் கொண்ட பெண் எப்படி இருப்பாள்? ரூப்மதியைப் பார்த்தாலே தெரிந்தது. இந்துஸ்தானத்தின் மன்னாதி மன்னர், இந்தக் கடலினின்று அந்தக் கடல்வரை தேசத்தை ஆண்டு கொண்டிருக்கும் சாம்ராஜ்யாதிபதி, இப்படி வாம்மா ரூப்மதி என்று அன்போடு அழைத்த மன்னரும் அவள் அறையை விட்டு வெளிவரவில்லை.

சாளரத்தின் ஓரமாக முழந்தாள் கட்டிக்கொண்டு டீக்காரந்திருந்தாள் அவள். ஒருபுறம் மட்டுமே வெளிச்சம் அவள் மீது பாய்ந்திருந்தது. இப்போது சக்கரவர்த்தி அறைக்கதவைத் திறந்ததும் அவள் முழு மேனியும் ஒளிக்கு வசமாயிற்று. அவள் விழிகளில் கோபத்தின் முத்திரை; உதடுகளில் அவமானத்தின் துடிதுடிப்பு; கழுத்தை நொடித்துத் திருப்பிய வேகத்தில் ஆங்காரத்தின் சொருபம்.

பிரதம மந்திரி உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமா என்றார் அக்பர். அவளோ, பிரதம மந்திரி என் அவரைப் படைத்த பிரமனே வந்தாலும் நான் எழு வரத் தயாராயில்லை என்பதுபோல முகத்தைத் திருப் கொண்டாள். இரண்டு நாளாக அவள் பொரும பொருமல்! ஆக்ரா அரண்மனையில் ஒரு விருந்தா என்று அவள் நடத்தப்பட்டாள். ஆனால் தானெ கௌரவமான கைதியே தவிர வேறல்ல என்று அவளுக்கு புரிந்திருந்தது. அந்தப்புரப் பெண்கள்—ஏன், சக்கரவர யின் பத்தினியான அம்பர் இளவரசியே—வந்து விசாரி போதுகூட அவள் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு ஆத்திரமாய் வந்தான் மடக்கப்பட்ட விதம், குற்றவாளியைப் போ கொண்டு வரப்பட்ட அலங்கோலம்—

அப்போது சாயந்தர நேரம். அரண்மனையிலிரு குடிசைக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். இரு பக்க வயல்களில், மஞ்சள் கரைத்த நீரைத் தெளித்தாற்போ ஞுரிய கிரணங்கள் பரவியிருந்த வேளை. முந்தின தி ஜெய்யுடன் நனைந்து விளையாடிய நினைவுகள்... அ இதழ்களில் புன்னகை...

எதிரில் டகடகவென்று குளம்போசை அவள் இன் சிந்தனைகளைக் கலைத்தது. நிமிர்ந்தாள். புழுதியின் நடு இரண்டு குதிரை வீரர்கள் வருவது தெரிந்தது. சாலை ஓரமாக ஒதுங்கிக்கொண்டாள் சரேல் என்று.

“சகோதரி, ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா?” என்ற குதிரை வீரர்களில் ஒருவன் அவளை அணுகிய அவர்கள் ராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தெரிந் தவிர, எந்த ராஜ்யம் என்று அவளால் கண்ட முடியவில்லை.

“என்ன வேண்டும்?” என்றாள்.

“நாங்கள் சித்தூரிலிருந்து வருகிறோம். ரணதாம்பூர் கோட்டைக்கு அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். ஜெய் ஏக்லிங்கஜி!” என்றான் மற்றவன்.

அந்தக் கோஷம் அவளுக்குச் சிலிர்ப்பேற்படுத்தியது. அக்பர் சக்கரவர்த்திக்கு எதிராக ராஜபுதனத்தில் கிளர்ச்சி நடக்கும் இடங்களிலெல்லாம் அதுதான் ஜெய கோஷம். ஒற்றுமை கோஷம். தோழமைக் கோஷம்.

மற்றொருவன் கேட்டான்: “குதிரைகள் தண்ணீர் குடித்து இரண்டு நாளாகிறது. இங்கே ஓடை எங்கே இருக்கிறது?”

அவள் குடிசையின் பின்னாலேயே ஒரு குட்டை இருந்தது. தூரம்கூடக் குறைவுதான். அங்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தால் இப்படிச் சிக்கிக்கொண்டிருக்க மாட் டோமே என்று இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் தோன்றியது. அவர்களை அங்கு அழைத்துப் போக ரூபமதி தயங்கினாள். என்னவோ போனால் போகிறதென்று பாட்டி அவளை அரண்மனை வேலைக்கு அனுமதித்திருக் கிறாள். அதற்கே ஆயிரம் விவாதங்கள், நூறாயிரம் கண்ணீர்கள். இப்போது இரண்டு குதிரை வீரர்களை அழைத்து வருவதைப் பார்த்தால்—

அவ்வளவுதான். பயத்தில் பாட்டி உயிரையே விட்டு விடுவாள். “இந்தப் பக்கம் வாருங்கள்,” என்று சாலையின் குறுக்காக அழைத்துச் சென்றாள். பனாஸ் நதியிலிருந்து பிரிந்து வரும் சிற்றோடையொன்று சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது அந்தத் திசையில்.

“இதோ பார்! நீயும் வேண்டுமானால் குதிரையில் ஏறிக்கொள் சகோதரி. பாவம், கூடவே நடக்கிறாயே?” என்றான் ஒருவன்.

“வேண்டாம், நன்றி.” சிரித்தபடி அவன் மறுத்தான். அப்போதும் கூட அவளுக்கு அவர்களைப் பற்றிய சந்தேகம் கொஞ்சமும் ஏற்படவில்லை.

குதிரையிலிருந்து ஒருவன் இறங்கினான். ஓடையின் கரையில் இருந்தபடியே இரண்டு குதிரைகளும் தண்ணீர் குடிக்கத் தொடங்கின.

திடீரென்று அவன் அப்போதுதான் கவனித்தான். அந்தக் குதிரையின் பின்னங்கால் தொடையருகே அவன் நின்றிருந்ததால் நன்கு பார்க்க முடிந்தது. அங்கே எழுத்திலும் எண்ணிலும் அடையாளச் சூடு போடப் பட்டிருந்தது.

ராணுவக் குதிரைகளுக்கு அது சகஜம்தான்.

ஆனால் இது பாரசிக எழுத்தில் இருந்தது!

அந்தக் கணமே அவன் உஷாரானான்.

அப்படியானால் இவர்கள் அக்பரின் ஆட்கள். சித்தூரிலிருந்து ரணதாம்பூருக்குப் போகிறோம் என்று சொன்னது பொய்!

குப்பென்று வியர்த்த மாதிரி இருந்தது அவளுக்கு. ரவிக்கையும் தாவணியும் வியர்வையால் நனைந்துவிட்ட மாதிரி தோன்றியது. இவர்கள் பாதுஷாவின் ஒற்றர்கள் மட்டுமில்லை—குறிப்பாகத் தன்னைப் பின்தொடர்ந்த வந்திருக்கிறார்கள்.

உள்ளம் படபடத்தாலும் அவன் மூளை சுறுசுறுப்பாயிற்று. வெகு அமைதியான புன்னகையொன்றை முகத்தில் படரவிட்டுக் கொண்டான். குரலை மிகவும் நிதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

“நல்லது. குதிரைகள் மெதுவாய்க் குடிக்கட்டும். இங்கே நல்ல நிழலாய் இருக்கிறது. நீங்களும் கொஞ்ச நேரம் களைப்பாறிவிட்டுச் செல்லலாம். வருகிறேன்.”

“இரேன் சகோதரி. சேர்ந்தே போகலாம்,” என்றான் ஒருவன்.

“மன்னிக்க வேண்டும். என் பாட்டி தேடுவாள்.” சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் சாவதானமாகவே நடந்தான் கொஞ்ச தூரம். பிறகு வேகத்தை அதிகப்படுத்திக்கொண்டான். அதன்பின் ஓட்டமும் நடையுமாகவே செல்லத் தொடங்கியபோது—

பின்னாலேயே வந்தவன் சட்டென்று அவள் கழுத்தை வளைத்தான். வாயைப் பொத்தினான். அவள் திமிறினான். கை கால்களை உதைத்துக் கொண்டாள். அது இரும்புப் பிடி—உடும்புப் பிடி. அவளால் விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கத்தப் பார்த்தாள். அந்த அத்துவானக் காட்டில் அது யார் காதிலும் விழாது. அதோடு மட்டுமல்ல. அவளால் கத்தவும் முடியாமல் வாயை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது அந்தக் குதிரை வீரனின் துணி.

அதன் பின்னர் ஆக்ரா அரண்மனைக்கு வந்த பிறகுதான் அவளுக்கு உணர்வு வந்தது.

தான் அத்தனை சுலபமாக ஏமாந்து போனதுதான் அவளுக்கு அதிக ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. எதற்காக, யார் இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தன்னை என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை. அதைப்பற்றி யாரும் அவளிடம் பேசவும் மாட்டேனென்கிறார்கள். இரண்டு நாட்களாக அவள் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சக்கரவர்த்தி மட்டும் எதிரில் வரட்டும். என்று கறுவிக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது அவர் நேர் எதிரில் வந்து நின்றதும் அவளுக்குப் பேச்சு வரவில்லை. அவருடன் பேசாதிருப்பதே அவரை அவமதிக்க வழி என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

தோடர்மாலை நோக்கித் திரும்பினார் பேரரசர். “ஹும்! முதலமைச்சர் பெரும் துரதிர்ஷ்டசாலி!” என்றார்.

திகைத்தார் தோடர்மால். “என்ன விஷயத்தில்?”

“இந்துஸ்தானத்திலேயே நிகரற்ற அழகு படைத்த ஒரு பெண் உங்களுக்குத் தன் வதனத்தைக் காட்ட மாட்டேனென்று திரும்பிக் கொள்கிறாள். இந்துஸ்தானத் திலேயே ஒப்பற்ற இனிய குரலுடைய இள மங்கை, உங்க ளுடன் இரண்டு வார்த்தை பேசமாட்டேன் என்கிறாளே? இதைக் காட்டிலும் துரதிர்ஷ்டம் என்ன இருக்க முடியும்?”

“அட்டா! என் துரதிருஷ்டத்துக்காக வருந்துகிறேன் ஷா இன் ஷா,” என்றார் தோடர்மால் மென்னகையுடன்.

அவர்கள் பேச்சிலிருந்த புகழ்ச்சி ரூப்மதிக்கும் புரிந்தது இருந்தாலும் அவள் கோபம் குறையவில்லை. இருக்கையை விட்டு எழுந்திருக்காமலே சொன்னாள்: “பிரதம மந்திரி வருத்தப்படத் தேவையில்லை. ஒரு வகையில் அவர் அதிர்ஷ்டக்காரர்.”

“எப்படி?” என்றார் தோடர்மால்.

“காபூலுக்குத் தெற்கே வரலாறு கண்டிராத அளவுக்குப் பிரம்மாண்டமான சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவியிருக்கும் சக்கரவர்த்தியின் முகத்தைப் பார்க்கவும் அவருடன் பேசவும் முடிந்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. அவ்வளவு பெரிய மாமன்னர், பராக்கிரமசாலி, படை பலத்திலும் செல்வாக்கிலும் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத பாதுஷா தன்னந்தனியான ஒரு பெண்ணை மடக்கித் தூக்கி வரக் செய்த அதிசயத்தைக் காணுகின்ற அதிர்ஷ்டம் படைத்தவர்...”

தோடர்மால் சிரித்தார் மெல்ல. அக்பரோ அந்தப் பெண்ணின் வாக்குச் சாதுரியத்தையே பிரமிப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அதோடு போயிற்றா!” என்றாள் ரூப்மதி. “ஆக்ரா ரங்கே இருக்கிறது, இந்த ஏழைப்பெண் வாமும் ரூர்யபூர் ரங்கே இருக்கிறது! அவ்வளவு காத தூரமும், இரண்டு சிப்பாய்கள் பட்டப்பகலில் ஒரு பெண்ணைக் குதிரை மீது வைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்! அந்த அக்கிர மத்தைத் தட்டிக் கேட்கவோ என்ன ஏதென்று கேட்கவோ இந்தப் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தில் ஓர் ஆள்கூடக் கிடையாது! பாதுஷாவின் ஆட்சியில் நீதியும் நியாயமும் எப்படிக் கொடி கட்டிப் பறக்கின்றன! அப்பேர்ப்பட்ட ஆட்சியில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறாரே பிரதம மந்திரி, அது ஒரு பெரிய அதிர்ஷ்டமில்லையா!”

தோடர்மால் குறுக்கிட்டார்: “பெண்ணே, உனக்கு வாய் நீண்டுகொண்டே போகிறது! யார் முன்னிலையில் பேசுகிறோமென்பது நினைவிருக்கட்டும்.”

சக்கரவர்த்தி அவரைக் கையமர்த்தினார். “அவள் பேசட்டும். அநீதி இழைக்கப்பட்டவளாகையால் பேசுகிறாள். அதுவே எனக்கு ஒரு பெருமை. என்ன அநியாயம் நேர்ந்தாலும் சக்கரவர்த்தியிடம் அதுபற்றிப் பேச முடிகிறேதே! அதுவே ஒரு பெரிய விஷயம் என்பது அவளுக்குப் புரியட்டும்.”

அவருடைய பேச்சின் நிதானம் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கச் செய்தது. வாசற்படிக்கு அப்பால் நிற்கும் சக்கரவர்த்தியை முதன்முறையாகப் பார்த்தாள். மார்பின் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கும் அந்தக் கீழ்ப்பிரத தோற்றம்—தீட்சண்ணியம் வாய்ந்த அந்த விழிகள்—புத்தி கூர்மையைக் காட்டும் நாசி—குழந்தைப் பிராய முதல் உடம்புக்கு உரமேற்றியதால் திண்மை கொண்ட தோள்—அசைந்தால்—ஆயிரம் ஜொலிப்பு வீசும் அங்கு—இவரையா ஜெய் அன்று தீர்த்துக் கட்டிவிடப் போகிறெனென்று கூறினார்?

அக்பர் அவனைப் பார்த்து நிதானமாகச் சொன்னான். “பெண்ணே, உன்னை இங்கே அழைத்து வந்த முறையை பற்றி நீ குறைப்படுவது நியாயம்தான். ஆனால் ராஜகாரியமென்று வரும்போது, முற்ற முழுக்கத் தர்வழியிலேயே செல்ல முடியாது...”

அவருடைய குரலில் இருந்த மிருதுத்தன்மை அவளோடு கோபத்தைக் குறைத்தது. எனினும், “ராஜகாரியம் என்னை இங்கே கடத்தி வந்ததில் ராஜகாரியம் வேண்டுமென்று இருக்கிறதா?” என்றாள்.

சக்கரவர்த்தி உள்ளே சென்று அவளருகில் நின்றான். “ரூபம்தி, நீ ராமாயணமும் மகாபாரதமும் படித்திருக்கிறாயல்லவா?”

“ஆமாம். எதற்குக் கேட்கிறீர்கள்?”

“அவைகளில் சின்னச் சின்னப் பாத்திரங்கள் எவ்வளவு பேர்கள் வருகிறார்கள். யோசித்துப் பார்க்கிறீர்களா? தனித்தனியே பார்க்கும்போது அவர்கள் சாதாரணமானவர்கள். ஆனால் முக்கியமான ராஜகாரியத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது, அவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான பங்கு இருப்பது தெரியும். அதுபோல்தான் இப்போது உங்களுக்கும். நீ என்னைப்பற்றி ஏற்கனவே நல்ல அபிப்பிராயத்தை வைத்திருக்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“அது இப்போது மாறிவிட்டது.”

அக்பர் நகைத்தார். “உன் உதடுதான் அப்படி சொல்கிறது. இதயம் சொல்லவில்லை.” நடந்துகொண்டே பேசினார் சக்கரவர்த்தி. “என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்துஸ்தானத்தில் நடத்த வேண்டிய போர்களை யெல்லாம் நடத்தி முடித்துவிட்டதாகவே நினைக்கிறேன். வெல்லப்பட வேண்டிய

சாம்ராஜ்யங்கள் இனி இல்லை என்று நினைத்திருக்கிறேன். இந்துஸ்தானத்து மக்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்க்கை நடத்த என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்ய என் மனம் விரும்புகிறது. ஆனால் அதற்கு இடையூறாக நிற்கிறான் உன் காதலன் ஜெய்.”

ஜெய்யின் பெயரை அவர் சொன்னதும் அவள் சட்டென அவர்மீது பார்வையை வீசினாள்.

“அவன் துணிச்சல்காரன். கெட்டிக்காரன். உயிரைத் தரும்பாக மதிக்கிறவன். இங்கே அரண்மனையில் சமையலறைத் தொழிலாளியாக வேடம் போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்தான். கலைப்பொருள் காப்பகத்திலிருந்து ஒரு பொருளைக் களவாடி எடுத்துச் சென்றான். அது என்ன பொருள் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது?” என்றாள் ரூபம்தி.

“அதை எதற்கு எடுத்துச் சென்றான் என்றாவது உனக்குத் தெரியுமா?”

அதற்கும் தெரியாது என்று தலையசைத்தாள் அவள்.

“எனக்குத் தெரியும். அதெல்லாம் சிறு பிள்ளைத் தனமான முயற்சிகள். அதை நீ அவனிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். உன்னிடம் அவன் எத்தனை தூரம் கட்டுப்பட்டவன் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் தான் உன்னை இங்கே வரவழைத்தேன்.—”

“மிக நுதனமான முறையில்.”

“மிக நுதனமான முறையில்.” அக்பர் புன்னகை செய்யவில்லை. “ஆனால் நான் அசோக சக்கரவர்த்தியல்ல. போரை அடியோடு துறந்து பௌத்த மதத்துக்குப் போக மாட்டேன். நான் நல்லவனுக்கு நல்லவன். வல்லவனுக்கு வல்லவன். இந்த அக்பர் வாளேந்தினால் இந்துஸ்தானத்

தின் இரண்டு கடல்களும் சங்கமிக்கிற மாதிரி ரத்தப் பிரவாகம் ஓடும். அதிலே இந்த ஜெய்யும் சின்னஞ்சிறு சூர்யபூர் ராஜ்யமும் எறும்புகள் மிதக்கிற மாதிரி மிதந்து மடிய நேரிடும். அப்படியெல்லாம் நேராமல் பார்த்துக் கொள்வது இன்று உன் கையில் இருக்கிறது. என்ன சொல்கிறாய் ரூப்மதி?"

அவள் சிலைபோல் நின்றிருந்தாள்.

"அவசரமில்லை. இரண்டு நாள் அவகாசம் தருகிறேன். நீ என் பக்கம் இருக்கப்போகிறாயா, ஜெய் பக்கம் இருக்கப் போகிறாயா என்பதை யோசனை செய்து சொல்லு."

11

அரபு வியாபாரி வேடத்தில் வந்த பானுசந்த் உற்சாகமாக ஊர் திரும்பிவிட்டான். "மைத்துனரே! உங்களிடம் சொல்ல வெட்கமாக இருக்கிறது. கம்லாவதி என்னைப் பரிபூரணமாகக் காதுலிக்கிறாள்!" என்றான் ஜெய்யிடம் பெருமையுடன்.

ஜெய் மெல்ல முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். நான் கேட்டுக்கொண்டதற்காக அவள் நடித்தாள் என்பது இவனுக்குத் தெரியும்போது...! எண்ணும்போதே கஷ்டமாயிருந்தது.

தோழன் பீர்நாராயனுக்கும் ஏகப்பட்ட உற்சாகம். "அப்படியானால் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள வீரர்களுக் கெல்லாம் சொல்லியனுப்பலாமில்லையா?" என்றான்.

"தாராளமாய். நாகர்கோட்டின் உதவி உங்களுக்கு என்றைக்கும் உண்டு. மற்ற ஏற்பாடுகளை நீங்கள் செய்யுங்கள்."

குதிரையேறிப் பறந்தான் பானுசந்த்.

'எனக்கும் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்.' பீர்நாராயனும் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஜெய்க்குக் கையும் காலும் பறந்தன பரபரப்பான எதிர்பார்ப்பினால்.

இப்போது மட்டும் ரூப்மதி இங்கே பக்கத்தில் இருந்தால்! அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது. பத்து நாளாகவா ஒருத்தி ஊரிலே போய் உட்கார்ந்து கொள்வாள்?

அவள் அரண்மனைக்கு வராத மறுநாளே பாட்டியிடம் போய் விசாரித்தான். பாட்டிக்கு அவனைத் தெரியும். தன்னுடன் வேலை செய்பவன் என்று அறிமுகம் செய்து வைத்திருந்தாள் ரூப்மதி.

"ரூபாவா! ஆஜ்மீருக்குப் போயிருக்கிறாள்," என்றாள் பாட்டி.

"ஆஜ்மீரா? என்னிடம் சொல்லவேயில்லையே!"

"அவள் அதை மகளுக்குக் கல்யாணம். உறவுகாரர்கள் வந்து கூப்பிட்டார்கள். தட்ட முடியவில்லை. அனுப்பி யிருக்கிறேன்," என்றாள் பாட்டி.

ஜெய்க்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. என்ன பெரிய காதுலி இவள்! எல்லாம் வெறும் வேஷம்! அவனிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போகக்கூடாது!

இன்றைக்காவது ரூபா வந்திருப்பாளா?

அவளைத் தேடிச் சென்றவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

படுக்கையில் படுத்திருந்த பாட்டி அவனைத் தெரி கொண்டாள். கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். கும்பிட்ட கைகள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன அவள் குரலை போலவே. “தம்பி... நீயா... சரியான சமயத்துக்குத்தான் வந்திருக்கிறாய்...”

“பாட்டி என்ன விஷயம்...” அவன் குனிந்து கிழவியை கைத்தாங்கலாக உட்கார்த்தினான். திடுக்கிட்டாள் பாட்டியின் உடம்பு சுட்டது. காய்ச்சலா என்ன?

“தம்பி... என்னை மன்னித்துவிடு. ரூபமதியைப்போல உன்னிடம் நான் சொன்னதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்றாள் பாட்டி.

“என்னது?”

“ஆமாம் தம்பி... அவள் காணாமல் போய்விட்டாள் என்று நாலு பேருக்குத் தெரிந்தால் எவ்வளவு அவமானம் வயசுப் பெண்ணை வீட்டிலே காணோம் என்ற தலைக்குனிவு இல்லையா? அதற்காகத்தான் அவளுடைய அத்தை வீட்டுக்குக் கல்யாணத்துக்கு அழைத்தேன். போயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிவைத்தேன். ஆனால்...”

“உண்மையில் ரூபா என்ன ஆனால் பாட்டி கிழவியை உலுக்கி எடுக்க வேண்டுமேனாலாவது அவனுக்குத்திரும்ப பொங்கியது. “எங்கேதான் போனாள் ரூபா?”

“அவள் ஓடிப் போகவில்லை தம்பி. என் பேத்தி எங்கள் வம்சத்தில் வந்தவள்—அப்படிப்பட்ட கேவலமான காரியமெல்லாம் செய்யமாட்டாள்...”

“பின்னே?”

“அவளைப் பாதுஷாவின் ஆட்கள் தூக்கி போய்விட்டார்கள் தம்பி, தூக்கிப் போய்விட்டார்கள் பாட்டி புடவையினால் வாயைப் பொத்திக்கொண்ட விம்மினாள்.

அவனுக்கு ரத்த நாளங்கள் வெடித்தன. “பாதுஷாவின் ஆட்கள் தூக்கிப் போனார்களா? எப்போது? யார் சொன்னது?”

“ஒரு மாடு மேய்க்கிற சிறுமி வந்து சொன்னாள். இரண்டு பேர் குதிரையில் வந்தார்களாம். ரூபா திமிறத் திமிற அவளை மடக்கிப் பிடித்துப் பலவந்தமாகத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றார்களாம்.” பாட்டி தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டாள். அவள் பார்வையில் ஓர் உக்கிரம் தெரிந்தது. பேச்சில் ஓர் ஆவேசம் வெளிப்பட்டது. “ஆனால் ஒன்று தம்பி. என் பேத்தி மகா ரோஷக்காரி. பாதுஷாவின் அரண்மனையில் காலடி வைக்கவே மாட்டாள். அதற்கு முன்பே எப்படியாவது தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பாள்...”

விருட்டென்று எழுந்துகொண்ட ஜெய்யை இழுத்து இருத்திக் கொண்டாள் கிழவி. “கொஞ்சம் என் பக்கத்திலேயே இரு, தம்பி. இரண்டு நாளாய் எனக்குக் கடும் காய்ச்சல். இன்னும் சிறிது நேரம்தான் நான் உயிரோடு இருப்பேன்... ரூபா, என் செல்லமே, உன்னைக் கடிய சீக்கிரம் மறு உலகத்திலே பார்க்கப் போகிறேன்மா. இந்தப் பாட்டி உன்னை கைவிட்டு விட்டாள் என்று மட்டும் நினைக்கவே நினைக்காதே...”

ஜெய் தன் பதற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். உண்மையிலேயே பாட்டியின் உடம்பும் உள்ளமும் ரொம்ப மோசமான நிலையில் இருக்கிறது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. “பாட்டி, உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்திருங்கள். வைத்தியரிடம் போகலாம்.”

“வேண்டாம் தம்பி. எங்கிருந்தாவது கொஞ்சம் தண்ணீர் மட்டும் கொண்டுவா...மரண தாகமாயிருக்கிறது.”

ஜெய் ஓடினான். தண்ணீர் எடுத்து வந்தால் பாட்டியை மார்போடு சாத்திக்கொண்டான். தண்ணீர் ஊற்றினான். அவன் நிலைமை வினாடிக்கு வினாடி சீர்கெடுவது தெரிந்தது.

“தம்பி... நீ யாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது சிப்பாய் என்று மட்டும் தெரியும்... என் பேத்தி இப்படி தூக்கிச் செல்லப்பட்ட அநியாயத்துக்குப் பழி வாங்காமல் மட்டும் விடாதே. அந்தப் பாதுஷாவுக்குப் பாட கற்பிக்காமல் இராதே. நீ ஒரு சாதாரணப் படைவீரன்தான். ஆனால் நம்மால் என்ன ஆகும் என்று சும்மா இருந்து விடாதே...” அவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது. “சண்ண வேண்டாம்... அரண்மனைப் பக்கம் போகாதே. படையிலே சேர்ந்துவிடாதே... இப்படியெல்லாம் என் பேத்திக்குச் சொன்னவன்தான் நான். அதெல்லாம் தம்பி இந்த அக்கிரமத்தை எதிர்த்துப் புல் பூண்டு... துரும்பு கூட போராடணும்...”

அவள் பேச்சு அப்படியே நின்றது. “பாட்டி... பாட்டி என்று மென்மையாக இரண்டு முறை கூப்பிட்டான் ஜெய். பதில் கிடைக்கவில்லை. அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. கிழவியைத் தரையில் கிடத்தினான். மண்டியிட்டுக் கைகூப்பினான். இரண்டு பொட்டுக் கண்ணீர் கிழவியின் முகத்தின்மீது விழுந்தது.

எழுந்துகொண்டான். ரூபாவைப் பாதுஷாவின் ஆட்கள் கடத்திக்கொண்டு போனார்கள்! அவன் ரத்தம் கொதித்தது.

“என்னது! இளவரசர் ஆக்ராவுக்குப் போகிறீர்கள் இந்தச் சமயத்திலா!” திகைத்தான் தோழன் பீர்நாராயண்.

“ஆமாம். என்னைத் தடுக்காதே.” முந்தின இரவு சுண்டதையும் கேட்டதையும் விவரித்தான் ஜெய்.

ரூபா இன்னேரம் என்ன கதிக்கு ஆளாகியிருக்கிறாளோ? நான் வந்து மீட்பேன் என்று துடித்துக் கொண்டிருப்பான் ஒருவேளை. நான் உடனே போயாக வேண்டும்.”

“போய்?”

“ரூபா உயிருடன் இருந்தால் அவளை எப்பாடு பட்டாவது மீட்டு அழைத்து வருவேன். அவன் இறந்து போயிருந்தால் பழிக்குப் பழி வாங்குவேன். வழி விடு.”

“இளவரசருக்குத் தேசத்தைக் காட்டிலும் காதல் பெரிதாகிவிட்டது!” கசப்புடன் நகைத்தான் பீர்நாராயண். “இல்லாவிட்டால் புரட்சி திரண்டு வருகிற இந்த நேரம் பார்த்துத் தலைமையைத் துறந்துவிட்டுச் சொந்த நலனைப் பிரதானமாகக் கருதுவீர்களா!”

“புரட்சி திரண்டு வருகிறதா? என்ன சொல்கிறாய்?” தடுமாறினான் ஜெய்.

“இப்படி என்னுடன் வாருங்கள்.”

கோட்டைச் சுவர்களை ஓட்டினாற்போலிருந்த குன்றின் பாதையில் ஏறினான் பீர்நாராயண். அவன் எங்கே அழைத்துச் செல்கிறான் என்பது தெரியாமலே பின் தொடர்ந்தான் ஜெய். வழி நெடுக அவர்கள் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

குன்றின் உச்சியை அடைந்தார்கள் இருவரும். நல்ல பகல் நேரம். ஒரு பாறையின்மீது ஏறி நின்றுான் பீர்நாராயண். “இளவரசர் இங்கேயிருந்து பார்க்க வேண்டும்.”

“நினைவு தெரிந்த நான் முதலாக இந்த இடத்திலிருந்து படி சுற்றுப்புற இயற்கையழகைப் பார்த்தவன்தான் நான். ரகித்தவன்தான். ஆனால் இப்போது என் மனம் அதில் ஈடுபட மறுக்கிறது, தோழனே.”

“இயற்கையழகு மட்டுமல்ல. புரட்சியின் அழகும் தெரிகிறது. கூர்ந்து பாருங்கள்.”

தோழன் பேசுவதெல்லாம் புதிராக இருக்கிறதே இன்று? அவனுக்கருகே போய் நின்று கொண்டான் ஜெய். முதலில் அசிரத்தையாகப் பார்த்தான். நான்கு புறத்திலும் மலைப்பாதைகள் தெரிந்தன. ஆனால்... ஆனால்... மலைப்பாம்பு ஊர்வதுபோல ஏதோ சிறு சலனங்கள்— இல்லை, மனித உருவங்கள்—மெல்ல மெல்லத் திருட்டுத் தனமாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. குதிரைகளின் மீது சில... கால்நடையாகச் சில... பிரமிப்புடன் மறுபுறம் திரும்பினான். அங்கேயும் ஒரு மனித ஊர்வலம். பிறகு இன்னொரு புறம்... கடைசியில் நான்காவது புறம்... நாலு திசைகளிலும் ரகசியமாக ஆட்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் வில்லும் வேலும் ஈட்டியும்...

“பீர்! இவர்கள்...?”

“நம் தோழர்கள். முகலாய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தாங்கள் தொடங்கவிருக்கும் புரட்சிக்காகத் திரண்டு வந்து கொண்டிருப்பவர்கள். அதோ மேவார் சிங்கங்கள்... வீர ரத்தோர்கள்... சலும்பார் புலிகள்... சோனிகரா தளபதிகள்— சித்தூரிலிருந்தும், கும்பல்கரிலிருந்தும் மால்வாலிலிருந்தும் பிகானீரிலிருந்தும்—ஏன், தக்காணத்திலிருந்து கூட... சுதந்திரப் பதாகைகளை ஏந்திக்கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாய் நம் தோழர்கள் வருவதைக் காணுங்கள். அக்பரின் ஆட்சிக்கு ஒருநாளும் கட்டுப்பட மாட்டோம் என்று ஆர்த்தெழுந்து வந்திருக்கிறார்கள். எதிர்ப்புக்கு முதல் அடையாளத்தை. புரட்சிக்கு முதல் சின்னத்தை இன்று தாங்கள் தயாரிக்கப் போகிறீர்கள். அதைக் காணுவதற்காக, கண்டு எழுச்சி பெறுவதற்காக இவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள்...”

“புரட்சியின் முதல் அடையாளம்...”

“ஆம். காதலும் சொந்த ஆசாபாசமும் இளவரசரின் கண்ணை மறைத்துவிட்டதால் தெரியவில்லை போலிருக்கிறது. அதோ, மகாதேவர் குகைக்கருகே பாருங்கள்.”

ஜெய் பார்த்தான். சிவப்புக் கோளமொன்று தெரிந்தது. “நெருப்பு எரிகிறது?” என்றான் திகைப்புடன்.

“ஆம். அது உலைக் களம். பக்கத்திலேயே பொன்னிறப் பாளங்கள் தெரிகின்றன பாருங்கள். அவை தங்கப் பாளங்கள். கருமான் தயாராய்க் காத்திருக்கிறான். தாங்கள் போய்...” ஜெய்யின் இடுப்பைத் தடவிக் காட்டினான் பீர்நாராயண். “ஆக்ரா அரண்மனையிலிருந்து எடுத்து வந்தீர்களே, அதற்கு சந்தர்ப்பம் வந்தாயிற்று இளவரசே! வேளை வந்தாயிற்று—வாளின் முத்தத்துக்கு! இந்த நேரத்தில் தாங்கள் வெளியூர் போவது முடியாத காரியம். அது ரூபமதிக்காகவானாலும் சரி!” இளவரசனின் முகத்தைப் பார்த்தான் பீர்நாராயண்.

12

மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஓடைகளிலும் ஆறுகளிலும் திரண்டு வந்துகொண்டிருக்கும் கூட்டத்தைக் கொண்டான் ஜெய். பிரமித்து வாயடைத்து நின்றான்.

பீர்நாராயண் சொன்னான்: “புரட்சியின் தொடக்க யிழா இன்றைக்கு நடக்கப் போகிறது என்று நாடெங்கும் தெறிக்கிடக்கும் வீரர்களுக்குச் செய்தியனுப்பியிருந்தேன். வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் திரளாக. திரும்பிப் போகச்

சொல்லட்டுமா அவர்களிடம்? அக்பரை எதிர்த்து சிம்மநாதம் செய்துகொண்டிருந்த எங்கள் இளவரசர் முர ஓசையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார், ஒரு பெண்ணின் காதலனை தண்டையோசையைத் தேடிப் போய் விட்டார் என்று சொல்லிவிட்டாருமா அவர்களிடம்?"

இந்தப்புறம் திரண்டு வரும் தொண்டர் கூட்டத்தையும், அந்தப்புறம் ஆக்ராவுக்குச் செல்லும் பாதையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் ஜெய். மூர்க்கர்களிடமிருக்கும் ரூப்மதியின் தீனமான கதறல் எங்கே தொலைவில் கேட்பது போலவே இருந்தது. 'என்னை காப்பாற்றுங்கள்! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்!' என்று அவள் அலறுவது போலவே—

"வாருங்கள், போகலாம்." மரியாதையுடன் ஆணை பிடிவாதமாக ஜெய்யின் கையை இழுத்தான் பீர்நாராயன். "ரூப்மதி எங்கும் போய் விடமாட்டாள். பத்திரமாக திரும்பி வருவாள். தங்கள் தலைமையில், திட்டமிட்ட காரியங்கள் நடக்க வேண்டும். புறப்படுங்கள்."

தயங்கியவாறே தோழனைப் பின்தொடர்ந்தான் ஜெய்.

ஆரவல்லி மலைத் தொடர்.

மூன்று குன்றுகள் சங்கமிக்கும் அடிவாரத்திலிருந்தது அந்தப் பரந்த சமவெளி. வேலும் விலும் ஈட்டியும் தாங்கிய வீரர்கள் திழுதிழுவென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலரைத் தவிர அனைத்து கட்டினம் காளைகள். முறுக்கிவிட்ட மீசையும், வண்ணத் தலைப்பாகைகளும், உருண்டு திரண்டு தோள்களும், கலகலப்பான பேச்சுக்களும், யாருடைய ஆயுதத்துக்கு அதிகக் கூர் என்ற விளையாடல் பரிசோதனைக்கும்—

மைதானத்தின் நடுவே உலைக்களமொன்று தயாராக இருந்தது. துருத்தியை இயக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். பொற்கொல்லனொருவன் நெருப்பைக் கிளறிவிட்ட வண்ணமிருந்தான். அருகில் தங்கக் கட்டிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. நெருப்பின் ஜ்வாலையில் தங்கத்தின் மஞ்சள் மேலும் மஞ்சளாகத் தகதகத்தது.

"நண்பர்களே! தோழர்களே! மதியிலும் வயதிலும் மூத்த பெரியவர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் இளவரசன் ஜெய்யின் தாழ்மையான வணக்கங்கள்!" குனிந்து எல்லாத் திசைகளையும் நோக்கிக் கைகூப்பினான் ஜெய்.

"முறையல்ல! முறையல்ல!" பெரும் முண்டாக அணிந்த கிழவரொருவர் ஓடி வந்தார் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு. "சூர்யபூர் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர் எங்களை முதலில் வணங்குவது தகாது! நாங்களல்லவா தங்களை வணங்கி, தங்கள் ஆணைக்குச் சிரம் தாழ்த்த வேண்டும்?"

புன்னகையுடன் அவரை அணைத்துக்கொண்டான் ஜெய். "இருக்கட்டும் பெரியவரே. காலங்கள் மாறி வருகின்றன. இன்று நான் அரசகுலப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் இங்கே பேச வரவில்லை. எங்கள் சூர்யபூர் ராஜ்யத்துக்கு ஆபத்து வந்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் உங்களிலே ஒருவன் என்ற முறையில்தான் சில வார்த்தைகள் சொல்லப் போகிறேன். எந்த ஆபத்து என்னுடைய அரண்மனையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ அதே ஆபத்து உங்கள் குடிசைகளுக்கும் வருகிறது. என்னுடைய பால்கண்ணம் பறிக்கப்பட்டால் பரவாயில்லை. ஆனால் உங்கள் கூழ்க்கலம் பறிக்கப்படக் கூடாதே என்றுதான் நான் பதைக்கிறேன். என்னுடைய மஞ்சளை சூறையாடப் பட்டும். கவலையில்லை. ஆனால் உங்களுடைய கிழிந்த பாய்க்கு அபாயம் நேரக்

கூடாது. அதுதான் எனக்கு லட்சியம். ராஜபுதனத்தின் சிங்கங்களே! ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நாம் அனுபவித்து வரும் சுதந்திரம் இன்று சிறிது சிறிதாகப் பலியாகிக் கொண்டு வருகிறது. பார்த்துக் கொண்டோமானே இருக்கிறோம். கிர்த்தி வாய்ந்த அம்பர் ராஜபுத்திரர்கள் இன்று அன்னியருக்கு அடிமை. வீரத்தின் ஊற்றான மேவார் வற்றி மேடாகிவிட்டது. கால்வாவும் கொதாரியாவும் சாஞ்சோரும் பிகானீரும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன..."

'தக...தக...' என்ற அனுதாபச் சூள்கள் காற்றை நிறைத்தன. கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஒருவர் முகத்தையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். திடீரென்று ஒருவன், "ஜெய் ஜெய் சூர்யபூர்! ஜெய் ஜெய் மகாதேவ்!" என்று கோஷம் கொடுத்தான். மறுவினாடி ஆயிரமாயிரம் கண்டங்களிலிருந்து, "ஜெய் ஜெய் சூர்யபூர்! ஜெய் ஜெய் மகாதேவ்!" என்று எதிரொலி எழுந்தது.

அந்தக் கோஷங்களும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளும் அடங்கட்டும் என்று காத்திருந்தான் ஜெய். நிசப்தம் திரும்பியது. தொடர்ந்தான்.

"யானைகளெல்லாம் பூனைகளாகிவிட்ட சரித்திரத்தின் வெட்கக்கேடான வாசலில் நாம் நிற்கிறோம் நண்பர்களே! எண்ணிப் பாருங்கள்! தோடர்மால் அக்பரின் ஆதிக்கத்துக்குத் தோள் கொடுக்கிறார். பகவன்தாஸ் அக்பருக்குப் பல்லக்கு தூக்குகிறார். மான்சிங் அக்பருக்குத் தூக்கம் வர மால்கோஷ் இசைக்கிறார். ராய் புருஷோத்தம் அக்பரின் பஞ்சணையருகே வெண்சாமரம் வீசி நிற்கிறார். ஏன், கூர்த்த மதி வாய்ந்தவர் என்று புகழ் பெற்ற மகேஷ்தாஸ் இன்று அக்பரிடம் பீர்பால் என்று பட்டம் வாங்கிக்கொண்டு, இரண்டொரு ஊர்களை

மானியம் பெற்று, அன்னியனுக்குத் தன் மூளையை அடகு வைத்திருக்கிறார்!"

"வெட்கம்! அவமானம்!" பீரிட்டெழுந்தன கண்டனக் குரல்கள்.

மீண்டும் சில வினாடிகள் மௌனமாயிருந்தான் இளவரசன். பின்னர் சொன்னான்:

"இந்த நிலைமையை மாற்றியமைப்பது, மண்ணின் சுதந்திரத்தைக் கட்டிக் காப்பது, இனி நம் கையிலேதான் இருக்கிறது, நண்பர்களே! ஆட்சியிலிருக்கும் பெரியவர்களை—எங்கள் குடும்பத்தாரையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லுகிறேன்—இனிமேல் நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. வியர்வையும் ரத்தமும் சிந்துவதற்கு நாம்தான் முன்வர வேண்டும். தயாரா தோழர்களே?"

"தயார்! தயார்!" விண் அதிர்ந்தது வீர கோஷங்களால்.

"நல்லது! இன்று ஒரு முக்கியமான ஆரம்ப விழா நடக்கப் போகிறது. புரட்சியின் தொடக்க விழா! எதிர்ப்புக்குக் கால்கோள் விழா! அன்னியத் தளைகளை உடைத்தெறிவதற்கு அச்சார விழா..."

உலைக் களத்தில் கட்டைகள் வெடித்தன. ஜ்வாலைகள் எழும்பின. படைவீரனொருவன் அதைக் கிளறிவிட்டான். பட்டவென்று தீப்பொறிகள் பறந்தன.

மூச்சு விடுவதையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பேச்சற்று நின்றது கூட்டம். அத்தனை கண்களும் ஜெய்யின் முகமொன்றையே மொய்த்தன. ஜெய் தலைநிமிர்ந்து நின்றான். அவன் விழிகள் பளபளத்தன. தோள்கள் புடைத்து நின்றன. மார்பு விம்மியது பெருமித்தினால்.

குரலை உயர்த்தி அவன் கூறினான்:

"என்ன அது அப்பேர்ப்பட்ட விழா என்று நீங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருப்பீர்கள் தோழர்களே! நான்

சொல்லப்போவது ஏறத்தாழ நூறாண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சரித்திரம். அக்பருக்குப் பாட்டனாரான பேபர் ராஜஸ்தானத்தைச் சூறையாடிக் கொண்டிருந்த காலம். அந்தப் பேய்க் காற்றுக்கு நமது சூர்யபூரும் தப்பவில்லை. அரண்மனை கஜானாவிலிருந்து பொன்னும் மணியும் கொள்ளை கொண்டு போகப்பட்டன. எவ்வளவோ ஒப்பற்ற பட்டாடைகளும் ஆபரணங்களும் சூறையாடப் பட்டன. ஆனால் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் ஒப்புயர்வற்ற பொருள் அன்று சூர்யபூரிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டது. அது பேபரிடமிருந்து ஹுமாயூனுக்கும் ஹுமாயூனிடமிருந்து அக்பருக்கும் கைமாறிச் சென்றதே தவிர, சூர்யபூருக்குத் திரும்பி வரவேயில்லை. அதை ஆக்ராவிருந்து மீட்டு எடுத்து வரும் பெரும் பாக்கியம் இந்த எளியவனுக்குக் கிடைத்தது. அன்று முதல் அதை என் உடம்பிலே ஓர் உறுப்புப் போல வைத்துப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறேன்—இன்றைய விழாவுக்காக.”

எங்கோ ஒரு குதிரை களைத்தது. ஓர் ஓட்டக் கழுத்தை உயர்த்திப் பார்த்தது. மற்றபடி சிறு சலனம்—சிறு சப்தம்—எதுவுமே இல்லை.

ஜெய் வெளியே எடுக்கப்போவதையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

அவன் எடுத்தான். “இதோ.”

ஆ ஆ என்ற அரவங்கள் எட்டுத் திசையிலிருந்தும் புறப்பட, பீர்நாராயணும் ஜெய்யின் நெருங்கிய சகாக்களும் பெருமையுடன் புன்னகைக்க, எட்டியிருந்தவர்கள் கைகள் நீட்ட, அதற்கடுத்த வரிசையிலிருந்தவர்கள் முன்னே வர—

“அமைதி! அமைதி!” கையமர்த்தினான் ஜெய். “ஒரு கைப்பிடிக்குள் அடங்கக்கூடிய சின்னப் பொருள்தான்

இது. மரத்திலே செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து அடுத்தவரிடம் கொடுங்கள். ஆனால் பத்திரம்!”

அவர்கள் பயபக்தியுடன் வாங்கிக் கொண்டார்கள். பார்த்தார்கள்.

அது ஒரு மர அச்சு. சதுர வடிவமான கட்டை. அதன் ஒரே ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் சித்திர வேலைப்பாடு செதுக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தச் சித்திரத்தில் இரண்டு வாள்கள் எதிரெதிராக உயர்ந்தெழும்பி நின்றுகொண்டிருந்தன. அவற்றின் கைகள் ஒன்றையொன்று முத்தமிடுவது போல் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன.

செதுக்குச் சித்திரத்தின் கீழ்ப்புறத்தில், வடமொழியில் வாளின் முத்தம் என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதே போல் அதன் கீழே ‘சூர்யபூர்’ என்றும் காணப்பட்டது.

கூட்டத்தில் பரபரப்பு அலைமோதியது. சிலர் அதைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார்கள். சிலர் அதைத் தலைமீது வைத்துக் கொண்டார்கள். சிலர் அதை முத்தமிட்டார்கள். சிலர் சளசளவென்று பேச்சுக்கள், விவாதங்கள், விளக்கங்கள். வெகுநேரம் கழித்தே அவன் கைக்கு அந்த அச்சு திரும்பியது.

ஜெய் உரத்த குரலில் சொன்னான். “தோழர்களே! இது என்னவென்று உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். நாணயம் அச்சடிக்கும் அச்சு. வாளின் முத்தம் என்ற பெயருள்ள இந்தத் தங்க நாணயத்தை சூர்யபூர் முன்பு வெளியிட்டு வந்தது. ஒரு ராஜ்யத்தின் தனித்தன்மைக்கும் சுதந்திரத் துக்கும் இதுதான் சின்னம். பேபர் இந்த அச்சை மட்டும் பறிக்கவில்லை. நாணயம் போடும் உரிமையையும் பறித்துக்

கொண்டார். ஆம், நண்பர்களே! உங்களுக்குத் தெரியும். அன்று முதல் இன்று வரை ராஜபுதனத்தில் எந்த ராஜ்யத்துக்கும் சொந்த நாணயம் அச்சிட்டுக்கொள்ள உரிமை கிடையாது. டெல்லி பாதுஷா என்ன நாணய வழங்குகிறாரோ அதுதான் ராஜபுதனம் முழுது செல்லும், மற்ற எந்த நாணயமும் செல்லாது!"

"வெட்கம்! வெட்கம்!" குரலெழுப்பினார்கள் கூட்டத்தினர்.

"இந்த நாணயத் தடைக்கு அடங்கியே வந்திருக்கின்ற ராஜபுதனத்து ராஜவம்சங்கள்." தொடர்ந்தான் ஜெய். "அதை இன்று உடைத்தெறிவது என்று முடிவு செய்திருக்கிறோம் எனது தோழர்களும் நானும்."

"ஜெய் ஜெய் சூர்யபூர்! வெல்க வெல்க, இளவரசர் வெல்க!" உற்சாகம் வானை முட்டியது. முஷ்டிய உயர்த்திய கூட்டத்தினர் தங்கள் ஆமோதிப்பை அதுரவையும் கோலாகலமாக வெளிப்படுத்தினார்கள்.

"நன்றி நண்பர்களே!" என்றான் ஜெய். "சூர்யபூர் தங்க நாணயம், வாளின் முத்தம்—இன்று அச்சடிக்கப் போகிறோம் வெகு காலத்துக்குப் பிறகு. அக்பரை எதிர்த்த ராஜபுதனம் ஆர்த்தெழுந்துவிட்டது என்பதற்கு இது முதிர் அறிகுறி! எதிரியின் கோட்டையிலே வீசப்படும் முதல் வெடிகுண்டு இது. பெரும் போர்களுக்கும் சாவுகளுக்கும் தியாகங்களுக்கும் தழும்புகளுக்கும் துன்பங்களுக்கும் இன்னல்களுக்கும் ஆரம்ப நாள் இது. அதற்கெல்லாம் தயார் என்று நீங்கள் சம்மதம் அளித்தால் சுதந்திர கீதத்தின் முதல் வரிகளை இப்போதே இசைக்கலாம்..."

"சம்மதம்! சம்மதம்!" அவ்வளவு ஆயிரம் குரல்களும் ஒரே குரலாக ஒலித்தன.

ஜெய்யின் கண்கள் பனித்தன, அந்த ஒற்றுமையின் உறுதியைக் கண்டு. "மகிழ்ச்சி! மகிழ்ச்சி!" என்றான்.

நண்பன் பீர்நாராயண் பக்கம் திரும்பினான். "ஆரம்பிக்கலாம்," என்று அனுமதி கொடுத்தான்.

தீக் கங்குகள் மீண்டும் கிண்டிவிடப்பட்டன. கூடியிருந்தோரின் ஆவேசத்தைப் போல அக்கினி சீறிச் சிவந்தது. உலைக்களத்தைச் சுற்றி ஒருவன் பூக்களை வாரியிறைத்தான். இன்னொருவன் சம்மட்டிக்குக் குங்குமம் வைத்தான். மற்றொருவன் வாளின் முத்தம் மர அச்சுக்குச் சந்தனம் பூசித் தூபம் காட்டினான். ஒரு கிழவர் முன்வந்து சில சுலோகங்களைச் சொல்லிவிட்டுக் கும்பிட்டு நகர்ந்தார்.

பொற்கொல்லனின் உதவியால் தங்கப் பாளங்களில் ஒன்றை நெருப்பில் போட்டு வாட்டிக்கொண்டே யிருந்தான். பாறைகளின்மீதும் குன்றுகளின்மீதும் மரங்களின்மீதும் வீரர் திருக்கூட்டம் விழியசையாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. தங்கப்பாளம் இளகிப் போய்ப் பாகாய் உருகியதும் இடுக்கியால் அதை எடுத்து இரும்புக் கட்டையின்மீது வைத்தான் ஒருவன். தங்கப் பாகின்மேல் மர அச்சை வைத்தான் இன்னொருவன். பொற்கொல்லன் தன் சம்மட்டியை ஓங்கினான். ஒரே அடி. தங்கத்தில் வாளின் முத்தம் பதிந்திருக்கும். நாணயம் தயாராகி யிருக்கும்—

அந்த வேளையில்—

யாரோ கூட்டத்தை முண்டிப் பிளந்துகொண்டு வரும் பரபரப்பு கேட்டது. "வழி விடுங்கள்! வழி, வழி! நான் இளவரசரைப் பார்க்க வேண்டும்!" என்று—

ஒரு பெண் குரல்.

ஓங்கிய கை ஓங்கியபடி இருக்க, பொற்கொல்லன் நின்றான்.

"என்ன அங்கே? யாரது?" திரும்பினான் ஜெய். நிகைத்தான். அவன் காண்பது உண்மைதானா? அல்லது

நினைத்து நினைத்து, நினைத்து நினைத்து, மனம் கற்பனை செய்து கொள்கிற பிரமையா!

“ரூபா!” கூவிவிட்டான், தான் இருக்கும் சூழ்நிலையை மறந்தவனாக. பாய்ந்தோடி அவளை இருகைகளாலும் மார்புறத் தழுவிக்கொண்டுவிட்டான். மறுகணம்தான் அந்தச் செய்கையின் அவசரத்தை உணர்ந்தான். சற்றே விலகிக்கொண்டான். குரலைக் கம்பீரமாக்கிக் கொண்டான். “பெண்ணே! இது முழுக்க முழுக்க ஆண்களின் விழா. எந்தப் பெண்ணையும் இங்கே அனுமதிப்பதற்கில்லை...”

ரூபா அதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. “இளவரசே! தயவுபண்ணி ஒரு வினாடி எனக்குக் கொடுங்கள். தங்களிடம் தனியாக...”

“அப்பால் போய்க் கொஞ்ச நேரம் காத்திரு. இந்த விழா முடிந்த பிறகு...”

“இந்த விழாவைப் பற்றித்தான் இளவரசே தங்களுடன் பேச வேண்டும்—அந்தரங்கமாக, முக்கியமாக. தயவு பண்ணுங்கள், தயவு பண்ணுங்கள் இளவரசே!” அவள் அவன் கைகளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்சினாள்.

பீர்நாராயணப் பார்த்தான் ஜெய்.

“இரண்டொரு வினாடிகளில் என்ன ஆகிவிடப் போகிறது! இளவரசர் கேட்டுவிட்டே வரலாம்.” அனுமதித்தான் தோழன்.

வேகமாக அவளை இழுத்துக்கொண்டு கூட்டத்துக்கு வெளியே சென்றான் ஜெய். “ரூபா, என்ன விஷயம்? சீக்கிரம் சொல்லு. என் தோழர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!”

13

“சீக்கிரம் சொல்லு! நான் போக வேண்டும்,” என்று ஜெய் பதைத்தானே தவிர, ரூப்மதியைப் பார்த்ததில் அளவற்ற ஆனந்தமும் ஏற்பட்டது அவனுக்கு. அவளை உயிரோடு பார்க்கவே முடியாது என்றல்லவா நினைத்திருந்தான்!

“ரூபா! என் ரூபா!” அவளை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு நெற்றியில் அழுந்த முத்தமிட்டான். “அதோ அங்கே எதற்கு ஆயத்தம் நடக்கிறது தெரியுமா, கண்ணே? உன்னைத் தூக்கிச் சென்றார்களே, அந்த அக்கிரமக்காரர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்கத்தான்! நமது சுதந்திர உணர்வுக்கு முதல் அடையாளமாக நாணயம் அச்சிடப் போகிறோம்! சூர்யபூரின் புராதனத் தங்க நாணயமான வானின் முத்தம் முதல் தடவையாக இன்று வெளிவரப் போகிறது! ஆயிரம் ஆயிரமாக ராஜபுதன வீரர்கள் திரண்டிருப்பது இந்தச் சுதந்திரத் திருவிழாவைப் பார்க்கத்தான். வா, எல்லாரும் காத்திருக்கிறார்கள். அப்புறம் பேசிக்கொள்ளலாம் மற்றதெல்லாம்.”

ரூப்மதி அவசரமாகச் சொன்னாள்: “எந்தச் சுதந்திர விழாவும் வேண்டியதில்லை என்பதைச் சொல்லத்தான் உடோடி வந்திருக்கிறேன், இளவரசே!”

“என்னது?”

“ஆமாம், இளவரசே! அக்பர் சக்கரவர்த்தி...”

“ஓ! நீ இன்னும் அந்தப் பழைய மயக்கத்திலேதான் இருக்கிறாயா?” எகத்தாளமாக நகைத்தான் ஜெய். “உன்னைக் கடத்திக்கொண்டு போனவர்களிடம் உனக்கு வெறுப்பு ஏற்படுமென்று நினைத்தேன். நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஏகப்பட்ட உபசாரம் போலிருக்கிறது அங்கே.”

“முரட்டுத்தனமாகத் தூக்கிச் சென்றார்களே தவிர அக்பரின் அரண்மனையில் நான் வெகு கௌரவமாக நடத்தப்பட்டேன்,” என்றான் அவன். “உங்களுக்கு என் மூலம் ஒரு செய்தி அனுப்ப வேண்டுமென்பது தான் அக்பர் விருப்பம்.”

“ஓ! தூது வந்திருக்கிறாயா? என்ன, சொல்லு. தூது திக்க நேரமில்லை.”

ரூப்மதி கூறினாள்:

“நீங்கள் எவ்விதமான புரட்சியும் கிளர்ச்சியும் தொடங்கத் தேவையில்லை என்று அக்பர் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். சூர்யபூரிலும் நாகர்கோட்டிலும் இன்னும் இந்தப் பகுதியிலுள்ள ராஜ்யங்களிலும் அவை தலையிடப் போவதில்லையாம். ஆனால் அதை அவ் இப்போது பிரகடனமாக வெளியிட முடியாமல் இருக்கிறது. அவர் தம்பி முகம்மது ஹக்கீமின் தலைமையில் காபூலிலும் லாகூரிலும் ரகசியக் கலகங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் இது. குறிப்பிட்ட சில ராஜ்யங்களைச் சுதந்திரமாகச் செயல்படும்படி விட்டுவிடப் போகிறேன் என்று அக்பர் இச்சமயம் அறிவித்தால் கலகக்காரர்கள் வேறு சிலரைத் தூண்டிவிட வசதியாகிவிடும். ஆகவே இன்னும் மூன்று மாத காலம் பொறுமையாக இருந்தால் நிச்சயமாய் ஆக்ராவிலிருந்து அதிகாரபூர்வமான பிரகடனம் வரும்...”

குறுக்கிட்டான் ஜெய். “உன் பேருரைக்கு மிக்க நன்றி ரூப்மதி. ஆனால் ராஜபுதனம் எந்த அன்னியனது பிச்சைக்காகவும் மடியேந்திக் கொண்டிருக்கவில்லை.”

திரும்பவிருந்தவனை வழிமறித்தான் அவன். “இது பிச்சையல்ல. சுதந்திரப் போர் என்கிற பெயரால் தேவையில்லாமல் ரத்த வெள்ளம் பெருக வேண்டாமே என்ற பகுத்தறிவு...”

“வழியை விடு.” பலவந்தமாக அவனை விலக்கிக் கொண்டு நடந்தான் அவன்.

பின்னாலேயே வந்தான் அவன், “அக்பர் எனக்குப் பொன்னும் மணியும் பட்டாடைகளும் பரிசு கொடுத்தனுப்புவதாகச் சொன்னார். அதனால்தான் நான் மனம் மாறினேன் என்று தாங்கள் எண்ணிவிடுவீர்களோ என்று பயந்து எதுவும் வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டேன்...”

“ஓ! என்ன தியாகம்!” என்றான் ஜெய் கேலியாக.

“கேளுங்கள் தயவுபண்ணி நான் சொல்வதை.” உதற உதற அவன் கைகளை மீண்டும் மீண்டும் பிடித்துக் கொண்டான்.

பீர்நாராயண் வந்தான்.

“எல்லாரும் காத்திருக்கிறார்கள், இளவரசே இருட்டும் சமயமாகி விட்டது.” அருகில் வரலாமோ கூடாதோ என்று தயங்குபவன் போல எட்டத்தில் இருந்தபடியே சொன்னான். ஆனால் அவர்களிருவரும் நின்றிருந்த நிலை அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுத்தியது. அவன் ஏதோ மன்றாடுகிறான் என்பதையும் அவன் அதற்கு இணங்கத் தயாராயில்லை என்பதையும் ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டான்.

“ஒன்றுமில்லை, தோழனே. ஒரு விசித்திரமான வேண்டுகோள் வந்திருக்கிறது என் காதலியிடமிருந்து பீர்நாராயணைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி தெரிவித்தான் ஜெய்.”

தோழனின் கண்களில் அவநம்பிக்கையும் அச்சமும் வெளிப்பட்டன. தயங்கித் தயங்கி அருகில் வந்தான் “என்ன...”

“நமது நாணயப் புரட்சியெல்லாம் வேண்டாமாம்.”

“பின்னே?”

“அக்பர்—மன்னிக்க வேண்டும். ஷா இன்ஷா சக்கரவர்த்தி அக்பர்—எல்லாவற்றையும் சமாதானமாகவே தீர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறாராம். சூர்யபூர் சுதந்திரத்தில் அவர் குறுக்கிடப் போவதில்லையாம் என்பது.”

“நம்பிவிடாதீர்கள், இளவரசே! நம்பிவிடாதீர்கள் ஜெய்யின் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினான் பீர்நாராயணன்.

“நம்பமாட்டேன் தோழனே! கவலைப்படாதே நண்பனின் தோளில் கை வைத்துக்கொண்டு சொன்னான் ஜெய். “பாம்பிடம் விஷமில்லை என்றாலும் நம்புவேன். சிறுத்தையிடம் நகமில்லை என்றாலும் நம்புவேன். எரிமலையில் தீ இல்லையென்றாலும் நம்புவேன். அக்பர் உள்ளத்திலே பகைமை இல்லை என்று மட்டும் ஒருநாள் நம்பமாட்டேன்!”

ஜெய்யின் கைகளைப் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றி கொண்டான் பீர்நாராயணன். “மேலும் இங்கே தாமதம் வேண்டாம். வாருங்கள், போகலாம்.”

ரூபமதிக்குக் கோபம் வந்தது. பீர்நாராயணனின் முன் போய் நின்றுகொண்டான். “இது வெறுமே ஓர் இளநீர்”

சருக்கும் அவருடைய பிரஜைக்கும் நடக்கிற பேச்சல்ல. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் நடக்கிற பேச்சு. அதில் தலையிட உங்களுக்கு உரிமை கிடையாது. தள்ளிப் போங்கள். என் கணவரைச் சற்றுப் பொறுத்து அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

ஜெய் திடுக்கிட்டுப் போய் அவனைப் பார்த்தான். பீர்நாராயணோ அந்த உறுதியின் வெப்பத்தைத் தாங்க மாட்டாதவனாகத் தலைகுனிந்து கொண்டு வெளியேறினான்.

ஜெய்யின் குரலில் குழப்பம் தெரிந்தது. “என்ன... புதிதாக என்னவெல்லாமோ சொல்கிறாய்?”

இடுப்பிலிருந்து ஒரு மஞ்சள் கயிற்றை எடுத்தான் அவன். “தயாராகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். மங்கல சூத்திரத்தை என் கழுத்திலே அணியுங்கள்.”

“நுபா!”

“சீக்கிரம்! வாளின் முத்தம் நாணயத்தை அச்சிடுவதற்காக இன்று நல்ல நாளும் நல்ல முகூர்த்தமும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். இந்த முகூர்த்தத்திலேயே நான் சூர்யபூர் இளவரசரின் வீர பத்தினியாக ஆகிறேன்.”

அவன் அவன் கையிலிருந்து மங்கல நாணை வாங்கிக் கொண்டான். தூரத்தில் தாரை ஒலித்தது. கொம்புகள் ஊதப்பட்டன. அவர்களின் திருமணத்துக்கு வாழ்த்துக் கூறுவதுபோல எங்கோ தொலைவில் வாத்தியங்கள் முழங்கின.

அவன் அவன் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். எழுந்தான். “என்னிடமுள்ள இன்னொரு பொருளையும் தங்களுக்குக் காட்ட வேண்டும்.”

இடுப்பின் மறுபுறத்திலிருந்து வெளியெடுத்தான் ஒரு பிச்சுவாவை.

“ரூபா...என்ன இது...”

“வெறும் பிச்சுவா அல்ல—முனையிலே விஷம் தோய்த்த பிச்சுவா.” அவள் சோகமாகப் புன்னகை செய்தாள். “அக்பரிடம் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் வந்தேன், இளவரசே!”

“என்னவென்று?”

“தங்களை நம்ப வைப்பேன் என்றேன். போர் எதிலும் தாங்கள் இறங்காத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்வேன் என்றேன். அந்த முயற்சி பலிக்கவில்லை என்றால் என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன் என்றேன்.”

“ரூபா!”

“ஆனால் அவரிடம் சொல்லாததும் ஒன்று உண்டு. தங்கள் திருக்கரத்தால் தாலி கட்டிக்கொண்டு, தங்கள் பத்தினியாக ஒரு கணமேனும் வாழ்ந்த பிறகுதான் இறப்பேனென்பதை அவரிடம் சொல்லவில்லை. இனி—”

அவளுடைய கையைத் தட்டிவிட்டான் ஜெய். பிச்சுவா ஒரு பாறையின் பின்னால் போய் விழுந்தது. கடகடவென்று உருண்டு மறைந்தது.

“பிச்சுவா இல்லாவிட்டால் என்ன? வெள்ளமாக ஓடுகிறது பனாஸ் நதி. ஆரவல்லி மலையில் எத்தனையோ கிடுகிடு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. காட்டுக்குக் காடு மரக்கிளைகள் ஆயிரக்கணக்கில் வளர்ந்திருக்கின்றன. மூலைக்கு மூலை விஷ மூலிகைகள் முளைத்திருக்கின்றன...”

“ரூபா! நீ என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்துகிறாய். எனக்கு உன்மீதுள்ள காதலையும் அன்பையும் பணயமாக வைத்து விளையாடுகிறாய். இது நேர்மையில்லை ரூபா! நியாயமும் இல்லை.”

“எனக்கு வேறு வழியில்லை இளவரசே. இவ்வளவு சொல்லியும் என்னை நம்ப மறுக்கிறீர்களே!”

“மறுப்பதும் மறுக்காததும் என் இஷ்டமல்ல, ரூபா. இது ஒரு காதலன் தன் காதலிக்குக் கொடுக்கிற பரிசு அல்ல. ஒரு புருஷன் தன் பத்தினிக்குக் கொடுக்கிற அன்பளிப்பும் அல்ல. தேசத்தின் கௌரவம், லட்சக்கணக்கான மக்களின் தன்மானம்,—அதை எப்படி உனக்காக நான் பலி கொடுக்க முடியும்? அதோ உற்றுக்கேள். ஆரவாரம் கேட்கிறதா? அவர்களுடைய பிரச்சினை! அவர்களுடைய சொந்த விஷயம்!”

அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். “சரி, நானே அவர்களிடம் சொல்கிறேன்.”

“என்ன!”

“ஆம். உங்களிடம் சொன்னதையே அவர்களிடமும் சொல்கிறேன். அவர்கள் முடிவு செய்யட்டும். உங்களுக்கு அதில் ஆட்சேபம் இல்லையே?”

கடகடவென்று சிரித்தான் அவன். “தாராளமாய்! வா, இப்போதே போகலாம்!” மீண்டும் சிரித்தான். “நானாவது உனக்குக் கட்டுப்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது! போருக்குத் துவைவெடுத்த அந்தப் படைவீரர்களா! ஹாஹஹாஹா!”

சிரித்துக்கொண்டேதான் தோழர்களின் முன்னே அவனைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினான். என்னவோ அதோ என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் அவனையும் அவனையும் கண்டதும் ஆவலுடன் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“தோழர்களே! இந்த ரூபம்தியை உங்களில் பெரும்பாலோருக்குத் தெரிந்திருக்கும்—நம் ஊரைச் சேர்ந்த பெண் என்று!” ஜெய் சொல்லலானான். “ஆனால் இன்னொருவரை அறிமுகமும் செய்து வைக்கிறேன். சில வினாடிகளுக்கு முன்பு என் பத்தினியாக ஆனவள்—அக்பரே சூர்யபூரின் புதிய இளவரசி!”

“வாழ்க இளவரசர்! வாழ்க இளவரசி!” கை தட்டல் குதூகலம். ஆரவாரம்.

“இவள் உங்களிடம் சில வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறாள். அதைக் கேட்டு உங்களுக்குக் கோபம் வரலாம். ஆத்திரம் வரலாம். அறியாப் பெண். பாவம் மன்னித்துவிடுங்கள்,” சிரித்துக்கொண்டே ஒரு பாறைமீது அமர்ந்தான் ஜெய்.

14

கூடியிருந்த அத்தனை ஆயிரம் ராஜபுத்திரப் படைவீரர்களும் ரூப்மதியைப் பார்த்தார்கள். தங்கள் பிரியத்துக்குகந்த தலைவனின் புதிய மனைவியல்லவா? புத்தம் புதுப் பட்டத்து இளவரசியல்லவா? கூட்டத்தின் முன்புறத்தில் கும்மென்று நிலவிய நிசப்தத்தில் அவர்களுடைய மகிழ்ச்சி வெளிப்பட்டது.

கூட்டத்தின் பின்புறத்திலோ, பல பேர் இன்னுப் புரட்சியின் பரபரப்பிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தனர். வாளின் முத்தம் தங்க நாணயம் முதன்முறையாக அச்சாகப் போகின்றது என்ற செய்தி—அன்னிய ஆதிக்கத்துக்குப் போடப்படும் முதல் வெட்டு—அவர்களை இனம் புரியாத கிளகிளப்பில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தது. “இதோ பாருங்கள் முதல் காசு எனக்கு ஒன்று கட்டாயம் வேண்டும். என் மகனின் கழுத்தில் வீரப் பதக்கமாகக் கட்டிவிடப் போகிறேன்,” என்று ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். “கவலைப்படாதே. இங்கே கூடியுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும்

ஒவ்வொரு நாணயம் கட்டாயம் உண்டு,” என்று இன்னொருவன் கூற, “இல்லை. இல்லை. ரொம்பக் கொஞ்சமாகத்தான் இன்று அச்சடிக்கப் போகிறார்கள். நமக்கெல்லாம் கிடைக்காது,” என்று மறுத்துக் கொண்டிருந்தான் மூன்றாமவன். ஆனால் அவர்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரூப்மதியைக் கவனிக்கலானார்கள்.

என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்பது தெரியாதவன் போல ரூப்மதி சற்றே நாணத்துடன் தயங்கி எழுந்து நின்றாள்.

“இளவரசரின் உற்ற நண்பர்களே, போருக்கு அஞ்சாத படைவீரர்களே, உங்கள் அனைவருக்கும் இந்த ஏழையின் தாழ்ந்த வணக்கம்!” மெல்லிய குரலில் சொல்லத் தொடங்கினாள் ரூப்மதி.

அங்கே இங்கே போய்க் கொண்டிருந்தவர்களும் நின்று கேட்கலானார்கள்.

“இளவரசர் என்னைப் பற்றி இளவரசி அது இது என்று சொல்லிவிட்டார். நீங்கள் யாரும் என்னைப் புதுக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்துவிடக் கூடாதே என்பதுதான் என் பயம். நான் அரண்மனையில் பிறந்து வளர்ந்த பெரிய மனுஷியல்ல. அன்றும் உங்கள் கிராமத்துப் பெண். நாளையும் அப்படியே இருப்பேன். தயவுபண்ணி என்னை உங்கள் பட்டிக்காட்டுத் தங்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

அவர்கள் மெதுவே சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு பிரியமும் இருந்தது. எதற்குப் பீடிகை போடுகிறாள் இவள் என்ற சந்தேகமும் தெரிந்தது.

புன்னகையுடன் கூட்டத்தினரைக் கவனித்தபடி இருந்தான் ஜெய். இருப்புக் கொள்ளாமல் தவிக்கும் இவர்களா ரூப்மதிக்குக் கட்டுப்படப் போகிறார்கள்!

அதோ குதிரைமீது அமர்ந்து மீசையை முறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறானே, ராஜா செளஹான்! ஹால்டிகார் போரில் அவன் தாய், தந்தை, தங்கை, இளம் மனைவி அவ்வளவு பேரும் அழிந்துபோனார்கள். பழி வாங்கத் துடிக்கும் அவனா சமாதானத்தை நாடுவான்! இதோ, நெருப்பைக் கிளறிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பஜன் கோத்தாரி—எப்போது போர் என்று தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்—இவனா ரூப்மதியின் பேச்சைக் கேட்டுப் பின்வாங்குவான்? இந்தப் பக்கம் ஒருவர் தோளில் ஒருவர் கை போட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் மது சகோதரர்கள்—பெரியவர் கிருஷ்ணதேவ்—யானைகளைப் பழக்குவதில் வல்லவனான சுராஜ்—பரம்பரை பரம்பரையாக ஈட்டி தயாரிக்கும் பூஷண்—

இவர்களெல்லாமா இவன் சொல்வதைக் கேட்டுப் போரைக் கைவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பப் போகிறார்கள். ரூப்மதி இப்போது சரளமாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“பெரியவர்களே! உங்களிலே சிலரின் கண்களில் சந்தேகம் கூத்தாடுவது எனக்குத் தெரிகிறது. எடுத்த ஆயுதத்தைக் கீழே போடும்படி இந்தப் பெண் சொல்வது போகிறாள் போலிருக்கிறதே என்று நீங்கள் நினைப்பது புரிகிறது. இல்லை, வீரர்களே, இல்லை. உங்கள் தினவெடுத்த தோள்கள் திமிறிக்கொண்டே இருக்கட்டும். உங்கள் பரந்த மார்புகள் ஈட்டிக்கும் அம்புக்கும் வரவேற்கீதம் வாசிக்கட்டும்! உருவியெடுத்த வாளை உறையிலே திரும்பச் செருக வேண்டாம். அக்பருடன் போர்! ஆகிரா ஆதிபத்தியத்துடன் போர்! ராஜபுதனத்தின் சுதந்திரத்தை ரட்சிக்கும் போர்! தொடரட்டும் அது! வானோடு வா! மோதும் அந்த இனிய சந்தேகம் ஒருபோதும் ஓய தேவையில்லை!”

படபடவென்ற கைதட்டல்கள் குன்றுகளின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் எதிரொலித்தன. ‘வாழ்க ரூப்மதி! வாழ்க எங்கள் இளவரசி’ என்ற கோஷங்கள்!

ஜெய் நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவளை வியப்புடன். போர் வேண்டாம் என்று என்னிடம் வாதாடியவன் வேறு விதமாகப் பேசுகிறானே இவர்களிடம்! திகைத்தான்.

“பொறுங்கள், பொறுங்கள்!” புன்னகையுடன் கையமர்த்தினான் ரூப்மதி. “போர் வேண்டியதுதான், ஆனால் இப்போது அல்ல என்றுதான் சொல்கிறேன்.”

திடுப்பென்று ஒரு கசப்பான மௌனம்.

முன் வரிசையில் இருப்பவர்களின் முகத்தில் எத்தனை கடுமை! ரூப்மதிக்கு மேற்கொண்டு பேசத் தைரியம் வரவில்லை, சமாளித்துக் கொண்டாள். “ஏனெனில் நமது சூர்யபூரின் சுதந்திரத்துக்கு உடனடியாக ஆபத்து எதுவும் ஏற்பட்டு விடவில்லை...”

“இல்லை, இல்லை! உங்களுக்குத் தெரியாது!” என்று எதிர்ப்புக் கூச்சல்கள் புறப்பட்டன. ஜெய் அவர்களை கன்றியுடனும் விசுவாசத்துடனும் நோக்கினான்.

“ஆமாம், எனக்குத் தெரியாதுதான். ஒப்புக் கொள்கிறேன்,” என்றான் ரூப்மதி. “நான் படிப்பறிவில்லாத, அரசியல் அனுபவங்கள் இல்லாத ஓர் ஏழை விவசாயப் பெண். உங்களுடைய தீர்க்கமான புத்தியும் ஆழமான கண்ணோட்டமும் எனக்குக் கிடையாது. இருந்தாலும் என் மனசுக்குப் பட்டதைச் சொல்லாமலிருந்தால் அது தரோகம். ஆகவே சொல்கிறேன். அக்பரின் அரண்மனை விலிருந்து நேரே நான் வந்திருக்கிறேன்...”

“என்ன! என்ன!” ஒரு சூறைக் காற்று வீசுகிறாற்போல் கூட்டமெங்கும் பரபரப்புச் சமுன்னோடியது.

எந்தக் கோடியிலிருந்தோ ஒருவன், "ஒரு துரோகியையா இளவரசர் மணந்திருக்கிறார்!" என்று கூவுவது துல்லியமாகக் கேட்டது.

"ஆம்! இந்த ரூப்மதி ஒரு துரோகிதான்," என்றான் அவன், புன்னகையை மாற்றிக்கொள்ளாமல். "பனான்! ஆற்று நீரும் சம்பல் நதியின் ஐலமும் தேவையில்லாமல் ரத்தச் சிவப்பாக மாறப் போகின்றனவே என்று கவலை கொள்வது துரோகம் என்றால் இந்த ரூப்மதி துரோகிதான். விளையாடி மகிழவேண்டிய செல்வங்கள் அனாதைகளாக சூர்யபூர் வீதியில் அலைய வேண்டுமா என்று கேட்பது துரோகமானால் இந்த ரூப்மதி துரோகிதான். எந்தத் தேவையுமில்லாமல் இளங்காளைகளின் தலைகள் ராஜபுதனத்து மண்ணிலே குலைகுலையாய் உருள் வேண்டாமே என்று கருதுவது துரோகமானால் இந்த ரூப்மதி துரோகிதான்! பெரியவர்களே! தோழர்களே! சகோதரர்களே! தயவுபண்ணிக் கேளுங்கள். நீங்கள் நினைத்திருப்பது போல அக்பர் கொடியவரல்ல..."

"ஓ! பாதுஷாவுக்குச் சிபாரிசா!" ஏளனமாகக் கேட்டான் ஒருத்தன்.

தொடர்ந்து சொன்னான் அவன்:

"சில நாட்களுக்கு நான் அக்பருடன் அவருடைய அரண்மனையிலேயே தங்கியிருந்ததால் சொல்கிறேன் அவசரப்படாதீர்கள். என்னுடைய கற்புக்கோ கெள்வத்துக்கோ துளியும் கேடு வராத முறையில்தான் அங்கே இருந்தேன். எந்த மதத்திடமும் துவேஷமில்லாத ஒரு கண்ணியவான்..."

"அவர் ஒரு மத வெறியர்!" என்று குரலெழுப்பினான் ஒருவன்.

"ஆம், மதவெறியர்தான். எல்லா மதங்களையும் இணைக்கக்கூடிய ஒரு புது மதத்தைக் காண வேண்டுமென்று வெறி கொண்டவர் அக்பர். நான் அங்கே இருந்த சில நாட்களில் யாரையெல்லாம் அரண்மனையில் கண்டேன் தெரியுமா? வைஷ்ணவ மத மகானான வல்லபாசாரியாரின் மகனும் சீடருமான வித்தலேசுவரரைச் சந்தித்தேன். அக்பருடன் தினம் தினம் மதத்தத்துவங்களைப் பற்றி விவாதிப்பதைக் கண்டேன். அவருடைய மடம் இருக்கும் கோகுலத்தை எந்தப் படைவீரரும் நெருங்கக் கூடாதென்று அக்பர் ஆணை பிறப்பிப்பதைக் கண்டேன். கோகுலம் மடத்துப் பசுக்கள் எங்கே வேண்டுமானாலும் மேயலாம் என்று கட்டளை மிடப்பட்டதைக் கண்டேன். மதுராவில் இந்து யாத்திரிகர்களுக்கு வரி விதிக்கப்படுவதை அக்பர் நீக்கியதைக் கண்டேன். பிருந்தாவனத்திலும் வாரணாசியிலும் கோவில்கள் கட்ட அக்பரின் கஜானா தாராளமாய்த் திறந்துவிடப் படுவதைக் கண்டேன். மருத்துவம், வானசாத்திரம், கணிதம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சம்ஸ்கிருத நூல்கள் அரசாங்கச் செலவில் எழுதப்படுவதைக் கண்டேன். ஏன், ஒரு இந்துப் பண்டிகை தினத்தன்று அக்பர் நெற்றியில் இட்ட திலகமும் கையில் பிராம்மணர்கள் கட்டிய ரட்சையுமாக வருவதைக் கூடக் கண்டேன். மாட்டிறைச்சியையும் பூண்டையும் வெங்காயத்தையும் அவர் விட்டுவிட்டார் என்பதையும் கண்டேன்."

பொறுமை இழந்த ஒரு படைவீரன் குறுக்கிட்டான். "சரி, சரி. அதெல்லாம் இங்கே என்ன சம்பந்தம்?"

"சம்பந்தம் இருப்பதால்தான் சொல்கிறேன்." ரூப்மதிக்குப் பேசப் பேசத் தைரியம் வந்தது. "நம்முடைய மதத்துக்கும் கலாசாரத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் அந்த நல்லவரால் ஊறு வராது என்று நான் நம்புகிறேன். அவர்

எனக்குக் கொடுத்த வாக்கை நான் நம்புகிறேன். நீங்களு நம்ப வேண்டும்."

"என்ன வாக்கு?" அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"சூர்யபூர் பகுதிகளுக்கு அக்பரின் படைகள் ஒரு நாளும் வரப்போவதில்லை. நம்முடைய சுதந்திரத்தின் அவர் ஒருபோதும் தலையிடப் போவதில்லை. ஆனால் சில அரசியல் காரணங்களை முன்னிட்டு அதை அதிகாரபூர்வமாகப் பிரகடனம் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறார். ஆகவே தனிப்பட்ட முறையில் என்மூலம் சொல்லியனுப்பினார்."

அவர்கள் ஜெய்யைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மனம் மெல்ல மெல்ல மாறிக்கொண்டிருக்கிறதென்பதை உணர்ந்தான் அவன்.

ஒரே ஒருவன் கேட்டான்.

"சரி, போர் வேண்டாம். நாணயம் அச்சடித்தான் என்ன குடி முழுகிவிடும்!"

"தயவுபண்ணி வேண்டாம். அக்பர் நம்மிடம் நம்பிக்கை வைக்கும்போது நாமும் அந்த நம்பிக்கையை எதிரொலிப்பதுதான் அழகு. வானின் முத்தம் எங்கே போய் விடப் போகிறது? நாம் எங்கே போய்விடப் போகிறோம்? மூன்று மாதம் பொறுங்கள். இதே விழாவைக் கோலக் கலமாகக் கொண்டாடுவோம்."

அந்த ஒரு எதிர்ப்பும் மடிந்தது—

"ஆகவேதான் சொல்கிறேன், அன்புகூர்ந்து இப்பதைக்குக் கலைந்து போங்கள் என்று. நிச்சயமாய் இன்ன மூன்று மாத காலத்துக்கு நமது சுதந்திரத்துக்கு எதிர்ப்பு அபத்தம் கிடையாது. அதன்பிறகு அக்பரிடமிருந்து

நேரடியாகவே பிரகடனம் வரும்—நமது ராஜ்யங்களின் சுதந்திரத்தில் குறுக்கிடப் போவதில்லை என்று. அப்படி வரவில்லையென்றால், இளவரசர் ஜெய்கூட வேண்டாம், இந்த ரூப்மதியே உங்கள் படையில் முதல் வரிசையில் முதல் ஆளாக நின்று முதல் வாளை வீசுவான்! சத்தியம்! என்ன சொல்கிறீர்கள்?..."

ஒரு படைவீரன் எழுந்தான். "தங்கள் விருப்பம், இளவரசி! தங்கள் ஆணைப்படியே நடந்துகொள்கிறோம்!"

என்ன, என்ன! ஜெய் திடுக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே பல திசைகளிலிருந்தும் கோஷங்கள் எழுந்தன. "இளவரசி ரூப்மதி வாழ்க! இளவரசர் ஜெய் வாழ்க!"

கூட்டம் கூட்டமாக அவரவர்கள் எழுந்தார்கள். சிரித்துப் பேசியவாறு கலைந்து போகத் தொடங்கினார்கள்.

பீர்நாராயணுக்கு ஏமாற்றம் ஒருபுறம், கோபம் மறுபுறம். ஆனால் காட்டிக் கொள்ள முடியாத நிலை. "அபாயமான பணயம்தான் வைத்திருக்கிறார் இளவரசி. பார்க்கலாம்." எழுந்து சென்றுவிட்டான்.

புன்னகை புரிந்தான் ரூப்மதி. "அரியணை ஏறிய சில வினாடிகளுக்குள்ளேயே இந்த இளவரசிக்கு முதல் வெற்றி!"

ஜெய் குமுறினான்.

"மூன்று மாதத்தில் இந்த வெற்றியின் குட்டு உடையப் போகிறது! இப்போது சிரித்துக்கொண்டு கலைந்து செல்லும் இதே போர்வீரர்கள் அப்போது சிறிக்கொண்டு சேர்ந்து வந்து உன்மீது பாயப் போகிறார்கள், பார்!"

"பாய்ந்தால் அப்போது என்னைப் பாதுகாக்க இந்தச் சிங்கக் குட்டிதான் இருக்கவே இருக்கிறதே!" முறுவலுடன் அவன் தோளை மெல்ல அணைத்தான் அவன்.

“என்னோடு ஒன்றும் நீ கொஞ்ச வேண்டாம்.”

குன்றின் சரிவில், ஒரு பிரம்மாண்டமான வேப்ப மரத்தின் அடியில் வேண்டா வெறுப்பாக உட்கார்ந்து கொண்டான் ஜெய்.

அவன் மடியில் முகத்தைப் புதைத்தாற்போல் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான் அவன். குளத்திலிருக்கும் தாமரை மலர்ந்து சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல் அவன் முகம் அவனை நோக்கி உயர்ந்தது. அவன் கோபம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்தது.

கரிய விழிகளின் மேலாகச் சாட்டையாக வளைந்திருக்கும் புருவங்களை அவன் மெல்ல நீவிவிட்டான். மெத்தென்று தன்மீது படிந்திருக்கும் தோள்களும், ரவிக்கையின் கீழே சிவந்த பட்டாகத் தெரியும் இடையும் கால்களை மடித்து ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஓய்யாரமும் பொன்னிறக் கழுத்தில் புதிய மஞ்சள் கயிறும்...

“இளவரசே!” பீர்நாராயணின் குரல் கேட்டது அவசரமான குரல். பதற்றமான குரல்.

“என்ன தோழனே!” ரூப்மதியை விலக்கிக்கொண்டு எழுந்தான் ஜெய்.

“அதோ அங்கே பாருங்கள்.” தூரத்தில் ஒரு குன்றின் சிகரத்தைக் காட்டினான் பீர்நாராயணன்.

ஜெய்க்கு எதுவும் புலப்படவில்லை.

“என்ன அங்கே?”

“ஏதோ புழுதி மாதிரி தெரியவில்லை தங்களுக்கு?”

கூர்ந்து கவனித்தான் ஜெய். சிரித்தான். “அது புழுதியில்லை தோழனே! புகை. நம் படைவீரர்களில் சில உணவு தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.”

பீர்நாராயணன் அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. “இல்லை, இளவரசே! நம் படைவீரர்கள் யாரும் அந்தத் திசையில் செல்வதற்கு நியாயமில்லை. இந்தப் பக்கமாகத்தான் கலைந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.” திடீரென்று அவன் குரலில் பதைப்பு அதிகரித்தது. “இப்போது கவனியுங்கள். புழுதியின் அடர்த்தி பெரிதாகிக் கொண்டிருக்கிறது.”

ஜெய்க்கும் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. “பின்னே...அது என்ன இடம்? அந்தக் குன்றின் பின்னே...”

“ரணதாம்பூருக்குச் செல்லும் குறுக்கு ரஸ்தா ஒன்று அங்கு இருக்கிறது. ரணதாம்பூரும் அதன் சுற்றுவட்டாரப் பிரதேசங்களும் அக்பரின் ஆளுகைக்குட்பட்டவை என்று தங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“அதாவது?” ஜெய்யின் கை உடைவாளைச் சீரெலெனப் பற்றியது. தோழன் பதறுவதன் அர்த்தம் அவனுக்கு விளங்கலாயிற்று.

“ஆமாம்—எனக்குச் சந்தேகமாய்த்தான் இருக்கிறது,” என்றான் பீர்நாராயணன். “அதோ! அதோ!”

புழுதி இப்போது உயரத்தில் மட்டுமின்றி அகலத்திலும் பெரியதாயிற்று. குன்றின் சகல பாகங்களிலும் வெட்டுக்களிக் கூட்டத்தைப் போல உருவங்கள் தென்படலாயின.

எங்கிருந்தோ ஒருவன் கூவினான். “அக்பரின் படைகள்! அக்பரின் படைகள்!”

மறுவினாடி அந்த இடம் அல்லோல கல்லோல மாயிற்று. உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் எழுந்தார்கள். தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் விழித்தார்கள். போய்க்கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பினார்கள். அருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பினார்கள். அருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பினார்கள். அருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பினார்கள்.

தவர்கள் நிறுத்தினார்கள். உண்டு கொண்டிருந்தவர்கள் கையை உதறினார்கள். உரையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் வாயடைத்தார்கள்.

அவர்கள் கடுகளவும் தயாராயில்லாத நேரத்தில்—

ஆம்! ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகளும், யானைகளும் ஓட்டகங்களும் காலாட்படைகளும் குன்றின் உச்சியிலிருந்து வெகு வேகமாக இறங்குவது வினாடிக்கு வினாடி துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

15

“துரோகி!” வெடித்தான் ஜெய். அவன் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது.

திடீரெனச் சிலையாகிவிட்டவள் போல ரூப்மதி அசைவற்று நின்றாள். சிறிது சிறிதாகப் பெரிதாகி கொண்டிருக்கும் படைகளை அவள் விழிகள் அசைவற்றுக் கவனித்தன. இருக்காது! இது அக்பரின் படையா! இருக்காது! அவள் பார்ப்பதை அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

“மோசம் போய்விட்டோம் இளவரசே!” என்றான் பீர்நாராயண். “நமது படை வீரர்கள் கொஞ்சம்கூட யுத்தத்துக்குத் தயாராயில்லை. பாதிப் பேருக்குமே ஊருக்குத் திரும்பிக்கொண்...”

“கூப்பிடு அவர்களை!” கோபாவேசத்துடன் இடைமறித்தான் ஜெய். “திரும்ப அழை அத்தனை

பேரையும்! கையில் கிடைக்கிற வேல்களையும் சுட்டிகளையும் வாட்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அணி வகுக்கச் சொல்லு. போலாராம்! நீ ஆற்றைக் கடந்து குறுக்கு வழியாக அரண்மனைக்குப் போ. கோட்டைக்குள் இருப்பவர்களைத் தயார் செய். ஸித்ராஜ்! நீ தெற்கு வாசலில் கோட்டைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்! அங்கே ஏற்கெனவே சுவர்கள் பலவீனமானவை. லோஹார்! அரண்மனையிலுள்ள குதிரைகளையும் யானைகளையும் சித்தப்படுத்திக் கொண்டுவா. முதல் அணி உன்னுடையது! இரண்டாவது அணி ஊர்ச்சிங்! மூன்றாவது அணியான பைத்நாத் ராணா, எதிரிகள் பனாஸ் ஆற்றைக் கடந்து தப்பிவிடாதபடி தடுத்து நிற்கட்டும்! நாலாவது நான்! வருவது வரட்டும். இருப்பது ஒரே உயிர். அது நம் நாய்நாட்டுக்காகப் போகட்டும். கூலிகளையும் உளவாளிகளையும் துரோகிகளையும் வைத்துக்கொண்டு நயவஞ்சமாகத் தாக்குகிற அந்த அக்பருக்கு இன்று ஒரு பாடம் கற்பிக்காமல் விடுவதில்லை...”

கிடுகிடுவென்று புறப்பட்டன ஆணைகள். எதிரிப் படைகள் புயல் வேகத்தில் வந்துகொண்டிருக்கும் அந்தச் சிறு நேரத்துக்குள் ஜெய்யின் அணியும் ஓரளவு திரண்டு விட்டது. ஆனால்... ஆனால்... அவன் பிரமித்தான். எண்ணிக்கையில் ஒன்றுக்கு எட்டு என்ற விகிதத்தில் எதிரி அதிகமாயிருக்கிறானே.

“ஜெய்...நான்...” ஏதோ சொல்ல முயன்றாள் ரூப்மதி.

“தொடாதே என்னை!” அவள் கையை வெடுக்கென உதறினாள் அவன். “ஆரம்பத்திலிருந்தே நான் சந்தேகித்தது உண்மையாகிவிட்டது. அக்பரின் கைக்கலி நீ! பொய்யும் தேதலாட்டமும் சொல்லி நாங்கள் ஏமாந்து போகும்படி செய்திருக்கிறாய். நாங்கள் அசந்திருக்கும் வேளையில், நாங்கள் போருக்குக் கொஞ்சம்கூடத் தயாராக இல்லாத

நேரத்தில், எங்களை அவன் தாக்குவதற்கு நீ வசதி செய்து தந்திருக்கிறாய்..."

அவன் மன்றாடினான். "இல்லை. ஜெய்...நான் அப்படியெல்லாம் நினைக்கவில்லை. திட்டமிடவில்லை. சத்தியமாக அக்பர் சொன்னதை நம்பினேன். இப்போதும் கூட நம்புகிறேன். இதோ எதிரில் வந்து கொண்டிருப்பது அக்பரின் படைகள்தான் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

பீர்நாராயண் சிரித்தான். வீரர்கள் கவசங்களையும் வாட்களையும் அணிந்துகொண்டவாறே விரைந்து செல்லும் ஓசைகளின் நடுவே அவன் நகைப்பு விசித்திரமாகக் கலந்தது. "இளவரசிக்கு இன்னும் கூடப் பிரமை போலிருக்கிறது! எதிர்ப் படையின் முன் வரிசையில் ஓங்கிப் படபடக்கிறது அக்பரின் கொடி அவர்கள் முழங்குவது பாரசீக மொழிக் கோஷங்கள்!"

"விலகிப் போ! துரோகி!" என்றான் ஜெய். அவன் தள்ளிய வேகத்தில் சரிந்து விழுந்தான் ரூப்மதி. அவனை எழுப்பிக் கவனிப்பார் யாரும் இருக்கவில்லை.

டுமீல் டுமீல் என்று பிரங்கிகள் முழங்க ஆரம்பித்தன அங்கே. முகலாயர் படையின் தளபதி ஹுசேன் கானிடமிருந்து ஆணைகள் அடுக்கடுக்காகப் புறப்பட்டன.

சூர்யபூர் கோட்டையும், ஜெய்யின் படைவீரர்கள் நாணயம் அச்சடிப்பதற்காகக் கூடியிருந்த இடமுமாகுன்றின் சரிவில் மேட்டுப்பாங்கான இடத்திலே அமைந்திருந்தன. முகம்மதியப் படைகள் அணிவகுத்து இடம் சமவெளிப் பாங்கானது. எனவே கோட்டைக்கு ஜெய்யின் கூட்டத்துக்கும் இலக்கு வைப்பது அவர்களுக்கு வெகு எளிதாயிருந்தது. மின்னல் வேகத்தில் மேடை

எழுப்பப்பட்டுப் பிரங்கிகள் அவற்றின்மீது ஏற்றப்பட்டன. இரும்புக் குண்டுகளைத் தயாரிப்பதற்கு அருகேயே தீ மூட்டினார்கள். அவற்றின் ஜுவாலை வெளிச்சம் பல காத தூரத்துக்குத் தெரிந்தது.

மூன்றாவது குண்டு கோட்டையின் கிழக்கு வாசலருகே கவரில் தாக்கியபோது அங்கே விரிசல் ஏற்பட்டது. நாலாவது குண்டு அங்கே பெரும் துவாரமொன்றை ஏற்படுத்தியது. மறுபுறமிருந்த சூர்யபூர் வீரர்கள் உடனேயே ஓடிவந்து அந்தத் துவாரத்தை அடைக்க முயன்றார்கள். அடுத்தடுத்துக் குண்டுகள் வந்து விழுந்தன. கோட்டையின் கிழக்குப் பகுதி தீப்பற்றி எரிவது தெரிந்தது. உள்ளேயிருந்து வீரர்கள் தபதபவென்று வெளியே வரவும், முகம்மதியப் படைகள் திமுதிமுவென்று முன்னேறி அவர்களைத் தாக்கின.

அடுத்த வினாடி நேருக்கு நேராகக் கைகலப்பு யுத்தம் மூண்டது. படைவீரர்களின் கூச்சல்கள் வாளைப் பிளந்தன. குதிரையோடு குதிரை, யானையோடு யானை, வீரனோடு வீரன் மோத மோத, தரை ரத்தச் சகதியாக ஆயிற்று.

"யானைகள் வரட்டும்! யானைகளைக் கொண்டு வாருங்கள்!" என்று கூவினான் ஜெய். ஆளுக்கு ஆள் வாய்மொழியாகவே பறந்தது அவன் கட்டளை. எதிரி அணியில் காலாட்படையினரின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கும்போது செய்யக்கூடியது அது ஒன்றுதான். யானைகள் வந்தால் போதும். கண்மண் தெரியாமல் மோதி மிதிக்கும். எதிரிகளைத் துவம்சமாக்கும்.

தலைமை யானையான ஹரிபிரசாத் வந்தது. அதில் வீற்றிருப்பவர்! பிரமிப்பாலும் பரவசத்தாலும் ஜெய்க்கு மூக்க நின்றது. பெரிய அண்ணன் திணைச் சுவாளை

வீசிக்கொண்டு அதன் முதுகிலே வீற்றிருந்தான். மதுவையும் மாதுவையும் மறக்கும் அளவுக்கு அவனுக்குக் கூடச் சுதந்திர உணர்ச்சி பிறந்துவிட்டதா? ஜெய் ஆச்சரியப்பட்டு முடிக்கவில்லை. அடுத்த யானை சூர்யஜோதி. அதன்மீது இரண்டாவது அண்ணன் பூபத். அவன் கையில் கவிதை எழுதும் ஏடு இருக்கவில்லை. பதிலாக, வாள்! அதற்கடுத்து தேவராஜ்—அதன்மீது ஆரோகணித்திருப்பது கடைசி அண்ணன் பிகாரிமால்.

ஆளுயரமுள்ள வாட்கள் பளபளவென்று அவர்கள் கரங்களில் மின்னின.

"ஜெய் சூர்யபூர்!" தன் குதிரையின் மீது தாவி ஏறிக் கொண்டான். "அண்ணா, நானும் வந்துவிட்டேன்!" வாளை உதட்டில் பொருத்தி முத்தமிட்டு உயர்த்தி முழக்கமிட்டான்.

முகலாயர் படைகளிலும் யானைகள் இல்லாமல் போகவில்லை. பின்னணியிலிருந்தவை திமுதிமுவென்று முன்னுக்கு வந்தன. தளபதி காஞ்சூரன் அவனைச் சேர்ந்த பத்துப் பேரும் குதிரைகளை விட்டுவிட்டு யானைகளின் மீது ஏறி வந்தார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான யானைகள் பொருதின.

மலையோடு மலை பொருதினாற்போல், குத்திட்டிகள் செருகப்பட்ட கவசங்களுடன் அந்த யானைகள் பக்கவாட்டாகவும் நேராகவும் மோதியபோது பெருகிய ரத்தம்—அருகில் வந்த வீரர்கள் அவற்றின் காலடியில் மிதிபட்டுத் துவைத்தபோது எழுந்த மரண அலறல்—வான வேடிக்கைபோல வானத்தில் தெறித்து எழுந்து துடித்த விழும் கைகள், கால்கள், தலைகள்—நெருப்புப் பொருந்திய பறக்கப் பின்னிக்கொள்ளும் பட்டாக் கத்திகளின் முழக்கம்

சர்சர்ரென்று பறந்து வரும் ஈட்டிகளும் அம்புகளும் ஈட்டாரிகளும் இலக்குகளைத் தாக்கும் சங்கநாதம்—

அவ்வளவுக்கும் நடுவே, காஞ்சூரையே குறி வைத்தான் ஜெய். யானைமீது வீற்றிருக்கும் அந்தத் திமிர் பிடித்த உருவத்தை—

ஆட்களையும் குதிரைகளையும் எதிர்த்து வரும் கத்தி அம்புகளையும் விலக்கி நீந்திக்கொண்டு முன்னேறினான் அவன். அவனுடைய தோழர்கள்—பீர்நாராயண் உட்பட—மின்தங்கிவிட்டார்கள். அவன் மட்டுமே முன்னேறினான்.

உயரத்தில் தெரிந்தது காஞ்சூரின் தலை. இந்தத் தளபதி மட்டும் வீழ்ந்துவிட்டால்...! மொத்தப் படையும் அவ்வளவுதான்.

"போ!" என்று குதிரையின் விலாவில் ஜெய் உதைத்ததுதான் தாமதம்—

தாவி, காஞ்சூர் யானையின் துதிக்கைமீது தன் முன்னங்கால்களைத் தூக்கி வைத்தது அந்தப் பழக்கப்பட்ட போர்க் குதிரை. "தொலைந்தாய் இன்றோடு!"—முழங்கிக்கொண்டே ஈட்டியை வீசினான் முகலாய தளபதியின் கழுத்தைக் குறிவைத்து. அதே வினாடி, தனக்கு வரப்போகும் அபாயத்தை அந்தத் தளபதி கண்டு கொண்டுவிட்டான். கண்ணிமைக்கும் நேரம்தான் கட்டெனத் தலையைக் குனிந்துகொண்டான். அவன் முதுகுக்குச் சாய்மானமாக இருந்த இரும்புப் பலகையில் மோதியது ஈட்டி. துளைக்க முடியாமல் முனை மழுங்கி விழுந்தது.

ஆனால் தான் எறிந்த ஈட்டி என்ன ஆயிற்று என்பதைக்கூட ஜெய்யினால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. நேரணம், மழைபோல் அம்புகள் அவன் மீது கொட்டத்

தொடங்கிவிட்டன. தன்னுடைய சொந்தப் படையை விட்டு வெகு தூரம் அவன் வந்திருந்தான். எதிரியின் அணிக்குள் வெகுதூரம் உட்புகுந்திருந்தான். அவன் குதிரையும் சூர்யபூர் கொடியும் காஞ்சூரின்மீது ஈட்டி எறிந்த வேகமும், அவனைத் தனித்துப் பிரித்துக் காட்டின முகலாயப் படைகளுக்குக் கும்மாளம். நாலு பக்கத் திலிருந்தும் முகலாயப் படையின் வில்லாளிகள் சரசரவென்று அம்புகளை எய்தார்கள் அவன்மீது.

யுத்த களத்தின் தெற்குப் பகுதியில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த பீர்நாராயண்தான் ஜெய்யின் அபாய நிலையை முதன் முதல் கண்டவன். மறுகணமே ஒரு குதிரைமீது தாவினான். தோழனை அடைந்தான். அம்மையிலிருந்து தோழனை அணைத்துக் காத்து வெளியே கொண்டு வந்தான். ஜெய்யின் குதிரை நொண்டியுடையானையின் நெற்றியில் இருந்த கூரிய கத்திகள் தந்த பரிசு அது. ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ போ. இதைப் பத்திரமாக ஓரிடத்தில் விட்டுவிட்டு வருகிறேன்,” என்றான் ஜெய்.

தோழன் தயங்கினான். “முன்னெச்சரிக்கை இல்லாமல் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாதீர்கள் இளவரசே.”

“மாட்டேன் போ.”

வானின் காட்டுக்குள்ளே பீர்நாராயண புருந்தான். அடுத்த வினாடி ‘ஆ!’ என்ற அலறல் கேட்டது அவனிடமிருந்து. மார்பில் பாய்ந்த ஈட்டியொன்றை எதிரியின் முயன்றவனாகக் குதிரையின்மீதுருந்து அவன் துவண்டு சரிந்து விழுவதைக் கண்டான் ஜெய்.

“தோழனே! இரு! இதோ நான் வருகிறேன்!” உரக்க குரல் கொடுத்தவண்ணம் ஜெய் குதிரைமீது

குதித்தான். அடிபட்டு விழுந்து கிடக்கும் தோழனைச் சந்திக்க விரைந்தோடினான். ஆனால் அதற்குள் இன்னொரு பெரும் கூச்சல் குழப்பம். திடுதிடுவென்று பல வீரர்கள் அவனுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஓடினார்கள். ஓரடிகூட அவன் முன்னேற முடியவில்லை. அவனைத் தள்ளிக்கொண்டும் தாண்டிக் கொண்டும் ஓடினார்கள் வீரர்கள்.

ஏனிந்தத் திடீர்க் குழப்பம்? ஏன் வீரர்கள் கலைந்து ஓடுகிறார்கள்? ஜெய் திகைத்தான். பிறகு என்னதான் கூச்சல் என்று செவிமடுத்தான்.

‘இளவரசர் விழுந்துவிட்டார்!’ ‘இளவரசர் இறந்து விட்டார்!’—‘இளவரசரைக் காணோம்!’—

நொடியில் ஜெய்க்குப் புரிந்தது. அவனைப் பீர்நாராயண விடுவித்து அப்புறப்படுத்தியதை அவர்கள் பார்க்கவில்லை. எதிரியுடன் மோதச் சென்றதை மட்டுமே கண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தீரத்துக்கும் வீரத்துக்கும் தூண்டுகோலாக இருந்த தலைவன் இல்லையென்றறிந்ததும்—

“இல்லை! நான் இதோ இருக்கிறேன்! இங்கே இருக்கிறேன்! இறந்துவிடவில்லை! இறந்துவிடவில்லை!”—பலம் கொண்ட மட்டும் கத்தினான் ஜெய்.

ஆனால் வதந்தியால் சிதைந்துவிட்ட படைகளுக்கு அவன் கூக்குரல் காதில் விழவில்லை. மேலும் மேலும் பின்னாபின்னமாகிச் சிதறியோடும் தோழர்களைப் பார்த்தான் ஜெய். செய்வதறியாது நின்றான்.

அவனுடைய படை வீரனே ஒருவன் அவனைத் தள்ளிவிட்டு ஓடினான். குற்றயிரும் குலையுயிருமாக ஜெய் புகைப் பூமியில் விழுந்தான்.

தொடங்கிவிட்டன. தன்னுடைய சொந்தப் படையை விட்டு வெகு தூரம் அவன் வந்திருந்தான். எதிரியின் அணிக்குள் வெகுதூரம் உட்புகுந்திருந்தான். அவன் குதிரையும் சூர்யபூர் கொடியும் காஞ்சூரின்மீது ஈட்டி எறிந்த வேகமும், அவனைத் தனித்துப் பிரித்துக் காட்டின முகலாயப் படைகளுக்குக் கும்மாளம். நாலு பக்கத் திலிருந்தும் முகலாயப் படையின் வில்லாளிகள் சரசரவென்று அம்புகளை எய்தார்கள் அவன்மீது.

யுத்த களத்தின் தெற்குப் பகுதியில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த பீர்நாராயண்தான் ஜெய்யின் அபாய நிலையை முதன் முதல் கண்டவன். மறுகணமே ஓடி குதிரைமீது தாவினான். தோழனை அடைந்தான். அம்மழையிலிருந்து தோழனை அணைத்துக் காத்து வெளியே கொண்டு வந்தான். ஜெய்யின் குதிரை நொண்டியது யானையின் நெற்றியில் இருந்த கூரிய கத்திகள் தந்த பரிசு அது. ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ போ. இதைப் பத்திரமாக ஓரிடத்தில் விட்டுவிட்டு வருகிறேன்,” என்றான் ஜெய்.

தோழன் தயங்கினான். “முன்னெச்சரிக்கை இல்லாமல் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாதீர்கள் இளவரசே.”

“மாட்டேன் போ.”

வாளின் காட்டுக்குள்ளே பீர்நாராயண புகுந்தான். அடுத்த வினாடி ‘ஆ!’ என்ற அலறல் கேட்டது அவனிடமிருந்து. மார்பில் பாய்ந்த ஈட்டியொன்றை எடுத்து முயன்றவனாகக் குதிரையின்மீதிருந்து அவன் துவண்ட சரிந்து விழுவதைக் கண்டான் ஜெய்.

“தோழனே! இரு! இதோ நான் வருகிறேன்!” உரக்க குரல் கொடுத்தவண்ணம் ஜெய் குதிரைமீதிருந்து

குதித்தான். அடிபட்டு விழுந்து கிடக்கும் தோழனைச் சந்திக்க விரைந்தோடினான். ஆனால் அதற்குள் இன்னொரு பெரும் கூச்சல் குழப்பம். திடுதிடுவென்று பல வீரர்கள் அவனுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஓடினார்கள். ஓரடிகூட அவன் முன்னேற முடியவில்லை. அவனைத் தள்ளிக்கொண்டும் தாண்டிக் கொண்டும் ஓடினார்கள் வீரர்கள்.

ஏனிந்தத் திடீர்க் குழப்பம்? ஏன் வீரர்கள் கலைந்து ஓடுகிறார்கள்? ஜெய் திகைத்தான். பிறகு என்னதான் கூச்சல் என்று செவிமடுத்தான்.

‘இளவரசர் விழுந்துவிட்டார்!’ ‘இளவரசர் இறந்து விட்டார்!’—‘இளவரசரைக் காணோம்!’—

நொடியில் ஜெய்க்குப் புரிந்தது. அவனைப் பீர்நாராயண விடுவித்து அப்புறப்படுத்தியதை அவர்கள் பார்க்கவில்லை. எதிரியுடன் மோதச் சென்றதை மட்டுமே கண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தீரத்துக்கும் வீரத்துக்கும் தூண்டுகோலாக இருந்த தலைவன் இல்லையென்றறிந்ததும்—

“இல்லை! நான் இதோ இருக்கிறேன்! இங்கே இருக்கிறேன்! இறந்துவிடவில்லை! இறந்துவிடவில்லை!”—பலம் கொண்ட மட்டும் கத்தினான் ஜெய்.

ஆனால் வதந்தியால் சிதைந்துவிட்ட படைகளுக்கு அவன் கூக்குரல் காதில் விழவில்லை. மேலும் மேலும் பின்னாபின்னமாகிச் சிதறியோடும் தோழர்களைப் பார்த்தான் ஜெய். செய்வதறியாது நின்றான்.

அவனுடைய படை வீரனே ஒருவன் அவனைத் தாண்டிவிட்டு ஓடினான். குற்றயிரும் குலையுயிருமாக ஜெய் புகழ் பூமியில் விழுந்தான்.

ரூப்மதி கண்விழித்தபோது எங்கெங்கும் இருள்தான் தெரிந்தது.

“துரோகி! விலகிப் போ!” என்று ஜெய் சீறிய வார்த்தை... எங்கே ஜெய்? எங்கே எல்லாரும்? என்ன ஆயிற்று?

வெகு நீளமான முனகல்கள் எங்கோ தொலை விலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

யுத்தம் முடிவடைந்துவிட்டது—அவள் அதை புரிந்துகொண்டாள். நிச்சயமாய் வெற்றி சூர்யபூரின் பக்கமல்ல. அதையும் அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

ஜெய்க்கு என்ன ஆகியிருக்கும்? அவள் மனம் தவித்தது.

ஜெய்..... ஜெய்.....

அவள் எழுந்திருக்க முயன்றாள். உயிர் போகும்படி உடம்பு வலித்தது. அவள் விழுந்து கிடந்தபோது ஆட்களும் குதிரைகளும் அவளை மிதித்துக்கொண்டு ஓடியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் எள்ளத்தனை இடமும் இல்லாமல் மேனி ரணமாகியிருக்கிறது. நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டாள். ரத்தம் வழிந்தது. தோளைத் தொட்டாள். ரத்தம் வழிந்தது. இடுப்பைத் தடவினாள். ரத்தம் வழிந்தது. கால்கள் நல்லவேளை இருக்கிறது துண்டாகிவிடவில்லை.

திடீரென்று யாரோ அவள்மீது விழுந்தார்கள். ‘அம்மா’ என்று ஓர் அலறல் அலறி நகர்ந்துகொண்டாள். பார்த்தால் ஒரு நரி அவளைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வானத்தில் வட்டமடிக்கும் கழுகுகளின் நிழல் தரையில் அந்த அரைகுறை நிலவையும் மறைத்துக்கொண்டு, தாவித் தாவி ஓடியது. ரூப்மதிக்கு உடம்பு ஒரு சிலிர்ப்புச் சிலிர்த்து அடங்கியது.

உரக்கச் சில குரல்கள் கேட்டன.

காட்டுப் புதர்களின் ஓரமாகவே அவள் ஊர்ந்தாள்.

“ஊம், ஊம்! ஏற்றுங்கள் எல்லாவற்றையும் வண்டியில்!”—வெற்றியின் ஆணவம் முற்றும் வெளிப்பட்டது.

தலையை உயர்த்திப் பார்த்தாள்.

பிசாசுகள் போலப் பல உருவங்கள் தென்பட்டன. இரட்டை மாடு கட்டிய வண்டிகள் ஒவ்வொன்றாய்ப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அவளுக்குத் திக்கென்றது.

சூர்யபூரில் சூறையாடிய பொருள்களைக் கொண்டு போகிறார்களா பாவிகள்!

“அள்ளிப் போடு வண்டியில்!” மீண்டும் அந்தத் தளபதியின் கட்டளை.

“இதோ ஹூசூர்.”

“இத்துடன் சரியா?”

“ஆமாம் ஹூசூர்.”

“நல்லது. எட்டு வண்டிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசையாக ஆக்ராவுக்குச் செல்ல வேண்டும். புரிகிறதா?”

“சரி, ஹூசூர்.”

வண்டிகள் நகரத் தொடங்கின.

ரூப்மதி எட்டிப் பார்த்தாள்—பொன்னும் மணியுமாக எத்தனை மூட்டைகள் சூறையாடப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிந்துகொள்வதற்காக.

அவள் ரத்தம் உறைந்தது.

எட்டு வண்டிகளிலும் போய்க்கொண்டிருந்தவை பொன்னும் மணியுமல்ல.

தலைகள்.

போர் வீரர்களின் வெட்டப்பட்ட தலைகள். தேங்காய்க் குலைகள் போலக் குவியல் குவியலாய்க் கொட்டப்பட்டிருந்த தலைகள். குண்டலங்களும் திலகங்களும் அணிந்திருந்த சூர்யபூர் படைவீரர்களின் தலைகள்.

16

படபடவென்று சிறகடித்துப் பறந்துகொண்டிருந்தன ஆக்ரா அரண்மனைப் புறாக்கள். சக்கரவர்த்தியின் கையால் தானியம் தின்னும் குதூகலம் அவைகளுக்கு.

ஆனால் சக்கரவர்த்தி குதூகலமாக இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை, எட்ட நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிரதம மந்திரி தோடர்மாலுக்கு இவ்வளவுக்கும் அக்பரின் விசேடப் பிரியத்துக்குப் பாத்திரமான நூலைந்து புற ஜோடிகள் தத்தித் தத்தி அவரையே சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. ஒன்று அவருடைய தோள்மீதேகூட வந்தமர்ந்திருந்த சக்கரவர்த்தி யந்திரம்போல் அவைகளுக்குத் தானியத்தை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய உள்ளங்களை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார். தார்த்தாரியத் தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. தார்த்தாரிய இனத்துக்கே உரிய அவருடைய சிறிய கண்கள் யோசனை மிகுதியினால் மேலும் இடுங்கினாற் போலிருந்தன. சற்றே தலையைத் திருப்பும் போதெல்லாம் பட்டுத் தலைப்பாகையில் இழைக்கப்பட்டிருந்த வைரங்கள் ஒளிவண்ண கணை வாரியிறைத்தன.

“சக்கரவர்த்தி சற்று இளைப்பாறலாம். நாளைச் செய்கிறேன் அந்த வேலையை,” என்று முன்வந்த தோடர்மால்.

பருப்பு வகைகள் நிறைந்த தானியக் கிண்ணத்தைப் பிரதம மந்திரியிடம் ஒப்படைத்தார் அக்பர். ஒரு பெருமூச்சு அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

“என்னால் ஆகக்கூடியது ஏதேனும் இருந்தால்...”

“இல்லை, நண்பரே. உங்களால் ஆகக்கூடியது இல்லை. என்னால் ஆகக்கூடியது—என்னால் மட்டுமே ஆகக்கூடியது—ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கான ஆயத்தங்களை. இப்போது பிடித்தே செய்யுங்கள்.”

“எதற்கான ஆயத்தங்கள், சக்கரவர்த்தி?”

“நான் ஹஜ் யாத்திரை செல்லலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“சக்கரவர்த்தி!” திடுக்கிட்டார் தோடர்மால். “தாங்கள்...”

“உண்மையாகத்தான் சொல்கிறேன், தோடர்மால்,” என்றார் அக்பர், மடிமீது வந்தமர்ந்த ஒரு வெண்புறாவைத் தலவிக் கொடுத்தபடி. “மக்க மாநகர் சென்று ஆதி இறை இல்லமான காஃபத்துல்லாஃவில் ஹஜ் செய்துவர ஆசைப்படுகிறேன். அதன்பின்னர் மதின மாநகருக்கும் சென்று நபிகள் நாயகத்தின் தலமான ரவ்லா ஷெரீபையும் இப்பாரத் செய்துவிட்டு வர வேண்டும். அப்புறமாவது என்னைத் தூய்மையான முஸ்லிம் என்று இவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்களா பார்க்கலாம்...”

“ஆனால் அது... பெரும் பொறுப்பாயிற்றே என்பதால் கவலைப்படுகிறேன்... இரண்டு வருடம்கூட ஆகிவிடலாம் தாங்கள் திரும்பி வர. இப்போதுள்ள ராஜாங்க நிலைமையில்...”

“பார்த்துக்கொள்ளத் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள். அறிவு மிகுந்ததில் சிறந்த மற்ற அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள்,” என்றார் அக்பர். “முஸ்லிம் மத குருமார்கள் எனக்கெதிர் நிற்கச் செய்துவரும் விஷமப் பிரசாரத்தை முறியடிக்க அது

ஒன்றுதான் வழி என்று தோன்றுகிறது... ஜோன்பூர் காஜியான முல்லா முகம்மது யாஜிதி என்னைக் குற்றம் சாட்டிக் கடுமையான ஃபத்வா வெளியிட்டிருக்கிறார்."

"சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியாததில்லை..." என்றான் தோடர்மால்.

தாம் இஸ்லாம் மதத்தவர்தான் என்பதை நிரூபிக்க என்னென்ன உண்டோ அவ்வளவையும் செய்து பார்த்து விட்டார் சக்கரவர்த்தி. இளவரசர்களுக்கு ஆடம்பரமான முறையில் சுனத் சடங்கு செய்து வைத்துவிட்டார். இளவரசன் சலீமுக்கு மத போதனைகள் சொல்லித் தர ஒரு மௌலானாவை அமர்த்தியிருப்பதும் எல்லாருக்கும் தெரியும். ஆஜ்மீர் தர்காவுக்கு வருடாவருடம் அவர் பாதுகாப்பை யாத்திரை செல்வதும் அனைவரும் அறிந்த விஷயம். மேவாரிலுள்ள மோஹன், ராம்புரா மாவட்டங்களுக்கு இஸ்லாம்பூர் என்று பெயர் மாற்றினார் சக்கரவர்த்தி. பத்னோரிலும் ரூவியாவிலும் பாவேப்ராவிலும் பூரியிலும் பீம்ராவிலும் ஏராளமான முஸ்லிம்களைக் குடியேற்றி செய்து அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்து வைத்திருக்கிறார். ஹஜ் யாத்திரை செல்ல விரும்புவோருக்கு அரசாங்க கஜானாவிலிருந்து நிதியுதவியும் தரும்படி கட்டளை இட்டிருக்கிறார்.

இதற்குமேல் சக்கரவர்த்தி என்னதான் செய்ய முடியும் என்று எண்ணிக்கொண்டார் தோடர்மால்.

"ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கிறேன் சக்கரவர்த்தி," என்று புறப்பட்டார்.

சக்கரவர்த்தி நெடுநேரம் அந்தப் புறாவின் மெத்தெழுத்தை வருடிக் கொடுத்த வண்ணம் யோசனையுடைய பளிங்கு மேடையில் அமர்ந்திருந்தார்.

துல்ஹஜ் மாதமும் வந்தது. சக்கரவர்த்தி மக்க மாநகருக்கு யாத்திரை புறப்படுவது உறுதியாகிவிட்டது.

மஞ்சத்தினின்றும் அவர் துயில் கலைந்தபோது, ஹாஜிகளின் முழக்கம் அவர் செவிகளை எட்டியது. 'லப்பைக்க அல்லா ஹும்ம லப்பைக்க!' இதே மாதிரியான முழக்கத்துடன் ஒருநாள் அவரை வளர்த்து ஆளாக்கிய பைராம்கான் புனித யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டதும், குஜராத்தில் சகஸ்ரலிங்கம் நீர்த் தேக்கத்துக்கருகே அவர் குத்திக் கொல்லப்பட்டு இறந்ததும் அவருக்கு நினைவு வந்தன.

சூரத்தில் கப்பல்கள் தயாராக இருப்பதாகச் செய்தி வந்துவிட்டது. சக்கரவர்த்தி புறப்படத் தயாரானார். சம்பிரதாயப்படி ஒவ்வொரு பெரியவரிடமும் சென்று வணக்கம் செய்தார். ஒவ்வொருவரிடமும், "இஸ்லாத்தின் ஐந்தாவது கடமையான ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றச் செல்கிறேன். இன்ஷா அல்லா. என்னால் தங்களுக்கு ஏதேனும் துன்பங்கள் நேர்ந்திருந்தால் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். தங்கள் மனம் புண்படும்படி ஏதேனும் செய்திருந்தால் அல்லது சொல்லியிருந்தால் அல்லாவுக்காகப் பொறுத்தருளுங்கள்," என்ற வாசகங்களைச் சொல்லி விடைபெற்றார். அதிகாலை எழுந்து தொழுகையை முடித்துக்கொண்டார். அரண்மனையின் ஒரு பகுதியாகக் கட்டப்பட்டிருந்த பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று துஆ ஒதிவிட்டு வெளியே வந்தார்.

அமைச்சர்களும் உதவி அமைச்சர்களும் படைவீரர்களும் வர்த்தகர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் சாதாரணக் குடிமக்களும் அலைமோதிய கூட்டத்தைக் கம்பிரமாகப் பார்த்தார் சக்கரவர்த்தி. இவ்வளவு மக்கள் நம்மிடம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்களே என்று எண்ணுகையில் அவர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது. இத்தனை

மக்களில் எவருக்கும் எந்தவித அநீதியும் கிடைத்துவிடக் கூடாதே என்று அஞ்சியவர்போல் அவர் கண்கள் சற்றே கலங்கின.

“வாழ்க ஷா இன்ஷா! ஒங்குக சக்கரவர்த்தியின் புகழ்!”—நூறு நூறு சிங்கங்களின் ஒருமித்த கர்ஜனைபோல் ஆர்த்தெழுந்தது ஆசி முழக்கம். ஆயிரம் ஆயிரம் கைகள் உயர்ந்தன வாளை நோக்கி, ‘நாங்கள் இருக்கிறோம் தங்களுக்குப் பக்கபலமாக’ என்று உறுதியளிப்பதுபோல.

சக்கரவர்த்தி முறுவலுடன் தலையசைத்து அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர் கையை உயர்த்தினார். “எல்லாம் அவன் அருள்,” என்று குறிப்பிடுகிற மாதிரி பள்ளிவாசலை நோக்கிக் காட்டினார். மக்களின் ஆரவாரம் பின்னும் பெருகிற்று.

அதே வினாடி சக்கரவர்த்தி இன்னொன்றும் கண்டார்.

கூட்டத்தின் வெளி விளிம்பில் ஒரு கிழவன் முண்டிக் கொண்டிருந்தான். கும்பலைப் பிளந்துகொண்டு சக்கரவர்த்தியை நெருங்குவதற்காக அவன் படாத பாடுபடுவது தெரிந்தது. நெருக்கமாக இருந்த கூட்டத்தினர் அவனுக்கு வழிவிடத் தயாராயில்லை. ‘ஏன்யா அவனுக்கு வழிவிடத் தயாராயில்லை. ‘ஏன்யா முண்டுகிறீர்?’ என்று சொல்லி அவனைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டடி உள்ளே புகுவான்—நாலடி வெளியே தள்ளப்படுவான். அவனைப் பார்க்க மாமன்னருக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. ஏன் அப்படித் துடிக்கிறான் அவன் என்று ஒரு வினாடி ஆச்சரியப்பட்டார். மறுவினாடி அவர் உதட்டில் புன்னகை அரும்பியது. கிழவன் யாரென்பதைக் கண்டுகொண்டார். புன்னகை மறைந்து யோசனை முளைத்தது அவர் புருவங்களில். ரொம்ப அவசரமாகச் செய்தியாகத்தான் இருக்கும். என்ன அப்படி?

அருகிலிருந்த அமைச்சரிடம், “அங்கே ஒரு பெரியவர் என்னைப் பார்க்க விரும்புகிறார். வழிவிடச் சொல்லுங்கள், பாவம்,” என்றார்.

“வழி! வழி!”—மறுகணமே ஆணைகள் பிறந்தன. பறந்தன.

“எவனாவது பிச்சை கேட்பதற்காகச் சக்கரவர்த்தியைத் தொல்லை செய்யக்கூடும். நாங்கள் பார்த்துக்கொள் கிறோமே?” அருகிலிருந்த தளபதி அபுல்பாசல் மெல்லச் சொல்லிப் பார்த்தார்.

சக்கரவர்த்தி கேட்கவில்லை. “இல்லை, உங்களுக்கு அந்தப் பெரியவரைப் பற்றித் தெரியாது. வரச் சொல்லுங்கள்.” கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டார்.

கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே வந்தான் அந்தக் கிழவன். அவன் நெடுந்தூரம் பயணம் செய்துள்ள கையை அவனைக் காலோடு தலை போர்த்திருந்த புழுதி சொல்லிற்று.

அருகில் வந்ததும் இருவர் கண்களும் சந்தித்துக் கொண்டன. சூழ்ந்திருந்த அந்தக் கூட்டத்தில் எவரும் கண்டுபிடிக்க முடியா வண்ணம் அவை தமக்குள் பேசிக்கொண்டன.

“என்ன முனிம்கான்?” அவனுக்கு மட்டுமே கேட்கும் படியாகத் தாழ்ந்த குரலில் வினவினார் ஷா இன் ஷா.

அவருடைய அந்தரங்க ஒற்றனான முனிம்கான் மின்னல்போல் பார்வையைச் சுழற்றினான். சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். இரு கைகளையும் அக்பரின் தலைக்கு மேல் உயர்த்தி ஆசீர்வாதம் செய்தான். “புனித வாத்திரைக்குச் செல்லும் தங்களுக்கு இறைவன் எல்லா கண்களும் அளிப்பானாக,” என்றான், எல்லாருக்கும் கேட்கும்படியாக.

“நன்றி.” தலைகுனிந்து அவன் ஆசிகளை வாங்கிக் கொண்டார் அக்பர். இவன் என்னதான் தெரிவிக்க வந்திருக்கிறானோ என்ற குறுகுறுப்புப் பின்னும் அதிகமாக வளர்ந்தது அவர் உள்ளத்தில்.

“இந்த ஏழைப் பக்கிரி ஆஜ்மீரிலிருந்து வருகிறேன் துறவி மொயினுத்தின் அவர்கள், இந்தப் புனிதநாளில் தமது ஆசியைத் தங்களுக்கு அளிக்கச் சொன்னார்கள் அதற்காகவே ஓடி ஓடி வந்தேன்,” என்றான் முனிம்கான் தன் அவசரத்தை வெளிக்காட்டாதபடி.

“பாக்கியவானானேன்,” சிரம் தாழ்த்தி வணக்கம் தெரிவித்தார் அக்பர்.

“தங்களுக்காக அந்தரங்கமாக ஒரு செய்தி தெரிவிக்கச் சொன்னார்.”

“அப்படியா? இப்போதே சொல்லுங்கள்.” குனிந்த அவன் வாயருகே செவியை வைத்துக் கொண்டார் சக்கரவர்த்தி.

முனிம்கான் அவர் காதில் சொன்ன செய்தி! ஒவ்வொரு வினாடியில் அக்பர் தன் நிதானத்தைக் காற்றில் பறக்க விட்டு விடுவார் போலிருந்தது. ஆனால் ஆண்டாண்டு அளகப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்த மனஉறுதி அவரை எதிர்பார்த்து காப்பாற்றியது. உளருக்குள் பெரும் கொந்தளிப்பு, ஆனால் அதை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டார்.

மீண்டுமொரு முறை சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினார் ஒற்றன் முனிம்கான், வந்தது போலவே, கூட்டத்தின் முண்டிக்கொண்டு வெளியேறிவிட்டான். சக்கரவர்த்தியின் அடுத்த கட்டளைக்காக அவருடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அத்தனை பேரும் அசைவற்று நின்றனர். துருவ விழுந்தாலும் பிரம்மாண்டமாய்க் கேட்கக்கூடிய நிசப்தம் அங்கே நிலவியது.

“பிரதம மந்திரி அவர்களே!” அழைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

“இதோ ஷா இன்ஷா.” தோடர்மால் முன்வந்தார்.

“நாமொன்று நினைக்க, கீர்த்தி வாய்ந்த இறைவனின் திருவுள்ளம் வேறுவிதமாக இருக்கிறது.”

“சக்கரவர்த்தி என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“நமது ஹஜ் பயணத்தை நிறுத்த வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.”

அந்தக் கூட்டம் மொத்தத்துக்கும் கேட்டது சக்கரவர்த்தி கூறிய தகவல். ஏன்? ஏன்? ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ஆளுக்கு ஓர் ஊகம். தலைக்கு ஒரு தகவல். பரபரப்பு சூறைக்காற்றாக வீசியது. ஆனால் தோடர்மால் மட்டும் தனக்குள் ஏதோ எண்ணிக் கொண்டார். அந்தக் கிழவன்... அவர் நெற்றி சுருங்கியது.

“சக்கரவர்த்தி இவ்வளவு பெரிய முடிவு எடுத்திருக்கிறார் என்றால் அதற்குத் தகுந்த காரணம் இல்லாமல் இருக்காது...”

“இப்போது எனக்குக் காலபலம் நன்றாயில்லை என்று ஆஜ்மீர் மகானவர்கள் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்கள்,” என்றார் அக்பர்.

பிரமிப்பின் ஓசைகள் கூட்டமெங்கும் வெடித்தன.

சக்கரவர்த்தி தொடர்ந்தார்: “இந்தச் சமயத்தில் நான் வெளிநாட்டுப் பயணம் ஏதும் மேற்கொள்ளக் கூடாதென்று அந்த மகான் எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார். அதற்குக் கூட்டுப்பட வேண்டியது என் கடமை.”

17

ஹஜ் யாத்திரையை நிறுத்திவிட்டதாகச் சக்கரவர்த்தி அறிவித்ததும் ஒரே பரபரப்பு!

தோடர்மால் திகைத்தார். மாதக் கணக் காகச் செய்துவந்த ஏற்பாடுகளை ஒருகணத்தில் முறித்துவிட்டாரே மாமன்னர்! காலபலம் நன்றாயில்லை என்ற காரணம் வேறு சொல்கிறாரே!

ஆனால் அந்த மாபெரும் கூட்டத்திலிருந்த சின்னச் சிறு குழந்தைக்குக்கூடத் தெரியும், சிற்சில ஆழமான நம்பிக்கைகள் சக்கரவர்த்திக்கு உண்டு என்று. அவைகளை மூடநம்பிக்கைகள் என்றும் சிலர் சொல்வார்கள். மது பெரியவர் ஒருவர் ஒரு கோடு கிழித்தால் என்ன நோதாலும் அதைச் சக்கரவர்த்தி தாண்டமாட்டார் என்ற அவர்களுக்குத் தெரியும். நாள் நட்சத்திரங்களைப் பெரிதும் நம்புகிறவர் அவர் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். போருக்குப் புறப்படு முன்னால் அரண்மனைச் சோதிடர்கள் நல்ல நாளும் முகூர்த்தமும் குறித்துத் தீர்மானம் பின்னரே அவர் அரண்மனையை விட்டு வெளியே காலவரைப்பார் என்பது சாம்ராஜ்யமெங்கும் தெரிந்த சேதி.

அக்பர் தொடர்ந்தார்: “நான்தான் செல்ல வேண்டாமென்று பெரியவர் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். தவிர பதிலி ஹஜ் ஒருவரை நியமிக்க வேண்டாமென்று அவர் சொல்லவில்லை. என் சார்பில் வேறொருவரை

மக்கமாநகர் சென்று வரட்டும். அது சாத்திர சம்மதமானதே. அதற்கு நமது பெரியவர்கள் அங்கேயே கொடுத்திருக்கிறார்கள்.”

தோடர்மால் சிந்தனை வயப்பட்டவரானார். அங்கு குழமியுள்ள ஒவ்வொருவர் மீதும் அவர் பார்வை சென்றது. சக்கரவர்த்தி யாரைக் குறிப்பிடப் போகிறார்? அவர்களைத் தேடின.

“இதோ இங்குள்ள எனதருமை நண்பர் இதிமத்கான் அவர்களைப் பதிலி ஹஜ்ஜாக நியமிக்கிறேன்,” என்று அறிவித்தார் அக்பர்.

‘நல்ல தேர்வு! நல்ல தேர்வு!’ என்ற ஆமோதிப்புகள் சக்கரவர்த்தியின் காதை எட்டின. தூர நின்றிருந்த இதிமத்கானுக்கு ஆச்சரியம்—இந்துஸ்தானத்தின் புகழ்பெற்ற சக்கரவர்த்தி, சாதாரணக் குடிமகனான தன்னை பதிலி ஹஜ்ஜாக நியமிக்கிறாரே என்று. ஆனால் அவரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் ஆச்சரியம் இருக்கவில்லை. சென்ற ஆண்டு அவரும் ஷா அபுதிராப் என்ற இன்னொரு பெரியவரும் புனித ஹஜ் யாத்திரையிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது, மக்கமாநகரிலிருந்து ஒரு பெரும் கூலலை அரும்பாடு பட்டு எடுத்து வந்திருந்தார்கள். நபி பெருமானின் திருவடித் தடம் படிந்திருப்பதாக நம்பப்பட்ட திருக்கல் அது. சூரத்தில் கப்பலில் இறங்கி, கஜராத் வழியாக அது அஜ்மீருக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, சக்கரவர்த்தி அதை யானைமீது ஏற்றி ஊர்வலமாக எடுத்து வருமாறு பணித்தார். பின்னர் அது பள்ளிவாசலுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதற்காக இறக்கப்பட்டபோது அதைத் தோள் சுமந்தவர்களில் சக்கரவர்த்தியும் ஒருவர். சில அடி தூரம் நடந்து சென்ற பின்னரே அந்தப் புனிதக் கூலலை மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். அந்தப் பெரும் பெற்றைப் பெற்ற நாள் முதல், அதற்குக் காரணமாக

இருந்த பெரியவர் இதிமத்கானிடம் அக்பருக்குக் குன்றாத மதிப்பு உண்டு என்று எல்லாரும் அறிவார்கள்.

இதிமத்காளை நெருங்கினார் சக்கரவர்த்தி. "தாங்கள் எனக்காகப் பதிலி ஹஜ்ஜாக இருந்து இந்தப் புனிதக் கடமையை முடித்துத் தர வேண்டுகிறேன்," அவருடைய இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டுக் கொண்டார்.

"எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் ஷா இன் ஷா," என்றார் இதிமத்கான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மற்ற ஏற்பாடுகள் முடிவடைந்தன. நகர மக்கள், சக்கரவர்த்தி பயணம் செய்யவில்லை என்பதாலேற்பட்ட ஏமாற்றத்தைத் தங்களுக்குள் பேசிப் பகிர்ந்துகொண்டு கலைந்தார்கள்.

சக்கரவர்த்தி அரண்மனைக்குத் திரும்பினார். அவருடைய முகத்தில் பதிந்திருந்த சிந்தனைக் கோடுகளும் அவர் காட்டிய ஆழ்ந்த மௌனமும் பெரும்பாலான அமைச்சர்களைப் பயம் கொள்ளச் செய்தன. ஒவ்வொரு வராக அவர்கள் பின்தங்கினார்கள். தோடர்மால் ஒருவர் மட்டுமே சயன அறை வரையில் சக்கரவர்த்தியைப் பின்தொடர்ந்தார்.

அக்பர் மஞ்சத்தில் சாய்ந்தார். பணியாட்களை வெளியே போகும்படி சைகை காட்டினார்.

தோடர்மாலும் அக்பரும் மட்டுமே தனித்திருந்தார்கள். வாசனைப் புகைகள் மனத்தை மயக்கும் அந்தச் சயனக் கிருகத்தில்.

"பிரதம மந்திரி எதற்காகவோ காத்திருக்கிறாற்போலத் தோன்றுகிறதே?" நீண்ட நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு வினவினார் மாமன்னர்.

"ஆம். சக்கரவர்த்தி உண்மையைச் சொல்லப் போகிறாரென்றுதான்," என்றார் தோடர்மால்.

"உண்மையா?" பிரதம மந்திரியைக் கூர்ந்து பார்த்தார் அக்பர்.

"அந்தக் கிழவன், அஜ்மீர் பெரியவரிடமிருந்து வந்திருக்கவில்லையென்று எனக்கொரு சந்தேகம்."

"இருக்கலாம்."

"அவன் சக்கரவர்த்தியின் அந்தரங்க ஒற்றனான முனிம்காளைப் போலிருந்ததாக மேலும் சந்தேகம்."

"அதுவும் இருக்கலாம்." கைகளைத் தலையின் பின்னே கோத்துக்கொண்டு நன்றாக மஞ்சத்தில் சாய்ந்தார் சக்கரவர்த்தி.

"ஆகையால், சக்கரவர்த்தி பயணத்தை நிறுத்தியதற்குக் காலபலன் காரணமாக இராது என்று மீண்டுமொரு சந்தேகம்."

"உண்மைதான்." விருட்டென்று எழுந்துகொண்டார் சக்கரவர்த்தி. வைபிரியங்கள் இழைத்த அவருடைய பாதுகைகள் மோதிப் பட்டென்று ஒசையிட்டது. பிரதம மந்திரியை அவர் நிமிர்ந்து நோக்கினார். அந்த முகத்தின் ரத்தச் சிவப்பைக் கண்டு தோடர்மால் பயந்தே போனார். தாளமுடியாத கடும் சீற்றம் சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்திற்குள் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அந்தச் சிவப்புப் புலப்படுத்தியது.

"தோடர்மால்!" என்றார். மற்றவர்களின் முன்னே காட்டிக் கொண்டுவிடக் கூடாதென்று வெகுநேரமாக அவர் அடக்கிக் கொண்டிருந்த சினம் குரலில் பிரிட்டுப் பாய்ந்தது. "அந்தக் கான்சூர் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்டான்! என் திட்டத்தையெல்லாம் பாழாக்கி

விட்டான்! இந்துஸ்தானத்தின் வரலாற்றில் எனக்கு அழியாத களங்கம் இடம்பெறும்படி பண்ணி விட்டான்... அவனை... அவனை..."

"கான்சூரா!" தோடர்மாலின் எண்ணங்கள் கிடுகிடுவென்று ஓடின. அக்பரின் செவிலித் தாயான மாகம் அனகாவின் இரண்டாவது பிள்ளையல்லவா அவன்?

"அவன் என்ன காரியம் செய்துவிட்டான் தெரியுமா? தோடர்மால், என்ன காரியம் செய்துவிட்டான் தெரியுமா? பிரதம மந்திரியின் தோளை உலுக்கிப் பேசினார் சக்கரவர்த்தி. "என் உத்தரவு இல்லாமல் சூர்யபூரின்மீது படையெடுத்திருக்கிறான். போருக்குத் தயாராயில்லாத மக்களைப் படுகொலை செய்து, அரண்மனையைத் துறையாடியிருக்கிறான். போரில் வெட்டப்பட்ட சூறையாடியிருக்கிறான். போரில் வெட்டப்பட்ட தலைகளை வண்டிகளில் ஏற்றித் தலைநகருக்குக் கொண்டுவந்து கொண்டிருக்கிறான்!"

தோடர்மால் இந்தத் தகவலை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. ராஜபுதனத்தில் இப்போது போர் மூளக்கூடாதென்ற சக்கரவர்த்தி எடுத்துக்கொண்ட அக்கறை என்ன அவ்வளவையும் ஒரு நொடியில் இவன் பாழாக்கித் தென்ன!

"கான்சூர்... அவனையும் அவன் படைகளையும் நான் ரணதாம்பூரில் அல்லவா நிறுத்தி வைத்திருந்தோம்?"

"ஆம். அங்கேயிருந்து அவனாகவே புறப்பட்டு சூர்யபூரைத் தாக்கியிருக்கிறான்!" சக்கரவர்த்தி குறுக்கே நெடுக்குமாக வெறி பிடித்தவர்போல நடந்தார். "அந்த பெண் ரூப்மதிக்கு நான் கொடுத்த வாக்கு என்ன ஆயிற்று? சூர்யபூர் ராஜவம்சத்தினரும் மக்களும் என்ன எப்படிப்பட்ட நம்பிக்கைத் துரோகியாக, நயவஞ்சகர்களாக எண்ணுவார்கள்? கேவலம், கேவலம்! என் மதிப்பை...

பெயரையும் கௌரவத்தையும் கெடுத்த அந்தக் கான்சூரை..."

தோடர்மால் அஞ்சினார் சக்கரவர்த்தியின் சினத்தைக் கண்டு.

மாகம் அனகாவின் மூத்த பிள்ளையான ஆதம் கானுக்குத்தான் அப்படியொரு முடிவு நேர்ந்ததென்றால் இரண்டாவது பிள்ளையான கான்சூருக்குமா...

நினைக்கும்போதே நடுக்கமாயிருந்தது.

"சக்கரவர்த்தி அவசரப்பட்டுவிட வேண்டாம், தங்கள் செவிலித்தாயின் தளர்ந்த வயதையும் நிலைமையையும் கவனிக்க வேண்டும்," என்றார் தயக்கத்துடன்.

"தாட்சண்ணியம் காட்டிக் காட்டித்தான் இந்த நிலைமை வந்தது." அக்பர் கோபத்துடன் எழுந்து அடுத்த அறைக்குச் சென்றுவிட்டார். பிரதம மந்திரி தம்மைப் பின்தொடர வேண்டாம் என்பதை அவருடைய வேகம் காட்டியது. சற்றுக் காத்திருந்துவிட்டுத் தோடர்மால் ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பிவிட்டார்.

ஷா இன் ஷா கைகளைப் பின்புறம் கோத்தபடி வெகு நேரத்துக்கு உலாவிக்கொண்டிருந்தார். சாளரத்தின் வழியே நோக்கியபோது தொலை தூரத்தில் கறுப்பு நூலாக யமுனை ஓடுவது தெரிந்தது. சக்கரவர்த்தியின் ஹஜ் பயணத்துக்காக நகரம் பூண்டிருந்த கோலாகல அலங் காரங்கள் இன்னும் அங்கங்கே தோரணங்களாக ஆடிக் கொண்டிருந்தன; கொடிகளாகப் படபடத்துக்கொண்டிருந்தன. மெல்லிய ஒலியலைகளில் வாத்தியங்களின் இசை வந்துகொண்டிருந்தது. நந்தவனத்தினருகே இள வரசர்கள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடும் கலகலச் சிரிப்பு... அனனிலொன்று கிளையிலிருந்து தரைக்குக் குதிப்பதும், மறுபடி கிளைக்குத் தாவுவதுமாக விளையாடும் வேடிக்கை...

சக்கரவர்த்தி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். மஞ்சத்தினருகே இருந்த வெண்கல மணியில் இரண்டு முறை தட்டினார். ஓடிவந்த காவலான் தலைதாழ்த்தி வணக்கம் சொன்னான்.

“அமீர் ஹுசேனை நான் வரச் சொன்னதாக சொல்லு. உடனே வரச் சொல்!” என்று கட்டளையிட்டார் சக்கரவர்த்தி.

சற்றைக்கெல்லாம் அமீர் ஹுசேன்—ஆக்ர கோட்டையின் பிரதான தளபதி— “அடிமையின் வணக்கம், சக்கரவர்த்தி,” என்றபடி அவர் முன்னே வந்து நின்றான்.

“கேள். சூர்யபூரிலிருந்து கான்சூர் வந்து கொண்டிருக்கிறான், போரில் வெட்டிய தலைகளை வண்டியிலேற்றி கொண்டு. அவனை மட்டும் உள்ளே விடு. அவனுடைய அருவருப்பான வண்டிகள் உள்ளே வந்து கோட்டை அசுத்தப்படுத்த வேண்டாம். புரிகிறதா?”

“கட்டளை ஷா இன் ஷா.” கோட்டைத் தளபதி ஓடினான் உத்தரவை உடனே நிறைவேற்ற.

இன்னொரு காவலன் மெல்ல உள்ளே வந்தான். “சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க...”

அக்பர் வெடித்தார். “நான் யாரையும் பார்க்க தயாராயில்லை.”

“என்னைக்கூடவா குழந்தாய்?”—சிரித்தபடி அவன் தமக்கையார் குல்பதன் பேசும் உள்ளே நுழைந்தான்.

“என்னை மன்னியுங்கள் தமக்கையாரே.” சக்கரவர்த்தியின் குரல் வலுக்கட்டாயமான மரியாதையோடு தாழ்ந்தது. “யாருடனும் நிதானமாய்ப் பேசக்கூடிய மனப்பக்குவத்தில் நான் இல்லை...”

“தெரியும் குழந்தாய். தோடர்மால் எல்லாம் சொன்னார்.” மஞ்சத்தினருகே இருந்த இருக்கையில் உட்கார்ந்தான் குல்பதன் பேசும். “கான்சூர் செய்தது ரொம்பத் தப்பு. ரொம்ப ரொம்பத் தப்பு. ஆனால் அவனை அளவுக்கு மீறித் தண்டித்துவிடக் கூடாது என்று சொல்லத் தான் இப்போது வந்தேன். உன் வளர்ப்புத் தாய் மாகம் அனகாவை நீ மறந்துவிடக்கூடாது...”

“இதோ பாருங்கள்.” தன்னை மறந்து கோபப்பட்டிருந்தவர் திருத்திக்கொண்டார். “இன்றைய ராஜாங்க நிலைமை தங்களுக்குத் தெரியாது...”

“தெரியுமப்பா, தெரியும். அதற்காக உன்னைத் தாலாட்டிச் சிராட்டி ஆளாக்கிய வளர்ப்பு அன்னைக்கு மனவருத்தம் ஏற்படுத்தலாமா? ஏற்கனவே நீ அவருடன் பேசுவது கிடையாது. நோய்ப்படுக்கையில் கிடக்கிறார் பாவம். செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, உன்னிடம் நேரில் பேச வேண்டுமென்று...”

“வேண்டாம், வேண்டாம். நான் அவரைப் பார்க்க மாட்டேன்!”

“வெளியே காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.” தம்பியின் ஆட்சேபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் குல்பதன் பேசும் அறைக்கு வெளியே சென்றான். மாகம் அனகாவை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினான்.

“என்ன சொல்ல வேண்டுமோ அதை உங்கள் மகனிடம் நீங்களே சொல்லுங்கள்.” மாகம் அனகாவைத் தம்பியின் முன்னிலையில் நிறுத்திவிட்டுச் சென்று விட்டான் தமக்கை.

பல வினாடிகளுக்கு அங்கே மௌனமே நிலவியது. விறுதியில் “சக்கரவர்த்தி...” என்று மெல்ல அழைத்தான் மாகம் அனகா. “முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால்

ஒருநாள், ஹுமாயூன் சக்கரவர்த்தி இந்துஸ்தானத்தில் தங்கியிருந்தால் அபாயம் என்று பாரசீகத்துக்கு ஓடிவிட நினைத்தபோது, தன் ஐந்து வயதுப் பாலகனை எந்தச் செவிலித் தாயிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றாரோ அந்த மாகம் அனகா வந்திருக்கிறேன்."

"தெரிகிறது." வெறுப்பு நிறைந்த குரலில் பதில் வந்தது மாமன்னரிடமிருந்து.

"அது மட்டும்தான் தெரிகிறதா? குழந்தை அக்பரை அவருடைய சொந்தச் சிற்றப்பாவான காம்ரான் காயூல் கோட்டையில் பிடித்து அடைத்து வைத்திருந்தது தெரிகிறதா? ஹுமாயூனின் பீரங்கிகள் கோட்டையைத் தாக்கியபோது, காம்ரான் குழந்தையைக் கொண்டுபோய் கோட்டையின் உச்சியில் நிறுத்திவைத்து, ஹுமாயூனைப் பயமுறுத்தியது தெரிகிறதா? அப்போது இந்த மாகம் அனகா பீரங்கியின் வீச்சுக்குக் குறுக்கே நின்று குழந்தை அக்பரின் உயிரைக் காத்தது தெரிகிறதா?"

"தெரிகிறது, தெரிகிறது, தெரிகிறது!" சிறினார் சக்கரவர்த்தி. நேருக்கு நேராக மாகம் அனகாவை நோக்கினார் இப்போது. "என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய சேவைக்காகத் தங்களுக்கு நான் எல்லையற்ற சுதந்திரம் கொடுத்ததும் தெரிகிறது. கிட்டத்தட்டப் பிரதம மந்திரியைப் போல நீங்கள் சர்வாதிகாரம் செலுத்தியதும் தெரிகிறது. நீங்கள் கொடுத்த துணிச்சலில் உங்கள் மூத்த மகன் ஆதம்கான் உஜ்ஜயினியிலும் சாரங்கபூரிலும் கொள்ளையடித்தது தெரிகிறது. அரசாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னையும் மணியையும் யானைகளையும் அடிமைகளையும் கொண்டுவந்து என்னிடம் ஒப்படைக்காமல் தானே எடுத்துக் கொண்டதும் தெரிகிறது. கடைசியில், மன்னிக்க முடியாத திமிருடன் இதே ஆதம்கான் அரண்மனையில், சக்கரவர்த்தி நான் இருக்கும்போதே

என் அன்புக்குரிய அமைச்சர் ஷம்சுதீன் அட்காவைக் குத்திக் கொலை செய்ததும் தெரிகிறது. எதுவும் எனக்கு மறக்கவில்லை."

"அவன் செய்த தவறுக்குத்தான் அன்றே, அப்போதே, அங்கேயே, தங்கள் கையாலேயே தண்டனை தந்து விட்டீர்களே சக்கரவர்த்தி?" மாகம் அனகாவின் கண்களில் நீர் வழிந்தது. "தாங்களே ஆதம்கானை முஷ்டியால் குத்தி உப்பரிகையிலிருந்து கீழே தூக்கிப் போட்டீர்கள். கருங்கல் முற்றத்தில் விழுந்தான். குற்றயிரும் குலையுயிருமாக இருக்கிறானே தவிர உயிர் போகவில்லை என்று அறிந்து மறுபடி அவனை உப்பரிகைக்கு எடுத்த வரச் சொல்லி மறுபடியும் கீழே வீசியெறியச் சொல்லிக் கொன்றீர்கள்... சக்கரவர்த்தி, என்னுடைய மூத்த மகனை அப்படி நான் பிழைத்தது போதும், இரண்டாமவனாவது மிஞ்சி இருக்கட்டும். என் கடைசிக் காலத்தில் என் இரண்டாவது மகன் ஷானசூரின் மடியில் படுத்துப் பிராணனை விட வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். இரக்கம் காட்டுங்கள் ஷாஜின்ஷா."

யமுனையின் பிரவாகம்போல அவளுடைய அழகை கண்டுகொண்டே போயிற்று.

18

ஜெய்! நீங்கள் என்ன ஆனீர்கள்? எங்கே இருக்கிறீர்கள்.

ரூப்மதி பிரமை பிடித்தவளாகவே திரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

போர் முடிந்து பதினைந்து நாட்களாகிவிட்டன. ரூபயூர் என்ற சுபிட்சம் கொழித்த நாடு, சுடுகாடு

எப்படியிருக்கும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. அரண்மனையில் ஈ காக்கை இல்லை. சித்திரங்கள் சிரித்துக்கொண்டிருந்த சுவர்கள் தீயின் புகைச் சுருள்களில் சுருகிப் போயிருந்தன. சிற்பங்கள் நடனமாடிய கூடங்களில் இடிந்த மொட்டைச் சுவர்கள் மட்டுமே அழுதுகொண்டிருந்தன. பூக்கொள்ளையாய் இருந்த நந்தவனங்கள் காட்டெருமைகளுக்கு மேய்ச்சல் காடாகத் திகழ்ந்தன. இருட்டிவிட்டால் கால் வைக்கவே நடுக்கமேற்படுத்தின பாம்பு ஊர்வலங்கள்.

ஆனாலும் ரூப்மதி அந்தப் பகுதிகளிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்கள் ஜெய்யைத் தேடிக்கொண்டிருந்தன.

போரில் சூர்யபூர் சிரழிந்தவுடன்—

அரண்மனையை நம்பியே பயிர்த்தொழில் செய்து கொண்டிருந்த அவளுடைய உறவினர்கள் குடிபெயர்ந்து விட்டார்கள் தூர தூர தேசங்களுக்கு. அவளுடைய ஒன்றுவிட்ட மாமன் பிரதாப் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தான். “ஒண்டிக்காரியான சிறு பெண் இந்த ஊரில் எப்படியம்மா தனியாய் இருக்கப்போகிறாய்? நாங்கள் தெற்கே போகிறோம். எங்களுடன் வந்துவிடு,” என்று மன்றாடினான்.

“என்னை விட்டுவிடுங்கள் மாமா. எனக்கு இந்த சூர்யபூரிலே வேலை இருக்கிறது.” பிடிவாதமாய் சொன்னாள் ரூப்மதி.

“வேலையா! இந்த ஊரிலா!” வெறுப்புடன் சிரித்தான் மாமன். “நூற்றுக்கணக்கில் தீயில் விழுந்து மடிந்தார்களே அரச குமாரிகள், அந்தச் சாம்பல் மேட்டிலே கேழ்வரகு பயிரிடப் போகிறாயா? இடிந்து தூள் தூளாய் விழுந்திருக்கிறதே ஆலயங்கள், அந்தச் செங்கல் பொடியைத் திரித்து நெசவு செய்யப்போகிறாயா? நாயும் நரியும்

சேர்ந்து நள்ளிரவில் ஊளையிடும்போது அவைகளுக்குச் சாரங்கியை வைத்துக்கொண்டு பக்க வாத்தியம் வாசிக்கப் போகிறாயா? என்ன வேலையம்மா பார்க்கப் போகிறாய் இந்த மயான பூமியில்?” என்று திட்டிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

ஜெய்! நீங்கள் உயிருடன் தான் இருக்கிறீர்களா? ரூப்மதி தவித்தாள். அவனுடன் வினையாடிய மரங்களையும் மலைகளையும் சுனைகளையும் சோலைகளையும் கேட்டாள். அவை துயரத்துடன் தலைகுனிந்தனவே தவிர அவளுக்கு மறுமொழி தரவில்லை.

இன்று காலை கொஞ்சம் நம்பிக்கை துளிர்த்தது.

ஜெய்யின் நெருங்கிய தோழனான சூரஜ் என்பவன் மகாதேவர் கோவிலுக்குப் பின்னால் இருக்கிறானாம். ஆட்டுக்காரப் பையனொருவன் ஓடிவந்து சொன்னான். விழுந்தடித்துக் கொண்டு அங்கே சென்றான்.

சூரஜ் இருந்தான். ஆனால் பேசுகிற நிலையில் இல்லை. எதிரியின் வாளினால் அவன் மண்டையில் விழுந்த அடி அவனைப் பிரமை பிடித்தவனாக ஆக்கியிருந்தது. “ஜெய் எங்கே? இளவரசர் ஜெய்! அவர் எங்கே? உனக்குத் தெரியுமா?” உலுக்கினாள் அவனை.

உலுக்க உலுக்க அவன் பதுமைபோல் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் கண்கள் அவளை இமைக்காமல் பார்த்தன. பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தன எவ்வித உணர்வும் இல்லாமல். திடீரென்று அவன் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தபோது அவனைப் பயம் கெளவிற்பு.

இணைபிரியாமல் இருப்பிலேயே வைத்திருக்கும் அந்தப் பொருளைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

மந்திர சக்தியினால் பலம் பெற்ற மாதிரி அவன் மனமும் உடலும் தெம்பு பெற்றன.

மரண தேவன் ஊழிக் கூத்தாடிய அந்தப் பயங்கர இரவு—சூர்யபூர் கோட்டையும் அரண்மனையும் எதிரிகளிடம் தூள் தூளாகிப் போன அந்த இழிந்த இரவு—

“இளவரசி! ஓடுங்கள்! ஓடிவிடுங்கள் இங்கிருந்து!” பீர்நாராயண் குதிரைமீதிருந்து கத்தியபடி ஓடினான்.

அரண்மனைக்கு ஓடினான் ரூப்மதி. போர்க்களத்தைக் காட்டிலும் அமளியாக இருந்தது அங்கே. கோட்டைச் சுவரைத் துளைத்துக்கொண்டு வந்த பீரங்கிக் குண்டுகள் அரண்மனையின் பிரதான உப்பரிகையைத் தகர்த்து வீழ்த்தியிருந்தது.

அரண்மனையின் பின் வாசலுக்கும் மகாதேவர் கோவிலுக்கும் நடுவே இருந்த அந்த அக்கினி குண்டம்—

கற்பையும் மானத்தையும் காத்துக்கொள்வதற்காக ராஜபுத்திரப் பெண்கள் கட்டி வைத்திருக்கும் பிரத்தியேகக் கோட்டை! நெருப்பின் நாக்குகள் நாற்புறமும் காவல் காக்கும் பவித்திரக் கோட்டை! அன்னியனின் கைபட்டு விடுமுன்னே உயிர் பட்டுவிட வேண்டும் என்பதற்காக வீராங்கனைகள் வேலி கட்டிய புனிதக் கோட்டை!

ஓடிச் சென்று பார்த்தாள்.

அந்த வேள்வித் தீயில் சூர்யபூரின் ராஜவம்சம் வெந்த சாம்பலாகிக் கொண்டிருந்தது. பட்டு ஆடைகளின் பொசுங்கல் நெடி—அக்கினிக்குள் ஆர்வத்துடன் பிரவேசிக்கும் மங்கையரின் ‘ஜெய் ஜெய் சண்டி! ஹர்ஹர் மகாதேவ்!’ என்ற கடைசிக் கோஷங்கள்—அதோ—

ரூப்மதியை அழைத்துத் தின்பண்டங்களை அன்புடன் கொடுக்கும் பெரிய ராணி—பால பருவத்திலேயே இருக்கும் அவர் பேத்தி—வகை வகையான தாம்பூலங்களைத் தரிப்பதிலே வெகு ஆர்வமுள்ள மூத்த

இளவரசி—கலீர் கலீரென்ற சதங்கையொலியினால் அரண்மனைச் சுவர்களை இளக வைத்துக்கொண்டிருந்த கலையரசி கம்லாவதி—அனைவரும் தங்களை நெருப்புக்குப் பலி கொடுத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள்!

ரூப்மதியும் தீக்குண்டத்தை நோக்கி நடந்தாள். அன்றுதான் தாலி கட்டிக்கொண்ட புத்தம் புது இளவரசியாயிற்றே! அவள் மட்டும் தீக்குளிக்காமல் பின்தங்கலாமா?

பெரும் ஆரவாரம் அவளை நிற்கவைத்தது. முகலாயப் படைகள் அரண்மனைக்குள் புகுந்துவிட்டார்கள். மிஞ்சியிருந்த இரண்டொரு காவலாட்களும் வெட்டி வீழ்த்தப்படும் ஓலம் வானத்தை நிறைத்தது.

அவள் சரேலெனத் தர்பார் மண்டபத்தின் சிறிய வாசலுக்குள் நுழைந்துகொண்டாள். இருட்டிவிட்டது. கோடி சூரியப் பிரகாசமாக எங்கெங்கும் தொங்கும் அலங்கார விளக்குகள் இன்று செத்திருந்தன. கால் வைக்கும் இடமெல்லாம் உடைந்த கண்ணாடித் தூள்கள்.

ஒரு முனகல் சப்தம்.

எவனோ படைவீரன் விட்டெறிந்து விட்டுப்போன பிப்பந்தம் கிடந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு சத்தம் வந்த திசையில் சென்றாள். காலில் இடறியது. குனிந்து நோக்கினாள்.

“மகாராஜா!” தன்னையும் மீறி உரக்கக் கூவிவிட்டாள்.

ஜெய்யின் இரண்டாவது அண்ணனான பூபத்! அவன் மார்பிலிருந்து ரத்தம் ஆறாகப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. மூச்சுத் திணறிக்கொண்டிருந்தான்.

ரூப்மதி தன் புடவையைக் கிழித்தபோது அவன் இறக்கிட்டான். “வேண்டாம் பெண்ணே! என்னைக் கவலைப்படாற்ற முயன்று... நீ சிக்கிக்கொள்வாய்...”

அவள் பதறினாள். "இல்லை மகாராஜா, நான் போய் யாரையாவது அழைத்து வந்து..."

"முடியாது பெண்ணே, காலம் கடந்துவிட்டது... அது- எனக்குத்தான் தெரியும்..." வினாடிக்கு வினாடி அவள் திணறல் அதிகரித்தது. "அதோ அந்தப் பெட்டியில் நான் எழுதின... திரட்டி வைத்த பல கவிதைப் பொக்கிஷங்கள்... அதைக் காப்பாற்ற இங்கே ஓடி வந்தேன்... ஆனால்... பாவிகள் அவைகளை அதற்குள் எடுத்துக் கொடுத்தி விட்டார்கள்..."

மரணத்தையும் விடக் கொடுமையான துயரம் இது ரூபம்திக்குப் புரிந்தது. அவள் என்ன ஆறுதல் சொல்ல முடியும்?

"இந்தா..." இடுப்பிலிருந்து எதையோ எடுத்து அவள் கையில் ஒப்படைத்தான் அவன். "போர்க்களத்தில் இதை யாரோ... என்னிடம் கொடுத்தார்கள்... இதை நீ... நீ... சொற்களை முடிக்கு முன்பே பூபத்தின் காலம் முடிந்துவிட்டது."

அவன் கொடுத்ததைப் பார்த்தான். அந்த விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்கம்! அவளுக்குப் புல்லரித்தது.

ஜெய், நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? இதோ இதை நீங்கள் பார்த்தால்...! அவள் உள்ளம் கூவியது. அவள் ஒருவேளை போரில் இறந்திருப்பானோ என்று நினைத்தாள். நினைக்கையிலேயே நடுங்கினாள். நிச்சயமாக இறந்திருக்க முடியாது என்று அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஜெய்யின் தோழர்கள் இங்கொருத்தர் அங்கொருத்தர் அவள் கண்ணில் பட்டார்கள். ஆனால் ஜெய்யைப் பற்றி கேள்விகளுக்கு ஏனோ மழுப்பினார்கள்.

திடீரென்று ஒரு யோசனை. அந்தத் தோழர்கள் லொருவனின் பின்னாலேயே சென்றாலென்ன? ஜெய் ஒளிந்திருக்கும் இடம் தெரிந்துவிடுமே?

அவள் முடிவு செய்த கணத்திலேயே, தலையில் கூடையுடன் ஒருவன் போய்க்கொண்டிருப்பது கண்ணில் பட்டது. இடிந்துவிட்ட கிர்த்தி ஸ்தம்பத்தின் பின்புறமாக நொண்டி நொண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தான் அவன்.

பூனைபோல் பின்தொடர்ந்தான்.

கூடையில் சாப்பாடு எடுத்துப் போகிறான் போலிருக்கிறது. ஜெய்க்குச் சாப்பாடோ?

நுனிக்காலில் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான். அப்படியும் ஒரு மரக்கிளை அவனை இடித்தபோது அந்த ஓசை அவனை எச்சரித்துவிட்டது.

"யார் நீ? எதற்காக என் பின்னால் வருகிறாய்?" கரகரத்த தொண்டையில் அவன் கத்தினான்.

"இளவரசரைப் பார்க்கத்தானே நீங்கள் போகிறீர்கள்? நானும் அங்கேதான் வருகிறேன்," என்றான் அவன்.

"இளவரசர் யாரையும் பார்க்கமாட்டார்," கண்டிப்புத் தெறித்தது அவன் குரலில்.

"என்னைப் பார்க்கமாட்டேனென்று சொல்ல மாட்டார்."

"உன்னைத்தான் முக்கியமாகப் பார்க்கமாட்டார். திரோகிகளை அவர் சந்திக்கத் தயாராயில்லை!" உணர்ச்சி வசப்பட்டவுடன் அவன் அசல் குரல் வெளிப்பட்டு விட்டது! ஜெய்!

சரேலென அவனைக் கட்டிக்கொண்டான் ரூபமதி. "ஜெய்... ஜெய்..."

"விடு! விடு என்னை!" உதறினான் அவளை ஜெய். "என் முன் நிற்காதே போ!"

"சரி, போய்விடுகிறேன்." அனைத்துக்கொண்டிருந்த கரத்தை விலக்கினாள். "ஆனால் நான் போவதற்கு முன்னால் இதைப் பார்த்துவிடுங்கள்."

இடுப்பிலிருந்து அவன் அதை எடுத்துக் காட்டியதும் அவன் துள்ளினான். “வாஸின் முத்தம்! இந்த நாணயம் உனக்கு எப்படி...”

“சூரியபூரின் முதல் சுதந்திர நாணயம்!” அதைப் பக்தியுடன் முத்தமிட்டான் ரூப்மதி. பழையபடி இடுப்பில் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டான். “போர்க்களத்தில் பல கைமாறிக் கடைசியில் தங்கள் அண்ணன் பூபத் வழியாக என்னிடம் வந்தது!”

“கொடு அதை இப்படி!” அவன் அதட்டினான். “அது புனிதமானது. தூய்மையானது. துரோகிகளின் கையால் தொடத் தகாது.”

“முன்னாள் துரோகி தொடலாமல்லவா?” அவன் விழிகள் உயர்ந்து அவனை ஆராய்ந்தன.

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“நான் தங்கள் கட்சியில் சேர்ந்தாயிற்று என்று சொல்கிறேன். அக்பரைப் பற்றிய பிரமை எனக்குத் தெளிந்துவிட்டது என்று சொல்கிறேன். எங்கேயோ மண்ணில் புதைந்து காணாமற் போயிருக்க வேண்டிய வாஸின் முத்தம் என் கைக்கு வந்ததிலிருந்து, எனக்குத் தெய்வத்தின் கட்டளை வந்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது என்கிறேன்.”

“என்ன கட்டளை?”

“எந்தவொரு திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தாங்கள் இப்படிக் காட்டிலும் மேட்டிலும் ஒளிந்து மறைந்து வாழுகிறீர்களோ, அந்தத் திட்டத்தை நான் நிறைவேற்றப் போகிறேன்.”

அவன் அவனைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தான். அவன் சொன்னான்: “சூர்யபூர் படைகள் அக்பருடன் மோதித் தோற்றுப்போனால் என்ன செய்வீர்கள் என்று அன்றோ

நான் உங்களை நான் கேட்டேன். குத்துக் கத்தியைத் தொட்டு, அதற்குத் தனியான திட்டம் வைத்திருக்கிறேன் என்று பதில் சொன்னீர்கள்...”

“சரி?”

“உங்கள் திட்டத்தை நானே நிறைவேற்றப் போகிறேன். அந்த நயவஞ்சகனை, ஷா இன்ஷா என்ற பெயரால் நடமாடும் நரியை, அக்பர் என்ற அந்தக் கபடக்காரனை நானே என் கையால் கொல்லப்போகிறேன்” என்றான் ரூப்மதி. அவளுடைய மென்மையான வதனம் பாரையாக இறுகி ரத்தச் சிவப்பு ஏறிற்று. ஒவ்வொரு நரம்பும் ஆத்திரத்துடன் புடைத்துக்கொண்டு நின்றன.

19

“உங்கள் பிள்ளையைப் பற்றி மேலும் நான் பேசத் தயாராயில்லை. இதை முன்பே ஒரு முறை சொல்லி விட்டேன்” என்றார் சக்கரவர்த்தி அக்பர். அவர் குரலில் அளவற்ற வெறுப்பு. ஆயினும், வளர்ப்புத் தாயான மாகம் அனகாலின் வயோதிகத்தை முன்னிட்டு அதை அடக்கிக் கொள்ள அவர் பெரும் பிரயத்தனப்படுவதும் தெரிந்தது.

மாகம் அனகா அப்போதும் மனம் தளரவில்லை. “மாமன்னர் இன்னும் என் மடியில் வளர்ந்த குழந்தை பாகவே இருக்கிறார். அந்த நாளில் இப்படித்தான். கண்மண் தெரியாமல் கோபம் வரும். ஆனால் என் முகத்தைப் பார்த்து ஐந்து வினாடி பேசிக் கொண்டிருந்தால் போதும். சினமெல்லாம் பறந்துவிடும். அதுபோல்

இப்போதும் என்னுடன் கொஞ்சநேரம் பேசினால் கோபம் போய்விடப் போகிறதே என்று பயப்படுகிறார்.” சிரிக்க முயன்றாள் செவிலித் தாய்.

“ஆம். பயப்படுகிறேன். ஆனால் கோபம் போய்விடப் போகிறதே என்றல்ல. ஒரு ராஜத் துரோகி தண்டனையிலிருந்து தப்புவதற்கு நான் இடம் கொடுத்துவிடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன். நீதியிலிருந்து நான் வழல் விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன், தயவுசெய்து நீங்கள் இப்போதே போகாவிட்டால்...”

அக்பர் வாசற்புறத்தைப் பார்த்தார். ‘காவலானைக் கூப்பிட்டு உங்களைப் பலவந்தமாக வெளியேற்ற நேரிடும் என்பதை அவர் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். அது மாகம் அனகாவுக்குப் புரிந்தது. சற்று நேரம் தரையைப் பார்த்தவாறு நின்றிருந்தாள். பிறகு வெளியேறினாள்.

சக்கரவர்த்தி சாளரத்தினருகே நின்றிருந்தார். ஆடாது அசையாதிருந்தது அவருடைய கம்பீரமான உருவம். நீண்ட அங்கியின் நுனியிலிருந்த பட்டுக் குஞ்சங்கள் மட்டுமே யமுனையிலிருந்து வரும் காற்றில் மெல்ல ஆடி கொண்டிருந்தன.

சேவகனொருவன் உள்ளே வந்தான். “தளபதி காஞ்சு வந்திருக்கிறார், ஷா இன்ஷா.”

“வரச் சொல்லு.”

“உத்தரவு சக்கரவர்த்தி.”

சற்று நேரத்துக்குக் கீழுதட்டைக் கடித்துக்கொண்டே யோசனை செய்தார் அக்பர். பிறகு அவர் தோற்றத்திலிருந்து ஒரு தீவிரம் பிறந்தது. மஞ்சத்தின் பின்னே சுவரில் எப்போதும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் குத்துக் கத்திகள் எடுத்தார். இடுப்பில் செருகிக் கொண்டார்.

காலடியோசை கேட்டது.

அக்பர் சக்கரவர்த்தி தன் வதனத்தில் ஒரு குறு நகையைத் தவழவிட்டுக் கொண்டார். காஞ்சுர் அறைக்குள் காலடியெடுத்து வைத்ததுமே—

“வருக! வருக! சூர்யபுரின் வெற்றி வீரரே! வருக!” என்று வரவேற்றார்.

காஞ்சுர் குழம்பினான்.

சக்கரவர்த்தி கோபமாக இருக்கிறாரென்றல்லவா கோட்டைத் தளபதி சொன்னான்! அவன் ஒரு முட்டான். ஒன்று கிடக்க ஒன்று கற்பனை செய்துகொண்டு தேற்றியிருக்கிறான்.

உடைவானைக் கழற்றினான் காஞ்சுர். சக்கரவர்த்தியின் காலடியில் வைத்தான். மண்டியிட்டு அக்பரின் வலது மகையை முத்தமிட்டான். “இந்த அடிமைக்குத் தனிப்பட்ட வெற்றி ஏது? எல்லாம் ஷா இன்ஷாவின் மாட்சிமை!”

“இருந்தாலும் உம்முடைய வீரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடலாமா? உம்மைப் போலச் சில தளபதிகளாவது இருப்பதாலல்லவோ இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் பெருமை மங்காமலிருக்கிறது!” என்றார் அக்பர்.

“போர் முறை வழக்கப்படி எதிரிகளின் தலைகளைப் பிடித்து வண்டிகளில் கொண்டு வந்தேன். அவைகளை உள்ளே எடுத்து வர வேண்டாமென்று சக்கரவர்த்தி சொன்னதாக...”

“ஓ, அதுவா! ஆமாம், ஆமாம். உமது தீரத்துக்கும் வீரத்துக்கும் அத்தாட்சி வேண்டியதில்லையே என்பதால் சொன்னேன். அதிருக்கட்டும். சூர்யபுர் போரில் பலத்த தளபதிகள் நிகழ்த்திவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.”

காஞ்சுரின் முகத்திலும் குரலிலும் வெற்றிப் பெருமிதம் கொனித்தது. “எல்லாம் சக்கரவர்த்தியின் ஆகி, மூவாயிரம்

பெண்கள் நெருப்பிலே விழுந்து மடிந்து விட்டார்கள் இருநூறு யானைகள் கொல்லப்பட்டன."

"சபாஷ். குதிரைகள் நானூறாவது இருக்குமே?"

"எழுநூறு சக்கரவர்த்தி."

"மனிதர்கள்?"

"இரண்டாயிரம் பேர் இருக்கும்."

"போருக்கு வந்தவர்கள் மட்டும்தான் உமது வாளுக்கு கிரையானார்களா? அல்லது ஊருக்கு இருந்தவர்களையும்..."

"விட்டு வைப்பேனா அவர்களை மட்டும், ஷா இன்ஷா? சூர்யபூர் படைகளுக்கு உணவு, தண்ணீர்—ஏன் ஆயுதங்கள்கூட அவர்களிடமிருந்து வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஆகவே அவர்களையும் அழிக்க வேண்டியதாயிற்று."

"நியாயம்தான். அவர்களில் கிழவர்கள் மட்டும் லாமல் குழந்தைகளும் இருந்திருப்பார்களே?"

"இருந்தார்கள். அவர்கள் இன்றைக்குத் துரோயில்லாவிட்டாலும் நாளைக்குத் துரோகியாக மாறியுவிடுவார்கள்தானே? ஆகையால் அவர்களையும் அழிக்க விட்டேன்."

"சபாஷ், சபாஷ்!" சக்கரவர்த்தியின் முகம் கறுத்தது. "நீர் தலைநகருக்கு வரும் வழியில் சில்லறைக் கிராமங்கள் சில எதிர்ப்புக் காட்டியிருக்குமே?"

"காட்டின. அவைகளுக்கு நெருப்பின் ஜுவாலையால் எப்படியிருக்குமென்று காட்டிவிட்டேன்." மரியாதைக்குறைவாக இருக்குமென்று தன் புன்சிரிப்பை மறைத்துக் கொண்டான் கான்சூர்.

"நல்ல காரியம் செய்தீர், தளபதி. நல்ல காரியம் செய்தீர்." அவனை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார் சக்கரவர்த்தி. "உம்முடைய போர்த் தந்திரத்தையும் ராணுவ சேவையையும் மெச்சிச் சில வார்த்தைகள் நானே கைப்பட எழுதித் தர வேண்டும். எனது அரசாங்க ஆணையை இப்படிக் கொடும். அதிலேயே எழுதிவிடலாம்."

கான்சூர் திகைத்தான். "என்ன ஆணை, சக்கரவர்த்தி?"

"ராஜாங்க ஆணைதான். ரணதாம்பூரில் இருந்த நீர் சூர்யபூர் கோட்டையைத் தாக்கவும், ராஜபுத்திரப் பெண்கள் திக்குளிக்கும்படி செய்யவும், கிழவர்களையும் குழந்தைகளையும் கொலை செய்யவும், கிராமங்களையும் கொளுத்திச் சூறையாடவும் ராஜாங்க ஆணை உமக்கு வந்திருக்குமே? என் முத்திரையுடனோ பிரதம மந்திரியின் முத்திரையுடனோ ஆணை வராமல் நீர் அவ்வளவும் செய்திருப்பீரா?"

"வந்து... ஷா இன்ஷா... அப்படி எதுவும் எனக்கு வரவில்லை..."

"கான்சூர்!" இடியென இறங்கியது அக்பரின் குரல். "என்ன தைரியமிருந்தால் இத்தனை அக்கிரமங்களை நீ எதேச்சாதிகாரமாகச் செய்துவிட்டு, மார்பை வேறே திமிர்ந்திக் கொண்டு என் முன்னே வந்து நிற்பாய்!"

"ஷா இன்ஷா... நான் சக்கரவர்த்தியின் சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்கத்தான்..."

பளீரென்று புறங்கையால் அவனைக் கன்னத்தில் அறைந்தார் அக்பர். "நேற்று முளைத்த நீ, எனக்குக் கற்றுத் தருகிறாயா ராஜாங்க நிர்வாகம்! சைத்தானே! அனு அனுவாக நான் பாடுபட்டு ஸ்தாபித்திருக்கிற புனிதமான ராஜபுத்திர உறவுகளை எவ்வளவு வேரோடு நீ வெட்டிச் செய்திருக்கிறாய் தெரியுமா? கான்சூர்! இதேபோல

என்னை மீறி உன் அண்ணன் காரியங்கள் செய்தான். ஆட்களை விட்டு அவனை உப்பரிகையிலிருந்து தூக்கியெறியச் செய்து கொன்றேன். உன் விஷயத்தில் நான் அப்படிச் செய்யப் போவதில்லை!" இடுப்பில் வைத்தார் அக்பர்.

"சக்கரவர்த்தி!" கான்சூர் நடுங்கினான்.

"என் கையாலேயே உனக்குத் தரப் போகிறேன் மரண தண்டனை! அப்போதுதான் என் ஆத்திரம் அடங்கும்!"

பிச்சுவாவை உருவி அவனுடைய அடிவயிற்றை நோக்கி ஓங்கிய அதே கணத்தில்—

"நான் உள்ளே வரலாமா சக்கரவர்த்தி?" என்ற கனிவற்ற நிறைந்த குரலொன்று கேட்டது.

அக்பர் நிமிர்ந்தார். வந்தவர் யாரெனக் கண்டதும் அவர் கையிலிருந்த குத்துக் கத்தி தானாகவே தளர்ந்து கீழே விழுந்தது.

பாரசீகப் பேரறிஞரும் ஜாருஷ்டிர ஆசாரியருமான தஸ்தூர் மகர்ஜி ராணா நிதானமான நடையில் உள்ளே நுழைந்தார். வெள்ளை வெளேரென்ற அவரது உடைகள் அவருடைய சாந்த முகத்துக்குச் சன்னது தந்தன.

"தாங்கள் தலைநகருக்கு வந்ததே தெரியாதே?" குனிந்து வணங்கினார் சக்கரவர்த்தி.

"ரொம்பக் கோபமாக இருந்த சமயத்தில் வந்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறது?" புன்னகை செய்தார் தஸ்தூர் மகர்ஜி.

"ஆமாம், ஆசாரியரே... இவன் செய்த காரியத்தை தாங்கள் கேட்டால்..."

"இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்." கையமர்த்தினார் பெரியவர். "தாளமுடியாத கோபம் வரும்போது, அதை

எளரத்தின் வழியே தெரிகிறதே, அந்த மாமரத்தை ஒரு பார்வை பார்த்துக் கொள்ளும்படி நான் சொல்லி இருக்கிறேனே, மறந்துவிட்டதா?"

ஓங்கி வளர்ந்திருந்த அந்த மரத்தின்மீது மாமன்னரின் பார்வை சென்றது. தலையைக் குனிந்துகொண்டார்.

தஸ்தூர் மகர்ஜி சொன்னார்:

"அங்கே போய்ச் சற்றுநேரம் அமர்ந்திருந்தால் சக்கரவர்த்தியின் மனம் அமைதிப்படும் என்று நினைக்கிறேன்."

கான்சூரை வெறுப்புடன் ஒருமுறை பார்த்தார் அக்பர்.

"இவன் இங்கேயே இருக்கட்டும். ஓடிவிடாதபடி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்."

சக்கரவர்த்தி அறையை விட்டு வெளியேறினார். உப்பரிகையிலிருந்து இறங்கினார். தோட்டத்துக்குச் சென்றார். அந்த மாமரத்தின் கீழே போட்டிருந்த பளிங்குக் கல்லு் மேடையில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

பற்பல வருடங்களுக்கு முன்பு, சூரத்தைப் பாலையெடுக்கச் சென்றபோது குஜராத்திலுள்ள தினசாரியில் இந்தப் பார்வி அறிஞரைச் சந்தித்தது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஜாருஷ்டிர மதத்தின் பாதனைகளைச் சக்கரவர்த்திக்கு அவர் எடுத்துச் சொன்னார். அக்பருடன் ஆக்ராவுக்கு வந்தார். அவர் அறிவுரையை ஏற்று தினசரி சூரிய நமஸ்காரம் செய்ய உணர்ந்தார் அக்பர். அஸ்தமிக்கும்போது அரண்மனை வாசும் விளக்குகள் ஏற்றப்பட வேண்டுமென்றும், எல்லா அதிகாரிகளும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணக்கம் செய்ய வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டிருந்தார். அந்தச் சமயம், தினசரி, சக்கரவர்த்தி பிற்பகல் சிறிது நித்திரை

செய்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது இருட்டியிருந்தது விளக்கை ஏற்றவேண்டிய வேலைக்காரன், தீபத்தின் அருகே கால் நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தான். அன்றே அங்கேயே அவனுக்கு மரண தண்டனை விதித்தா சக்கரவர்த்தி. தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது.

தஸ்தூர் மகர்ஜிக்கு விஷயம் தெரிந்தது. “மது விஷயத்தில் தாங்கள் இத்தனை கொடூரம் காட்டியிருக்கக் கூடாது” என்று சக்கரவர்த்தியைக் கண்டித்ததோடு மட்டுமல்ல, அரண்மனை நந்தவனத்தில் ஒரு மூலையைக் கட்டிக் காட்டினார். “கோபம் வரும் சமயங்களில் அங்கே போய்த் தனியாக உட்கார்ந்து தியானம் செய்யுங்கள். மனம் அமைதியடையும்,” என்று வழியும் சொல்லித் தந்தார்.

முதல் சில நாட்களுக்கு அக்பருக்கு எவ்வித வித்தியாசமும் தெரியவில்லை. பிறகு ஒருநாள் திடீரென்று அவர் உள்ளத்துக்குள் ஓர் ஒளி வீசினாற்போலிருந்தது. வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாததோர் சாந்தி தனக்குள்ளே பரவுவதை உணர்ந்தார்.

அந்த இடத்தில் அன்று அவர் நட்டு வைத்த மாஞ்செடி இன்று கனி குலுங்கும் மரமாகத் திகழ்ந்தது.

தஸ்தூர் மகர்ஜியின் ஆணைப்படி இன்றும் அரண்மனை மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தபோது தன் இருதயத்தில் ஒரு தெளிவு பிறப்பது தெரிந்தது அக்பருக்கு.

அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்.

தன் கதி என்ன ஆகப்போகிறதோ? திகிலூட்டக் காத்திருந்தான் கான்சூர். அருகிலேயே அமைதியு நின்றுருந்தார் பார்ஸிப் பெரியவர்.

“இவனை விட்டுவிடுகிறேன்,” என்றார் அக்பர்.

“நல்ல முடிவு.” பாராட்டினார் தஸ்தூர் மகர்ஜி.

“அதாவது இப்போதைக்கு விட்டுவிடுகிறேன்,” என்றார் அக்பர். “எப்போது எப்படித் தண்டனை தரவேண்டும் என்பதை எனக்கு இறைவன் விரைவிலேயே சொல்லப் போகிறான். அது நிச்சயம்.”

அந்தக் குரலில் எப்படிப்பட்ட உஷ்ணம்! கான்சூர் தடுங்கியவாறு வெளியே சென்றான். கொடிய தண்டனை ரதோ ஒரு வகையில் வரப்போகிறது. ஆனால் எந்த வகையில்?

20

சூர்யபூர் கோட்டையின் தெற்குப் புறத்தில், இடிந்துபோன கடைவீதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயிர் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. ஒவ்வொரு கடையாகப் புதுப்பித்து வந்தார்கள். அப்பாடா! களை திரும்ப ஆரம்பித்திருந்தது சூர்யபூர் பகுதியில். அங்கொன்று இங்கொன்றாக மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை கலைதூக்கலாயிற்று.

“சித்தூர் தாத்தா இப்போது எங்கே இருக்கிறார்?” ஒவ்வொருவராக விசாரித்தபடி சென்று கொண்டிருந்தான் சூப்மதி. இரண்டொருவர் வழி சொன்னார்கள். பெரும்பாலோர் வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்கள். பொறுத்துக்கொண்டாள். இவர்களுடைய கோபம் நீங்குவதற்கு வெகு நாளாகும். உயிருக்குயிரான ஜெய்யே இன்னும் அவனை மன்னிக்கவில்லையே! அன்று அவ்வளவு தூரம் மன்றாடிய பிறகும் கூடப் பதிலொன்றும் சொல்லாமல்தானே போய்விட்டான்! வெகு தொலைவில்

அவளும் பாட்டியும் வசித்த குடிசை தெரிந்தது. பாட்டியின் நினைவால் அவள் நெஞ்சு கனத்தது. நல்ல காலம், இந்த அழிவுகளைப் பார்க்குமுன் இறந்துவிட்டாள்....

விடிகாலை நேரத்துக்கு அவள் சித்தூர் தாத்தாவின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தாள்.

எவரையும் காணோம். வில் போரில் பெரும் ஆசாரியரான அவர் வீடு இன்று அனாதையாகக் கிடந்தது.

“தாத்தா!” மெல்லக் கூப்பிட்ட வண்ணம் கதவைத் திறந்தாள் ரூப்மதி. உள்ளே நுழைந்தாள்.

கும்மிருட்டு; முனகல்; காய்ந்த ரத்தக் காயத்தின் நெடி; கசகசவென்ற குப்பை—இவையே அவளை வரவேற்றன.

“தாத்தா—சித்தூர் தாத்தா.” மீண்டும் குரல் கொடுத்தாள் அவள்.

“யார்?” மெல்லப் பதில் வந்தது. இருளில் தவழ்ந்த செல்லும் பூனையைப் போல். அந்தக் குரலின் மிதமிஞ்சிய வேதனை—சோகம்! ரூப்மதிக்கு அடுத்து என்ன பேசுவது என்று விளங்கவில்லை. “நான்தான் ரூப்மதி வந்திருக்கிறேன் தாத்தா,” என்றாள்.

சரெலென்று யாரோ எழுந்துகொள்கிற சத்தம் கேட்டது. சித்தூர் தாத்தாவின் குரலில் வேதனை மறைந்த சிற்றம் பீரிட்டது. “என்ன பெயர் சொன்னாய்? ரூப்மதியா? எனக்கு அப்படி யாரையும் தெரியாது. போ, போய்விடு இங்கிருந்து. போ போ போ!” வெறி பிடித்தவர் போல கிழவர் கத்தினார்.

ரூப்மதியின் கண்ணில் நீர் பெருகியது. “தாத்தா, உங்கள் பேத்தி ரூப்மதி தாத்தா நான். உங்கள் அன்புக்கு

அருமைப் பேத்தி! எத்தனை திருவிழாக்களில் நான் உங்கள் தோள்மீது ஏறிக்கொண்டிருக்கிறேன்! எவ்வளவு உற்சவங்களுக்கும் பண்டிகைகளுக்கும் நீங்கள் உங்கள் கையால் என் வாயில் இனிப்பு ஊட்டியிருக்கிறீர்கள்! நினைவில்லையா தாத்தா?”

“ஓ! நினைவிருக்கிறதே! தாராளமாய் நினைவிருக்கிறது!” சிரித்தார் பெரியவர். வெறுப்பும் கோபமும் கலந்த அந்தச் சிரிப்பு, சுற்றியிருந்த கும்மிருட்டில் ஒரு துஷ்ட மிருகத்தைப் போல அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது. “குழந்தை என்று பாராட்டிச் சீராட்டித் தோளில் போட்டு உன்னை வளர்த்தேன். எல்லாவற்றுக்கும் தக்க பரிசுதான் கொடுத்துவிட்டாயே! எனக்கு மட்டுமா கொடுத்தாய்! சூர்யபூர் மொத்தத்துக்கும், ராஜபுதன தேசம் பூராவுக்கும் பரிசு கொடுத்துவிட்டாய் ரூப்மதி! அக்பருக்குப் பரிந்து பேசி, சூர்யபூரின் சுதந்திரத்தைக் காவு கொடுத்த சுத்த வீராங்கனையாயிற்றே நீ!”

“தாத்தா! அதெல்லாம் என் முட்டாள்தனம்! அதற்காக நீங்கள் என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும்....”

“தண்டனை நான் ஏன் கொடுக்க வேண்டும்? எல்லாத் தீரோகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே மேலேயிருந்து ஒருவன், அவன் கொடுப்பான்!” சித்தூர் தாத்தா மீண்டும் கசப்புடன் சிரித்தார். “நல்ல காலம், கும்மிருட்டாயிருக்கிறது—உன் முகம் தெரியவில்லை. இல்லாவிட்டால் அந்த முகத்தைப் பார்த்தோமே என்று உன் கண்களைக் குத்திக் கொண்டிருப்பேன்.”

“தாத்தா, அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள் தாத்தா. நான் செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டுமென்றுதான் உங்களிடம் ஓர் உதவி நாடி வந்திருக்கிறேன்..”

“உதவியா! உனக்கா! நானா? இந்த ஜன்மத்தில் அது கிடையாது பெண்ணே, இந்த ஜன்மத்தில் கிடையாது. சூர்யபூரின் துரோகிக்கு நான் உதவி செய்தேனென்பது தெரிந்தால், என் ஏழேழு தலைமுறைகளும் என் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் காறித் துப்புவார்கள்!”

“தாத்தா, உங்கள் காலைப் பிடித்துக் கொள்கிறேன் தாத்தா.” இருட்டில் அவள் முன்னேறினாள். தாத்தா உட்கார்ந்திருந்த மூலையை அடைந்தான். அவருடைய கால்களைக் கையால் துழாவினாள். பிடித்துக் கொள்ள—

அதிர்ச்சி அவள் மூச்சை அடைத்தது.

சித்தூர் தாத்தாவின் ஒரு பாதம் மட்டுமே அவள் கைக்கு அகப்பட்டது. இன்னொரு பாதம்—அது இருக்க வேண்டிய இடம்—முழங்காலோடு மொக்கையாக நின்றுவிட்டது.

“தாத்தா! உங்கள் கால்—” பதைத்தாள்.

“துரோகிகள் நடமாடுகிற பூமியை நான் தொட மாட்டேன் என்று தன்மானத்தோடு போய்விட்டது. அவர் குரல் தழுதழுத்தது. “அந்த ஒருநாள் நடந்த அக்கிரமமான, அதர்மமான யுத்தத்தில், என் பிள்ளைகள் மூன்று பேர், பேரன்கள் ஏழு பேர், உறவுக் குழந்தைகள் இருபத்தெட்டுப் பேர் வீர சுவர்க்கம் போய்விட்டார்கள். நான்தான் வெட்கமில்லாமல் உயிரோடு உட்கார்ந்திருக்கிறேன். என் ஒரு காலையாவது பலி கொடுத்தோடு என்று கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கிறது.

ரூப்மதிக்கு நாக்கு உலர்ந்தது. உடம்பு நடுங்கியது. “தாத்தா! நீங்களும் உங்கள் குடும்பத்தினரும் மகத்தான தியாகம் செய்திருக்கிறீர்கள்... அது வீண் போகக்கூடாது. அதற்காகத்தான் நான் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன். தயவுபண்ணிக் கேளுங்கள். அழுதுகொண்டிருக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு அன்னையின் துயரத்துக்கும் பழி வாங்க நான் துடிக்கிறேன். விளக்கணைந்த ஒவ்வொரு வீட்டுக்காகவும் வஞ்சம் தீர்க்க நான் தவிக்கிறேன். இந்தப் பரந்த ராஜ புதனத்தில் நீங்கள் ஒருத்தர்தான் எனக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர். செய்கிறேனென்று எனக்கு வாக்களியுங்கள் தாத்தா.”

இருட்டில் தேடி அவருடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவள். அந்த ஒரு வினாடிக்குள்—எங்கே அந்த இடத்திலும் கை இருக்க வேண்டியதற்குப் பதில்...? அவள் இருதயம் படபடத்தது. நல்லவேளை, சித்தூர் தாத்தாவின் கரங்கள் இருந்தன. உரம் பெற்று வலுப்பெற்று எல்குத் துண்டங்களாகத் தின்மையுடன் தட்டுப்பட்டன. தன் கைமீது விழும் சூடான நீர்த்துளிகளை அவர் உணர்ந்தார் போலும். ஏதும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார்.

ரூப்மதிக்குத் தைரியம் வந்தது. “விளக்கை ஏற்றுகிறேன், தாத்தா,” என்றவள் இருட்டில் தடுமாறித் தீபத்தைக் கொளுத்தினாள்.

சுவர் ஓரமாகப் படுத்திருந்த சித்தூர் தாத்தா நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். அவருடைய கம்பீரமான முகத்தில் சோதனைகளின் கோடுகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடியிருந்தன. ரூப்மதியின் மீது கோபம் ஓரளவு கணிந்திருந்தது. ஆயினும் அவளை முழுதுமாகப் பார்க்க அவருக்கு இன்னும் பிடிக்கவில்லை. பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

“தாத்தா! இதோ பாருங்கள்.” புடவைத் தலைப்பில் இருந்த முடிச்சை அவள் அவிழ்த்தாள். பிரித்தாள். காட்டினாள்.

“ரூப்மதி!” அவர் குரலில் அலாதிமான வீறு தென்பட்டது. பார்வையில் அசாதாரணமான ஒளி புலப்பட்டது. “வானின் முத்தம்! இந்தப் புனிதமான நாணயம்—”

“பெரிய இளவரசர், உயிர் பிரியும் சமயத்தில் ஒப்படைத்தார் என்னிடம்.” அந்தத் தங்க நாணயத்தைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். பழையபடி இடுப்பில் முடிந்துகொண்டாள். “அரச வம்சத்தின் முத்திரை மோதிரம் போல இது. ஒவ்வொரு சூர்யபூர் பிரஜையும், ஒவ்வொரு ராஜபுதனப் புத்திரனும், இதை வைத்திருக்கிற எனக்கு எல்லாவித ஒத்தாசைகளும் செய்யக் கடமையுடையிருக்கிறார்கள். ஆகவே, உங்களையும் உரிமையுடையே உதவி கேட்க முடியும் நான். ஆனால் அன்பு முன்னாலே, அதிகாரம் அப்பாலே. தாத்தா, நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சபதத்துக்கு நீங்கள்தான் கை கொடுக்க வேண்டும். என் லட்சியம் நிறைவேற நீங்கள்தான் வழிகாட்ட வேண்டும்.”

அவர் மௌனமாக இருந்தார் நீண்ட நேரத்துக்கு சூர்யபூரின் நாசத்துக்குக் காரணமாயிருந்தவன் என்பதால் அவள் மீதிருந்த கோபத்துக்கும், வாளின் முத்தத்தை வைத்திருப்பவன் என்பதால் அவள் மீது ஏற்படும் மதிப்புக்கும் அவர் உள்ளத்தினுள் போராட்டம் நிகழ்ந்தது. முடிவில் மதிப்பு வென்றது. கோபம் தோற்றது. அவர் உதட்டில் முதன் முறையாகக் கனிவு பிறந்தது.

அவர் முகத்தின் மாறுதலைக் கவனித்தாள் அவள். “உதவி செய்கிறேன் என்று சொல்லுங்கள் தாத்தா சொல்லுங்கள்,” என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

“ஆகட்டும், சொல்லு.”

அவள் மேற்கொண்டு பேசவில்லை. எழுந்தது கொண்டாள்.

அவள் என்ன செய்யப்போகிறாள்? குறுகுறுப்புடன் கவனித்தார் சித்தார் தாத்தா. திபத்தின் ஜோதி ஆடி அவரை அசைந்தது. அவளுடைய நிழல் நீளமாக அவர் முன்பு

நகர்ந்தது. வெளியேயிருந்து பனாசி நதியின் குளிர்ந்த காற்று அவரை இதமாகப் போர்த்துக்கொண்டது.

அவள் சுவரில் மாட்டி வைத்திருந்த வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து வந்தாள். அவர் காலடியில் விழுந்து வணங்கினாள்.

“என்ன ரூப்மதி, என்ன கேட்கிறாய்?” அவர் திகைத்தார்.

“எவ்வளவோ ஆயிரக்கணக்கான ராஜபுதன ஆண் மக்களை நீங்கள் தலைசிறந்த வில்லாளியாக்கியிருக்கிறீர்கள், தாத்தா. இப்போது ஒரு ராஜபுதனத்துப் பெண்ணுக்கும் அந்த வித்தையைக் கற்றுக் கொடுங்கள்.”

“ரூபா!”

“ஆமாம் தாத்தா. என்னைச் சிறந்த வில்லாளியாக ஆக்குங்கள்.”

“எந்தப் போரில் நீ கலந்துகொள்ளப் போகிறாய்? எந்தப் படையில் சேர்ந்துகொள்ளப் போகிறாய்?”

“இது என் சொந்தப் போர் தாத்தா! ரூப்மதியின் ஒரே ஒற்றை அணி! இந்தப் படையின் தளபதியும் நான் இருத்திதான். படைவீரனும் நான் ஒருத்திதான்.”

“பகைவன் யார்?”

“பகைவன்?” குரோதத்துடன் நகைத்தாள் அவள். “பகைவன் யாரென்றா கேட்கிறீர்கள், தாத்தா? சூர்யபூர் பண்ணில் உயிரோடு மிஞ்சியிருக்கும் எந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்கும் தெரியுமே, பகைவன் யாரென்பது! ராஜபுதன நாடு மொத்தத்துக்கும் ஒரே ஒரு பகைவன்தானே உண்டு! அக்பர்! அந்தப் பகைவனைத் தீர்த்துக் கட்டுவது நான் இந்த ரூப்மதியின் ஒரே குறிக்கோள்.”

அவர் அவள் முகத்தை ஆராய்ந்தார். இவள் பேசுவதெல்லாம் உள்ளத்திலிருந்து வருகிறதா உதட்டு நுனியிலிருந்தா என்று ஆராய்ந்தார். உண்மையாகத்தான் பேசுகிறாளென்று அவருக்கு உறுதியாயிற்று. “நல்ல லட்சியம்தான்.” பாராட்டினார். “உனக்காக இல்லா விட்டாலும் உன் கையிலுள்ள வானின் முத்தத்துக்காக வேனும் நான் உதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். விவரமாகச் சொல்லு.”

“எப்போது, எப்படி என் திட்டத்தை நிறைவேற்றப் போகிறேன் என்பதை நானே இன்னும் தீர்மானித்துக் கொள்ளவில்லை தாத்தா. ஆனால் என் ஆயுதத்தையும் போர் முறையையும் தீர்மானித்துவிட்டேன். இந்த வில்லும் அம்பும்தான் என் ஆயுதங்கள். வெகு வெகு தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள இலக்கை எப்படிக் குறி வைத்துப் பிளப்பது என்று நீங்கள் எனக்குக் கற்றுத் தரவேண்டும். எங்கிருந்து அம்பு வந்து உயிரைப் பறித்தது என்பதை உடனே கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவுக்கு அந்தக் கணையிலே வேகம் இருக்க வேண்டும். அதைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள் என்னைத் தேடி வருமுன் நான் சிட்டாய்ப் பறந்துவிடக் கூடிய அளவு எனக்கும் இலக்குக்கும் இடைவெளி தூரம் இருக்க வேண்டும்.”

அவர் முறுவல் பூத்தார். சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டு மெல்ல எழுந்தார். ரூப்மதி சட்டென அவர் கையைப் பிடித்துத் தன் தோள்மீது சுற்றிக்கொண்டாள்.

மெதுவே அவர் வாசலுக்கு வந்தார். ஆரவல்கள் குன்றுகளின்மீது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒளி படர்ந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது விடிவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரமே இருக்கிறது என்று அவர் ஊகித்தார்.

“ரூபா, உன் லட்சியத்துக்குக் கட்டாயம் நான் உதவி செய்கிறேன்.” அவள் முகத்தை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தாள்.

சித்தூர் தாத்தா. “கடவுளின் சித்தம் அப்படி. இல்லா விட்டால் இந்த நல்ல நாள் பார்த்து என்னிடம் நீ வந்திருக்க மாட்டாய். இன்றைக்கு என்ன விசேடம் தெரியுமா?”

“என்ன தாத்தா?”

“ராம நவமி. வில்லாளிகளில் எவன் சிரேஷ்டமானவனோ அவனுடைய திருநாள். இன்றைக்குப் பார்த்து உன்னுடைய வில் பயிற்சி ஆரம்பமாவது ரொம்பப் பொருத்தம்தான்.”

“இன்றைக்கே ஆரம்பித்துவிடுகிறீர்களா தாத்தா?” அவள் குரல் பரவசத்தால் துள்ளியது. “இன்றைக்கேயா?”

“ஆமாம், இன்றைக்கே. அதோ பார், சூரியோதய நேரம் சம்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது. புறப்படத் தயாராகலாம்.”

“ஒரு சின்ன விஷயம், தாத்தா.”

“என்னம்மா?”

“உங்களிடம் நான் வில் பயிற்சி பெறுவது ரகசியமாகவே இருக்கட்டும். அது வெளியே தெரிந்தாலும், எதற்காகப் பயிற்சி செய்கிறேன் என்பது கண்டிப்பாகத் தெரிய வேண்டாம்.”

“அப்படியே ரூபா.”

பலபலவென்று பொழுது விடிந்த சமயம் அவர்கள் குன்றின் உயரத்தில் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரூப்மதியின் தோளில் அந்தப் பிரம்மாண்டமான வில்லும் வேலைகளும் ஆரோகணித்திருந்தன. அவள் முன்னே போனாள். சித்தூர் தாத்தா கட்டையை ஊன்றிக்கொண்டு பின்னே நடந்தார்.

“என்ன தாத்தா இந்தக் காலை வேளையில்?” சுள்ளி களைக் கட்டி எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்த இளைஞன் பதேசிங் எதிர்ப்பட்டான்.

முன்னே நோக்கினார் சித்தூர் தாத்தா. ரூப்மதி அவர்களைக் கவனிக்காமல் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தாள். யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாமென்ற அவளுடைய எச்சரிக்கை அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. இருந்தாலும் இந்தப் பதேசிங் அவருடைய அன்புக்குரிய பையனாயிற்றே! உயிருக்குயிரான தோழனாயிற்றே! இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் போரிலும் சமாதானத்திலும் தோளோடு தோள் நின்று பங்கு கொள்பவனாயிற்றே!

“மனசுக்குள் வைத்துக்கொள். யாரிடமும் சொல்ல விடாதே!” எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு அவன் காதோடு கிககிசுத்தார் சித்தூர் தாத்தா.

“அப்படியா?” அவன் கண்கள் விரிந்தன. “கடவுள் அவளுக்கு எல்லா வெற்றியும் தர வேண்டும் தாத்தா!” கண்களை மூடிப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு அவன் தன் வழியே நடந்தான்.

சித்தூர் தாத்தாவும் ரூப்மதியும் குன்றின் உயரத்துக்கு ஏறினார்கள். மரங்களின் குறுக்கீடு இல்லாத திறந்த வெளியை அடைந்தார்கள்.

“இது வசதியான இடம்,” என்றார் தாத்தா.

ஒரு பாறையில் சாய்ந்தாற் போல் நின்று கொண்டவர் எப்படி வில்லைப் பிடிக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுத் தரத் தொடங்கினார் ரூப்மதிக்கு.

அதேசமயம் அவருடைய ‘நம்பிக்கை’க்குரிய இளைஞன் பதேசிங் ஒரு குதிரையில் பறந்துகொண்டிருந்தான் ஆக்ராவை நோக்கி! சக்கரவர்த்தி அக்பரின் அரண்மனையை நோக்கி!

21

சூர்யபூரிலிருந்து பதேசிங் குதிரையில் பறந்து கொண்டு புறப்பட்ட மூன்றாவது தினம்.

பிரதம மந்திரி தோடர்மால் ஹாஜிபேகத்தை மரியாதையும் பணிவுமாக வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தார் ஆக்ராவில். அக்பரின் சிற்றன்னை ஹாஜிபேகம் தன் கணவர் ஹுமாயூனின் ஞாபகார்த்தமாக டெல்லியில் ஒரு மருதி எழுப்பிக்கொண்டிருந்த சமயம் அது. தோடர்மாலிடம் அதுபற்றிச் சில யோசனைகள் கேட்பதற்காகவே வந்திருந்தார்.

அவரை அனுப்பிவிட்டுத் தம் அலுவல்களில் அவசரமாக மூழ்கினார் தோடர்மால். பீகார் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டும். மூட்டாளாவில் ஆப்கானியச் சிற்றரசன் தாலுதின் கலகக் கொடியை முறித்தாக வேண்டும்.

தளபதிப் பொறுப்பை ஏற்குமுன் பிரதம மந்திரிப் பொறுப்புக்களை யாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் செல்வது? ராய்ராம்தாஸ்—

அவர் நினைத்தார். ராய்ராம்தாஸ் வந்தார். மைமதியாக அல்ல, பதற்றமாக.

“சந்தைக் கடையில் ஓர் ஆள் கண்டபடி பேசிக்கொண்டிருந்தானாம். பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள்,” என்றார் தளபதி.

“என்ன பேசினானாம் அப்படி?”

“சக்கரவர்த்தியின் உயிரைப் பறிக்கப் போகிறார்களாம் யாரோ. சதி நடைபெறுகிறதாம். அவரிடம் நேரில் சொல்லுவதற்காக வந்திருக்...”

அவர் பேச்சை முடிக்கு முன்னே தோடர்மால் விருட்டெனக் கிளம்பினார். “எங்கே அவன்?”

“அந்தரங்க ஆலோசனை அறையில்.”

தோடர்மால் போனபோது மந்திரி சபை மொத்தமுமே அங்கு குழுவியிருந்தது. ராஜா பீர்பால், மான்சிங், ஷபாஜ்கான், சுல்தான் க்வாஜா... எல்லாரும் அந்த ஆணைக் குழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் கவலை, பதற்றம், பரபரப்பு. கிசுகிசுவென்ற குரல்கள் அறையைப் புகைபோல் மண்டியிருந்தன.

பதேசிங் கையை இரண்டு காவலாட்கள் பின் கட்டாக் முறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சக்கரவர்த்தியிடம்தான் சொல்வானாம். நம்மிடம் பேசமாட்டானாம்” என்றார் ஷபாஜ்கான்.

பதேசிங்கின் பிடிவாதமான முகத்தைப் பார்த்தார் தோடர்மால். “பேசமாட்டேனென்று சொல்கிறவனைப் பேச வைக்க இரண்டு வழிகள்தான் உண்டு. ஒன்று அடிமற்றது மது.”

“அடித்துப் பார்த்தாயிற்று,” என்றார் மான்சிங்.

சாளரத்தின் வழியே வெளியே எட்டிப் பார்த்தார் பிரதம மந்திரி. அரண்மனையை அடுத்த மதுக்கடையின் சில பேர்தான் இருந்தார்கள். மருத்துவரின் நற்சான்றிதழை காட்டி, கணக்கரிடம் தங்கள் பெயரையும் முகவரியையும் பதிவு செய்தபின் மதுவைப் பெற்றுச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

பிரதம மந்திரிகள். குடிப்பழக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகச் சக்கரவர்த்தி செய்திருந்த ஏற்பாடு அது.

“போய் வாங்கி வா,” காவலாட்களில் ஒருவனை அனுப்பினார் தோடர்மால்.

ராஜா பீர்பாலுக்கு மட்டும் சிறிது தயக்கம். “வந்து... சக்கரவர்த்தியிடமே இவன் போய்ச் சொல்லட்டுமே? மூக்குத் தெரியாமலா போகும்?” என்றார்.

“அப்படியில்லை, பீர்பால். அவசியமான தகவல்கள் சக்கரவர்த்தியின் காதுக்கு எட்டும்படி செய்வது மட்டுமல்ல மது வேலை. அனாவசியமான தகவல்கள் அவருக்கு எட்டாமல் தடுப்பதும்தான்.”

ராஜாடிகளிலும் கிண்ணத்திலும் மது வந்தது. அவனைக் குடிக்க வைத்தார்கள்.

“இப்போது சொல்லு,” என்றார் பிரதம மந்திரி.

“என்ன... என்ன சொல்லச் சொல்கிறீர்கள்?” பதேசிங்குக்கு பேச்சு அவ்வளவாகக் குழறவில்லை. இன்னும் தெளிவுள்ள சிந்தனையுடன் இருந்தான். பார்வை எல்லாடாமல் இருந்தது.

“நான் யார் தெரிகிறதா?” என்றார் மான்சிங்.

“மான்சிங்,” என்றான் அவன்.

“இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்று,” என்றார் தோடர்மால்.

வேலையாள் மீண்டும் கோப்பையை நிரப்பினான். பதேசிங் தயங்கினான். “குடி,” கட்டளை பிறந்தது. தோடர்மாலிடமிருந்து. அவருடைய வாளின் முனை அவன் நெஞ்சைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவன் அந்தக் கோப்பையையும் காலி செய்தான். இப்போது அவனுடைய கண்கள் செருகலாயின. முகத்தில்

பயம் மறைந்தது. விகாரமானதோர் இனிப்பும் பரவத் தொடங்கியது “ஊற்றுங்க... இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்றுங்க...” என்று வாங்கி வாங்கிக் குடிக்கலானான்.

“போதும். விழுந்துவிடப் போகிறான். அப்புறம் நமக்கு ஒரு தகவலும் கிடைக்காமல் போய்விடும்” என்றார் மான்சிங்.

அறையின் வாசலில் காவலிருந்தார் ராஜா பீர்பால். சக்கரவர்த்தியின் ஆட்கள் யாரேனும் வந்து பார்த்துவிடப் போகிறார்களே என்ற அச்சம் அவருக்கு இருந்து கொண்டேயிருந்தது. பதேசிங் மடக்கமடக்கென்று குடிப்பதையும் குடி மயக்கத்தோடு உளறுவதையும் கவனித்தார்.

“பிரதம மந்திரி, இது என்னவோ தப்பான காரியம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது,” என்றார்.

“சந்தேகமென்ன? தப்பான காரியம்தான்,” என்றார் தோடர்மால்.

“சக்கரவர்த்தி சம்பந்தப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை நான் இப்படித் தெரிந்துகொள்ள முயலுவது சரிதானா?” என்றார் பீர்பால்.

“சரியில்லைதான்,” என்றார் தோடர்மால் அழுத்தமாக. “ஆனால் அவருடைய நன்மையை முன்னிட்டே தான் இந்தத் தப்பான காரியங்களைச் செய்கிறோம். இந்துஸ்தானத்தில் இன்று விலை மதிக்க முடியாத பொருள் ஒன்று உண்டென்றால் அது ஷா இன் ஷாவின் உயிர் தான். அதைக் காக்க வேண்டியது நம் கடமை. நாளைக்கு ஒன்று கிடக்க ஒன்று நேர்ந்துவிட்டால், இத்தனை மந்திரிகளும் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார்கள் என்று நாடு நம்மை நோக்கி விரலைச் சுட்டுமே? மக்கள் நம்மை

கழுவில் ஏற்றிவிட்டுத்தான் மறுவேலை என்று பொங்கி எழுவார்களே, அப்போது என்ன செய்ய?”

‘உஷ்!’ என்று உதட்டில் விரலை வைத்து எச்சரித்தார் கல்தான் க்வாஜா. “இவன் ஏதோ பேசுவான் போலிருக்கிறது... கொலை கொலை என்று முணுமுணுக்கிறான்.”

ஓர் இழை மயிர் விழுந்தால்கூடச் சத்தம் கேட்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட துல்லியமான நிசப்தம் நிலவியது. ராஜா பீர்பால்கூடத் தமது ஆட்சேபணையை நிறுத்திக் கொண்டார். கதவைச் சாத்திவிட்டு அமைச்சர்களின் வட்டத்தில் தானும் ஒருவராகச் சேர்ந்துகொண்டார்.

தூண்டினார் தோடர்மால்.

“சொல்லு... என்ன கொலை?”

“கொலைதானே... ஆமாம்... அம்பு விட்டு... சக்கரவர்த்தியைக் கொல்லப்போகிறான்... அந்தப் பெண்...”

“எந்தப் பெண்?”

“அதான்...அதான்...அந்த இவன்...இளவரசன் இல்லை? அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட பெண்...”

அமைச்சர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். “ஜெய்,” என்றார் மான்சிங் தாழ்ந்த குரலில்.

“ஆ... ஜெய்... ஜெய். அவனேதான்... அவன் பெண்டாட்டி... இளவரசி... அவள் பெயர்... பெயர்...”

தள்ளாடிக் கீழே விழுந்துவிடுவது போலிருந்தவனை மீர்த்தி உட்கார்த்தி வைத்தார் ராஜாபீர்பால். பதேசிங்கின் கன்னத்தில் பளீரென்று ஓர் அறை விட்டு அவனை விழிக்க வைத்தார் ஷபாஜ்கான். “அவள் பெயர் என்ன?”

“ரூபம்தி...”

“ஓ...” ஒரே சமயத்தில் அத்தனை அமைச்சர்களிடமிருந்தும் ஆச்சரியக் குரல் எழுந்தது.

“இங்கே வந்திருந்தாளே, அந்தப் பெண்... சக்கரவர்த்தி அவள் மீது அளவுக்கு அதிகமாகவே நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். ‘காண்குர்’ செய்த துரோகத்தினால் அவள் என்னை எவ்வளவு மட்டமாக நினைக்கப் போகிறாளோ’ என்று புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தார். அவள் மட்டமாக எதுவும் நினைக்கவில்லை. சக்கரவர்த்தியின் உயிரை வாங்குவதென்ற உயர்வான தீர்மானத்துக்குத்தான் வந்திருக்கிறாள்.” தோடர்மால் வெறுப்புடன் நகைத்தார்.

பீர்பாலின் பிடி தளர்ந்துவிட்டதால் பதேசித் தொப்பென்று விழுந்தான். அவன் உதடுகள் ஏதேனோ உளறின. பின்னர் சுருண்டு படுத்துவிட்டான். அவனைக் காலால் அறையின் ஓரத்துக்குத் தள்ளினார் அமைச்சர். “அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பிரதம மந்திரிதான் சொல்ல வேண்டும்” என்றார்.

“சக்கரவர்த்தியிடம் பக்குவமாகச் சொல்லி எச்சரிக்கை பண்ண வேண்டியதுதான்,” என்றார் மான்சிங். “அதைச் செய்யப் பிரதம மந்திரியைக் காட்டிலும் தகுதியானவர்தான் இருக்க முடியும்?”

“இருந்தாலும் வேறு யாராவது...”

“வேறு யாராவது?” சிரித்தார் பீர்பால். “ஷா இன் ஷாவின் முன்னிலையில் நேருக்கு நேர் நின்று உரையாடிக் குரலில் பேசக்கூடிய உரிமையும் தைரியமும் உங்களுக்கு இருக்கத்தான் உண்டு, தோடர்மால். நீங்கள் வெறுப்பாக

லாஹர்பூர் கிராமத்திலிருந்து வந்த ஒரு சாதாரணக் கணக்குப் பிள்ளை என்று உங்களை எண்ணாதீர்கள். படிப்படியாக உயர்ந்து குஜராத்திலும் வங்காளத்திலும் லாகூரிலும் பெரும் போரை நடத்திச் சக்கரவர்த்தியின் பேரண்பைப் பெற்றவர். தாங்கள் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டமாட்டார் சக்கரவர்த்தி. நிலைமையின் அபாயத்தைத் தாங்கள்தான் அவருக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். தயங்காதீர்கள் தோடர்மால்.”

வயதில் பெரியவரான பீர்பால் அதட்டிச் சொன்னார். ஒப்புக்கொண்டார் தோடர்மால். கீழே கிடக்கும் பதேசியை ஒருமுறை காலால் புரட்டினார்.

“இவன் தேவையான அளவு உளறியாகிவிட்டது. மேற்கொண்டு உளறாதபடி காவல் போட்டு வைங்கள்.”

அமைச்சர்கள் ஒவ்வொருவராய் மெல்ல வெளியேறினார்கள்.

“உலகம் ஒரு பாலம்; அதைக் கடந்து செல். அதில் வீடு கட்டாதே.”

—மேற்கண்ட பொன்மொழி பளபளவென்று பொறித்திருந்தது புலாந்த் தர்வாஸாவின் உள்கவரில்.

அதையே உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து நின்றிருந்தார் சக்கரவர்த்தி அக்பர். அவரைச் சுற்றிப் பதேபூர் சிக்ரியில் எழும்பி வரும் கட்டிடங்கள் கொலாகலமாகச் சபித்துக் கொண்டிருந்தன. உளிகள் குறுங்கின; கட்டப்பாறைகள் முழங்கின; சம்மட்டிகள் ஸுமின; இழைப்புளிகள் சரசரத்தன.

சுவர்களின் வேலைப்பாடுகளில் அவரது விரல்கள் லகையுடன் ஓடின. இந்தச் சின்னஞ்சிறு சித்திரப் பூவின்

இதழ் முதல், அங்கே நூற்று எழுபத்தாறு தூண்களுடன் ஒன்றன் மேலொன்றாக முளைத்து நிற்கிறதே அந்தப் பஞ்சமகால் வரை, எல்லாம் அவருடைய மனத்திலே முதலில் உருவாகி அசலாகப் பின்னர் வடிவெடுத்தவை அல்லவா!

தொலைவில் தெரியும் ஷேக் சலீம் சிஷ்டியின் மஞ்ஜியை நோக்கினார் மாமன்னர். கொடிய விலங்குகள் நிறைந்த காட்டுப் பிரதேசமான இந்த இடம் அந்த மகானின் அருளாலன்றோ இவ்வளவு உயிர்ப்புள்ள நகரமாக மாறுகிறது! ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒருநாள், ஆக்ரா அரண்மனையைக் கட்டுவதற்காகச் சிவப்புச் சலவைக் கல்லை இங்கே சில தொழிலாளிகள் வெட்டியெடுத்ததும்; இங்கே வசித்து வந்த சலீம் சிஷ்டிக்காக அந்த ஏழைக் கூலிகளே ஒரு பள்ளி வாசல் கட்டித் தந்ததும் அதைக் கேள்விப்பட்டதும் தாம் இங்கே வந்து அவரிடம் ஆசி பெற்றதும்; ஆசியின் விளைவாக சலீம் பிறந்ததும் அதைக் கொண்டாடும் பொருட்டு சிக்ரியைப் பதேஷ் சிக்ரியாகப் பெயர் மாற்றி, அரண்மனைகளும் கட்டிடங்களும் கட்டும்படி—

“சக்கரவர்த்திக்கு வணக்கம்.”

எதிரில் வந்து நின்ற தோடர்மால் அக்பரின் சிந்தனையைக் கலைத்தார்.

“பார்த்தீர்களா பிரதம மந்திரி?” கைகளைப் பெருமையுடன் வீசினார் சக்கரவர்த்தி. “புலியும் சிங்கமும் பாம்பும் தேளும் நடமாடிய இடம் பூலோக சொர்க்கமாக மாற்றி கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தீர்களா? உங்களிடம் ஏதாவது ரகசியம் சொல்லட்டுமா, தோடர்மால்?”

“என் பாக்கியம் ஷா இன் ஷா.”

“இந்தக் கட்டிட வேலைகளைக் காணும்போது என் கைகள் பரபரக்கின்றன. அந்தக் குறுகுறுப்புத் தாங்காமல்

ஒருநாள் மாறு வேடம் அணிந்துகொண்டேன். நானும் இந்தத் தொழிலாளியோடு தொழிலாளியாகச் சேர்ந்து என்கையால் இரண்டு கற்களை அடுக்கினேன்.”

தோடர்மாலுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“அப்படியெல்லாம் சக்கரவர்த்தி விளையாட்டுத் தனமான காரியங்களில் ஈடுபடக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்ளத்தான் முக்கியமாக இங்கே வந்தேன்.”

அக்பர் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தார். “ஏதோ எச்சரிக்கை மாதிரியல்லவா இருக்கிறது?”

“ஆமாம்,” அருகில் யாரும் இல்லையென்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார் தோடர்மால். “சக்கரவர்த்திக்கு இருபத்தொரு வயதாக இருந்தபோது நடந்தது இனைவிருக்கலாம். அல்லது மறந்து போயிருந்தால், தோளிலே உள்ள வடுவைப் பார்த்தாலும் ஞாபகம் வரும்.”

அக்பர் புன்னகை பூத்தார். ஆனால் தோடர்மால் தீவிரமான குரலிலேயே தோடர்ந்தார்: “அப்போது டெல்லியில் தாங்கள் இருந்தீர்கள். ஷேக் நிஜாமுத்தின் ஓளவியாவின் சமாதியைத் தரிசித்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தீர்கள். ராணியாக்கிக் கொள்வதென்று தாங்கள் தேர்ந்தெடுத்திருந்த சில பெண்களின் விஷயமாக டெல்லிக் குடும்பங்களிடையே பெரும் பூசல்கள் மூண்டிருந்த சமயம் அது. அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மீர்ஸா ஷர்புதீனின் அடிமையொருவன் ஒரு மதரசாவின் கூரையிலிருந்து தங்களை நோக்கி அம்பு எய்தான். நல்ல வேளையாக அது தங்கள் தோளில் தைத்தது. அவனை அங்கேயே பிடித்துக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிப் போட்டார்கள். பத்து நாளாயிற்று தங்களுக்குக் காயம் ஆற. பிறகு ஒரு தொட்டிலிலேதான் ஆக்ராவுக்குத் திரும்பினீர்கள்.”

“எல்லாம் நினைவிருக்கிறது,” என்றார் அக்பர் புன்சிரிப்புடன். “இப்போது அதற்கென்ன?”

“இரண்டாம் முறையும் அதே மாதிரி நேர்ந்துவிடக் கூடாதே என்று பயப்படுகிறேன்.”

அக்பரின் கண்கள் இறுகின. “அதாவது? என்னை அம்பினால் கொல்வதற்கு யாரோ திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றா சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆம் என்று வருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியவனாயிருக்கிறேன், சக்கரவர்த்தி. திட்டமிட்டிருப்பவர்—”

“யார்?”

“தாங்கள் மிகவும் பிரியம் வைத்திருக்கும்—”

“வைத்திருக்கும்?”

“ரூப்மதிதான்.”

“ஓ.” வெகுநேரம் வரை உலாவிக்கொண்டிருந்தார் சக்கரவர்த்தி. ஃபதேபூர் சிக்ரியின் நூறாயிரம் கட்டிட ஓசைகளும் அவர் சிந்தனையைக் கலைக்கவில்லை.

பிறகு நிமிர்ந்தார். “நல்லது பிரதம மந்திரி. ஆகவே என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“மாமன் ரர் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் வெளியே போக வேண்டாம். அரசாங்கக் காரியமாக எங்கே செல்வதாக இருந்தாலும் இன்னும் அரசு மாத காலத்துக்கு அதையெல்லாம் ரத்து செய்துவிட வேண்டும்.”

“முட்டாள்தனம்.” நறுக்கென்று பதில் வந்தது அக்பரிடமிருந்து.

“சக்கரவர்த்தி!”

“முட்டாள்தனம் என்றேன்! கேவலம், என் வயதில் பாதிகூட இல்லாத ஒரு சிறுமிக்குப் பயந்து இந்த ஷா இன் ஷா அக்பர் அரண்மனைக்குள் ஒளிந்துகொள்ளுவதா? ஒருநாளும் இல்லை தோடர்மால்!”

“சக்கரவர்த்தி... வந்து...”

“கேளுங்கள், வருடா வருடம் நான் அஜ்மீருக்குப் பாத பாத்திரை செல்லும் விழா, அடுத்த மாதம் வருகிறது. அதை நான் எக்காரணம் கொண்டும் நிறுத்தமாட்டேன்.”

“சக்கரவர்த்தி...”

“இன்னொன்று. அந்தப் பெண் ரூப்மதியை நீங்கள் எக்காரணம் கொண்டும் பிடிக்க முயலக்கூடாது. அவள் மீது துரும்பு பட்டதாகத் தெரிந்தாலும் சரி—அக்பர் அக்பராக இருக்கமாட்டான், புரிகிறதா?”

“புரிகிறது,” என்று சொல்ல வெகுநேரம் கஷ்டப்பட்டார் தோடர்மால்.

22

‘என்ன ஜெய்? ஏன் நீ இப்படி ஆகிவிட்டாய்? என்ன ஆயிற்று உனக்கு?’

பனாசி ஆற்றின் கறுத்த நீர் ஜெய்யின் கால்களைச் சுழித்துக்கொண்டு சுழித்துக்கொண்டு வினாக்களைத் தொடுத்தது.

ஜெய் மௌனமாகக் குனிந்து கைகளால் நீரை அனைந்தான்— ‘நல்ல குழந்தையல்லவா? என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே’ என்று சொல்வது போல.

நாகர்கோட்டின் அரசன் பானுசந்த் ஒருவன்தான் அவனுக்கு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக இருந்தான். அவனும், கம்லாவதி தீக்குளித்த பின்னர் மாறிப்போய்விட்டான். 'ஜெய், உன் சகோதரி நாட்டியத்துக்காகவே உயிர் வாழ்ந்தவள். அதை வெகுநாள் வரை நான் அறியவில்லை. சூர்யபூரில் போர் மூண்ட செய்தி கேட்டு நான் ஓடிவந்த போது, எல்லாம் முடிந்துவிட்டது ராஜகுமாரிகளுடன் சேர்ந்து கம்லாவதியும் தீக்குளிப்புக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். சின்ன வயதில் எப்போதோ ஒரு முறை அவளிடம் நான் 'விலைமாதர்களின் கலையல்லவா நாட்டியம்?' என்று சொல்லிவிட்டேனாம். எனக்கே அது நினைவில்லை. ஆனால் அது அவள் மனத்தில் ஆழப் பதிந்து என்னை வெறுக்க வைத்து விட்டது. தீக்குளிக்கச் செல்லுகையில் அவள், 'என்மீது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் காதல் உண்மையானால், ஆடல் கலை வளர உங்கள் நாட்டில் ஆதரவு கொடுங்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டாள். ஜெய், என்னை மன்னித்துவிடு. என் நாட்டைப் போர்க் களமாக்கப் போவதில்லை. ஆடலரங்கமாகப் பண்ணப் போகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டான்.

சொன்னதோடு மட்டுமல்ல, நாகர்கோட்டின் வீதிகளில் ஈட்டிகளின் கடகடப்புக்குப் பதில் சலங்கைகளின் ஓசை கேட்கலாயிற்று. வீரர்களின் போர் முழக்கங்களுக்கும் பதில் பாடகர்களின் கீதம் ஒலிக்கலாயிற்று.

ரூபமதி எங்கே இருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தாலாவதி.

தலையில் கூடையுடன் ஒரு கிராமத்துப் பெண் வந்த் கொண்டிருந்தாள். "ஏம்மா, இங்கே—" என்று அவள் கேட்கத் தொடங்குமுன்பு—

"ஓகோ! உன்னைப் போலக் கோழைகள் இன்னும் இரண்டொருத்தர் உயிரோடுதான் இருக்கிறீர்களா!" என்று வெறுப்புடன் சிறினாள் அவள்.

"அம்மா, நான்—"

அலைச்சலும் கவலையும் தாடியும் மீசையும் ஜெய்யை அடையாளம் தெரியாமல் மாற்றிவிட்டிருந்தன போலும்.

"தெரிகிறது, தெரிகிறது! நாடு அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது காட்டிலும் மலையிலும் ஒளிந்து கொண்ட ஆட்களில் நீயும் ஒருத்தன்!" அவள் தலையிலிருந்த கூடையை இறக்கினாள். "இந்தா ஒரு புடவை! கட்டிக்கொள்!" பழைய சிவப்புச் சேலை யொன்றை அவன்மீது வீசியெறிந்தாள். போய்விட்டாள்.

சூர்யபூரைச் சேர்ந்த ஒரு சாதாரணக் குடிமகன் என்று நினைத்தே இவள் இத்தனை ஆத்திரப்படுகிறாள்! இளவரசன் ஜெய்தான் உயிரோடு இருக்கிறான் என்று தெரிந்தால்...!

காலின் கீழுள்ள சொந்தப் பூமியே அவனுக்கு அன்னியமாயிருந்தது. நினைவு தெரிந்த பிராயம் முதல் அவ்வளவு ஆயிரம் தடவை இந்த இடங்களுக்கெல்லாம் அவன் வந்திருப்பான், அன்னையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு. படை வீரர்களின் குதிரை மேலே, மாமன் மார்களின் தோளின்மீது, பல சமயம் தனியாக— சஞ்சரித்துள்ள இந்த இடமெல்லாம் இன்று தன் வாழ்க்கைக்குச் சம்பந்தமில்லாத இடம் போலாகிவிட்டன. இந்தப் பூ புதிராயிருந்தது. இந்தப் புல் புதிராயிருந்தது. இந்தக் காற்றும் மணங்களும் ஆகாயமும் மேகங்களும் அவனுடன் ஓட்டாதவைபோல் காட்சி தந்தன. எவற்றின் கந்திரத்துக்காக அவன் போராடி வருகிறானோ அவை யெல்லாம் இன்று அவனைக் கைவிட்டுவிட்ட மாதிரி இருந்தது.

ஏற்கனவே நாகர்கோட்டில் அடைந்த ஏமாற்றம்— இப்போது ஒரு சர்வசாதாரணமான கிராமத்துப் பெண் கேட்டுவிட்டுப் போன கேள்வி—

அவன் வெறுப்புடன் சிரித்துக்கொண்டான். இனியாருக்காகவும் எதற்காகவும் உயிர் வாழத் தேவையில்லை. இப்படியே படுத்திருக்கலாம். ஜைனர்கள் அன்னம் தண்ணீரைத் துறந்து சும்மா படுத்தபடியே உயிரை விட்டு விடுவார்களாம். அந்த மாதிரி நாமும் பிராணனைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் சாவதற்கு முன் ஒரு கடைசி ஆசை—ரூபாவைப் பார்த்தால் நன்றாயிருக்கும். 'நான் தோற்றுவிட்ட இடத்தில் நீயாவது வெற்றி பெறு' என்று அவளுடைய பட்டுப் போன்ற கூந்தலை வருடிக்கொண்டே சொல்ல வேண்டும்... ஆனால் ரூபா! நீ எங்கே இருக்கிறாய்? எப்போது உன்னை நான் பார்க்கப் போகிறேன்?

சூரியநாதரின் கர்ப்பக்கிருகத்தை ஒருமுறை கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். தரையின் வழுவழப்பான குளிர்ச்சி அவனைக் கவர்ந்து இழுத்தது. படிக்கட்டில் தலையை வைத்துக்கொண்டு படுத்தான். கைகளைக் கோத்துத் தலையின் கீழே வைத்துக்கொண்டான். திறந்த வெளியின் இதமான காற்று அவனைப் போர்த்துக் கொண்டது. கண்களை மூடிக்கொண்டான். யாரோ அவன் முகத்தை மெல்ல வருடிக் கொடுக்கிற மாதிரி இருந்தது. ரூபமதியின் பூங்கரமாக இருக்குமோ? ஒருகணம் சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். சிரிப்பு வந்தது.

அந்தப் பெண் ஏளனமாக எறிந்துவிட்டுப் போன புடவை—சிவப்பு வண்ணத்தில் அவன்மீது படபடத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்னியப் பெண்ணின் ஆடை என்பதால் சங்கடத் துடன் அதை அகற்றித் தள்ளினான். சுற்றைக்கெல்லாம் காற்றில் புரண்டு மீண்டும் அவனிடமே வந்தது.

அதைப் பந்தாகச் சுருட்டினான். தலைக்குத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டான். மெத்தென்றிருந்தது. சில வினாடிகள்தான். நித்திரைச் சித்ராங்கி அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

“இழு,” என்றார் சித்தூர் தாத்தா.

ரூபமதி இழுத்தாள் நாணை.

“இன்னும்.”

அவள் இன்னும் இழுத்தாள்.

“போதாது,” என்றார் தாத்தா.

மேலும் அவள் நாணை இழுத்தாள். வில் ஓடிந்து விடும்போல் வளைந்தது. அம்பின் சிறகைப் பிடித்திருந்த விரல்கள் செக்கச் செவேலென்று சிவந்தன. வில்லின் நுனடைப் பிடித்திருந்த கை இரும்பென இறுகிற்று. ஊன்றியிருந்த காலின் அழுத்தத்தில் தரை பிளந்து விடும்போல் ஆழம் பறித்தது. அவள் கண்கள் இமைக்கவில்லை. மூச்சு விடவில்லை. சிலையிலடித்த மாதிரி அவள் தகம் சலனங்களற்று நின்றது.

“ஊகும்,” உதட்டைப் பிதுக்கினார் சித்தூர் தாத்தா.

சோர்வுடன் வில்லையும் அம்பையும் கீழே வைத்தாள் ரூபமதி. விரல்களை நெட்டி முறித்துக் கொண்டாள். பதினைந்து நாளைக்கு மேலாயிற்று நான் தங்களிடம் பயிற்சி பெற ஆரம்பித்து. இன்னமுகூட ஊகும் என்கிறீர்களே, தாத்தா?”

“வலு போதாது என்றேன்...”

“இதற்குமேல் நான் எப்படி தாத்தா வலு அடைவது? பயிற்சி பெறும் நேரம் போக மீதி நேரமெல்லாம்

நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறபடி உடற்பயிற்சி செய்கிறேன். யோகாசனம் பண்ணுகிறேன். உணவில் மிக நியமத்துடன் இருந்து வருகிறேன். எதையெல்லாம் நீங்கள் தள்ள வேண்டும் என்றீர்களோ, அதையெல்லாம், அவை எனக்கு எவ்வளவுதான் பிரியமான உணவாக இருந்தாலும் தள்ளிவிட்டேன். எதையெல்லாம் நான் உண்ண வேண்டும் என்று சொன்னீர்களோ அதையெல்லாம், எவ்வளவு கசப்பாக இருந்தாலும் சாப்பிடுகிறேன், தூங்குவதைக் குறைத்துவிட்டேன். விடிகாலை எழுந்துகொள்கிறேன்..."

அவள் பேசப் பேச, சித்தூர் தாத்தா தன் முடமான காலைத் தடவிய வண்ணம் புன்னகையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். "முடித்தாயிற்றா?" என்றார் கடைசியில்.

அவருடைய கேலி அவளுக்குப் புரியவில்லை. "ஏன் தாத்தா சிரிக்கிறீர்கள்?"

"நான் வலு போதாது என்று சொன்னபோது உன் வலுவைச் சொல்லவில்லை. மன வலுவைச் சொன்னேன்."

"அதற்கென்ன குறைச்சல் தாத்தா? என் எதிரி அந்த அக்பரை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற உறுதியில் நான் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை," என்றாள் ரூப்மதி ரோஷத்துடன்.

"அது மட்டும் போதாது குழந்தாய். மனத்தில் வேறு ஆசாபாசங்கள் இருக்கக்கூடாது. ஏக்கங்கள் இருக்கக் கூடாது. உயர்ந்த லட்சியத்திலேயே குறியாயுள்ளவர்கள் சாதாரண மனிதர்களுக்கு உள்ள ஆசைகளைத் துறந்து விடுவார்கள். தெரியுமல்லவா?"

ரூப்மதி தலை குனிந்தாள். "நீங்கள் எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்று புரிகிறது, தாத்தா. அவரை ஜெய்யை... இன்னும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை என்பது வாஸ்தவம்தான். அவரை எப்போது பார்ப்போம்"

என்று என் இதயம் துடிப்பது உண்மைதான். அவர் மீதுள்ள காதலைத் துறக்க முடியாமல் இந்தப் பாழும் மனம் தவிப்பது நிஜம்தான்."

"புத்திசாலி, புரிந்துகொண்டு விட்டாய்." தாத்தா அவளை முதுகில் அன்போடு தட்டிக் கொடுத்தார். உன்னைப் போன்ற வயசுப் பெண்ணுக்கு ஆசைகளைத் துறப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை, குழந்தாய். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முயற்சி பண்ணு."

ஒரு நெடுமூச்சுடன் ரூப்மதி வில்லை மறுபடியானதாள்.

சித்தூர் தாத்தா தொடர்ந்து சொன்னார்: "ஏன் சொல்கிறேனென்றால், உன்னுடைய பயிற்சி லட்சியம் விசேடமானது. விசித்திரமானது. இரண்டு காத துரத்துக்கப்பால் இருந்துகொண்டு, அம்பு எய்து ஒரு நிமிஷம் இலக்கை வீழ்த்த வேண்டும் என்பது உன் நிக் கோள். இரண்டு காத துரத்தை வெறுமே எட்டுவதுகூட மிகச்சிறந்த வில்லாளிகளுக்குக் கஷ்டமான நிரியம். எட்டுவதோடு, அடித்து வீழ்த்தவும் வேண்டும் என்கிறாய் நீ. உன் மனம் இன்னும் பக்குவமடைந்தால் நான் அது சாத்தியம். இப்போதுதான் ஒரு காத துரத்தில் இலக்கை அடிக்க வந்திருக்கிறது. இந்த விகிதத்தில் பானால்—"

"போனால்?"

"இன்னும் மூன்று மாத காலமாவது ஆகும்."

"கூடாது தாத்தா, கூடாது, கூடாது." பதைத்துப் போனாள் ரூப்மதி. "அடுத்த மாதம் பதினைந்து தேதிக்குள் உன் பயிற்சி முடிய வேண்டும். இரண்டு காத துரத்தி இலக்கை அடிப்பதில் நான் பரிபூரணத் தேர்ச்சி பெற்றவனாகத் திகழ வேண்டும்."

“அதென்னம்மா, அடுத்த மாதம் பதினைந்தாம் தேதி?”

“என் பகைவன் ஆஜ்மிருக்கு வரும் நாள். அதை யொட்டித்தான் என் திட்டத்தை வைத்திருக்கிறேன். தாத்தா, எப்பாடு பட்டேனும் என் பயிற்சி அதற்குள் முடிவடைய வேண்டும். தயவு பண்ணுங்கள் தாத்தா. தினம் தினம் இன்னும் எத்தனை நேரம் வேண்டுமானாலும் பயிற்சி செய்கிறேன்.”

“நல்லது. பதற்றப்படாதே. வெற்றிக்கு இன்னொரு முக்கியமான அம்சம் பதற்றமின்மை.” சித்தூர் தாத்தா நொண்டிய வண்ணம் அவன் முதுகின் பின்னே வந்து நின்றார். நாளை நன்கு இழுக்கும்படி சொல்லி கணையைக் கையில் கொடுத்தார்.

“நேர் தெற்கே பார்.”

“பார்க்கிறேன் தாத்தா.”

“என்ன தெரிகிறது?”

“களை தெரிகிறது—விஷ்ணு தீர்த்தம்.”

“அதன் அடிவாரத்தில்?”

“சூரியநாதர் கோவில்.”

“அது இங்கிருந்து ஏறத்தாழ ஒன்றரைக் காத தூரம் இருக்கும். கீழே படிக்கட்டு தெரிகிறதா?”

“தெரிகிறது தாத்தா!”

“இலக்கு ஏதாவது தெரிகிறதா?”

“சிவப்பாய் ஒரு துண்டு தெரிகிறது—கல்லோடு துணியோ, பூவோ தெரியவில்லை. சிவப்பு நிறம் மட்டும்தான் தெரிகிறது.”

“நல்லது. அதுதான் உன் இலக்கு. ஒரே அடியில் அணைக்கிறாயா? இரண்டாகப் பிள, பார்க்கலாம்.”

ரூபம்தி குறி பார்த்தாள்.

ஜெய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

23

சுரீலென்று நெருப்புப்பட்ட மாதிரி இருந்தது ஜெய்க்கு. ‘ஆ!’ என்று அலறிய வண்ணம் எழுந்தான். எதின் ஓரமாக—

கையை வைத்தான். கொடகொடவென்று ரத்தம் கொட்டுவது தெரிந்தது. வனவிலங்கு எதுவாவது லக்கியதா என்ன? காயத்தைக் கையால் பொத்தியபடி நுழைந்தான்.

அவன் தலைக்கு உயரமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த புடவைப் பந்து எட்டத்தில் போய் விழுந்திருந்தது. அதன் குறுக்காக ஓர் அம்பு பாய்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

தன்னை யாரோ கொலை செய்ய முயன்றிருக்கிறார்கள்! யாரோ என்ன? அக்பரின் ஆள்தான். போட்டையும் சுற்றத்தாரையும் தோழர்களையும் படைகளையும் பறித்துக்கொண்டது போதாது என்று அவனையும் வேட்டையாட முயலுகிறார்கள். யார் செய்த அண்ணியமோ தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு பாயிற்று. கழுத்துக்கு வைத்த குறி சற்றுத் தப்பித் தலையின் கீழேயும் தலையணைத் துணியையும் தாக்கியிருக்கிறது!

கன்னத்துக்கு மேலாகக் கணை உராய்ந்து சென்ற இடத்தில் தாளமுடியாத வலி. சட்டென்று அந்த சிவப்புத் துணியை எடுத்தான். அம்பைப் பறித்து வெளியே வீசியெறிந்தான். துணியினால் காயத்தை அழுந்தப் பொத்திக் கொண்டான். ரத்தப் பெருக்கு நிற்பது தெரிந்தது.

கணை எந்தத் திசையிலிருந்து வந்தது என்று அவன் பார்க்கவில்லை. அவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அது பறந்து வந்து தாக்கியிருக்கிறது. ஆனாலும், தலையில் பட்டிருந்த காயத்தின் பிளவிலிருந்தும், சிவப்புத் துணி எகிறிப் போய் விழுந்திருந்த இடத்திலிருந்தும் அவன் கணக்கிட்டான்—எதிரே கிழக்குப்புறமாகத் தெரியும் குன்றிலிருந்துதான் கணை வந்திருக்க வேண்டும் என்று.

எப்போதும் உடையின் உட்புறம் மறைத்து வைத்திருக்கும் குத்துவாளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். பத்திரமாக இருந்தது. தாக்கியவன் எப்படியும் சில வினாடிகளில் இங்கே வருவான்—தாக்கப்பட்டவன் என்ன நிலையில் கிடக்கிறான் என்பதைக் காண்பதற்காக. அப்போது அவனை—

மரத்தின் மறைவில் பதுங்கிக்கொண்டு காத்திருக்கலாம். அருகிலே அவன் வந்ததும்—

எழுந்து இரண்டடி வைத்திருப்பான்.

“ஜெய்!”—பின்னாலிருந்து கூப்பிட்ட அந்தக் குரல்!

திரும்பிப் பார்த்தான். நின்றான். அவன் உதடுகள் துடித்தன. அவன் கண்களில் கண்ணீர் கரகரவென்ற வழிந்தது. அடிபட்ட வேதனையினால் அல்ல. தன் இனியவனைச் சந்தித்த ஆனந்தத்தினால்.

“ரூபா!” பாய்ந்து சென்று அவனை அணைத்துக் கொள்ள முன்னோடினான் அவன்.

கையிலிருந்த வில்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு, இரு கைகளையும் நீட்டி அவனும் ஓடி வந்தான். அவன் மார்புச் சவரிலே ஓட்டிக்கொண்டு அவன் கைச் சங்கிலியில் கட்டுண்டிருக்க வேண்டியவள்—கடைசி வினாடியில் விலகிக் கொண்டாள்.

“உங்களை... உங்களமீதா நான் அம்பு எய்தேன்?”—தவிப்புடன் கேட்டாளேயன்றி அவனை ஆதரத்துடன் அணைத்துக் கொள்ளவில்லை. தன்னுடைய கை அவனைக் குத்தியிருந்த இடத்தைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுக்கவில்லை.

“ரூபா... ஏன் அப்படி நின்றவிட்டாய்?” மேலும் ஓரடி முன்னேறினான் அவன். விலகி நின்றவளை இழுத்து அணைத்துக் கொள்ளக் கைகளை நீட்டினான்.

அவள் இமைகள் துடித்தன. அதரங்கள் நடுங்கின. அவன் கை தன்னைத் தொட்டுவிடாதபடி மேலும் பின்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டாள். “வேண்டாம் ஜெய்... உங்களைத் தொடும் பாக்கியம் இன்னும் கொஞ்ச நேரளைக்கு எனக்குக் கிடையாது... என் குருநாதருக்குச் சற்று முன்னால்தான் வாக்குக் கொடுத்தேன்.”

“ரூபா... என்ன, என்னவெல்லாமோ பேசுகிறாய்? என்ன குருநாதர்?” அவன் திகைத்தான். அவள் வில்லும் கையுமாக வந்ததைப் பார்த்து—அவள்தான் கணை வந்தவள் என்பதை அறிந்து—ஏற்கனவே அவன் குழம்பிப் பாயிருந்தான். இப்போது அவள் பேச்சு இன்னும் அவனைக் குழப்பியது.

“அதோ நீரோடை இருக்கிறது. முதலில் காயத்தைக் குழுவிக் கொள்ளுங்கள்.” கையை நீட்டி அவனைப் பிடித்துக்கொள்ள வந்தவன் தன்னைத்தானே கட்டுப் படுத்திக்கொண்டான்.

மெல்ல நடந்து நீரோடைக்குப் போகும் வழியில் அவள் கூறினாள்: "திடீரென்று நீங்கள் காணாமற் போய் விட்டீர்கள். நாகர்கோட்டுக்குப் போயிருப்பதாக உங்கள் நண்பர்கள் சொன்னார்கள். சூர்யபூரின் சுதந்திரத்தைப் பற்றி அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாமென்று தீர்மானித்து நண்பரின் ஊரில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்..."

"இல்லை, ரூபா. படை உதவி கேட்கத்தான் அங்கே போனேன். ஆனால் பானுசந்துக்கு இப்போதெல்லாம் வாளின் ஓசையில் நாட்டமில்லை. சலங்கைகளின் ஒலியிலே மெய் மறந்து கிடக்கிறான். ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிவிட்டேன்."

அவள் கூறினாள்: உங்களைக் காணவில்லை என்றானதும், பகைவனை ஒழிக்கும் திட்டத்தை நானே தான் நிறைவேற்ற வேண்டுமே தவிர, யார் துணையையும் தேடக்கூடாது என்று முடிவு செய்தேன். சித்தூர் தாத்தாவிடம் மன்றாடிக் கெஞ்சி, வில் பயிற்சி பெறுகிறேன். இரண்டு காத தூரத்திலிருந்து இலக்கை அடித்து வீழ்த்த வேண்டுமென்பது என் லட்சியம். இப்போது ஒன்றரை காத தூரம் வரை அடிக்கத் தெரிந்துவிட்டது."

"இலக்குக்கு நான்தான் அகப்பட்டேனா ரூபா? நீரோடையின் குளிர்ந்த நீரில் காயத்தைக் கழுவித் கொண்டவாறு அவன் சிரித்தான். ரூப்மதி அவனை நெருங்கிச் சென்று காயத்தின் ஆழத்தைக் கவனித்தாள். "நல்ல காலம், மேலோடுதான் அம்பு பட்டிருக்கிறது."

"அதுகூட நீ ஒரு தடவை தடவிக் கொடுத்தாய் சரியாகிவிடும், ரூபா." அவன் கண்கள் ஏக்கத்துடன் கெஞ்சின.

அவள் விலகிக்கொண்டாள். "சித்தூர் தாத்தாவுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். என் லட்சியம் நிறைவேறுகிற வரையில் மனத்தைச் சிதறவிடும் எந்தச் சிற்றின்பத்திலும் ஈடுபட மாட்டேன் என்று."

அவன் புரிந்துகொண்டான்.

"வழி வழியாய் ஒரு மதத்தில் இருந்து வருகிறவர்களைக் காட்டிலும் புதிதாய் மதம் மாறி வருகிறவர்களுக்கு அதிக வெறி இருக்கும் என்று சொல்வதுண்டு. நான் பழைய சுதந்திர வீரன். தோல்விகளும் ஏமாற்றங்களும் என்னைக் கூர் மழுங்க வைத்திருக்கின்றன. நீ அப்படி பல்ல. புதியவன். வேகமும் ஆவேசமும் தாபமும் உனக்கு நிறைய இருக்கின்றன. நிச்சயமாய் உனக்கு வெற்றி கிட்டும் ரூபா." அவன் சற்றுநேரம் பேசாமலிருந்தான். பிறகு சொன்னான்: "இருந்தாலும் உன் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமானால் நீ ஒருத்தியாய், ஒண்டியாய், வேலை செய்வதை விட நாம் இருவராய்ச் சேரலாமே என்று தோன்றுகிறது. விரும்பினால் நானும் உனக்கு உதவி செய்கிறேன்."

"ஜெய்!" அவளுக்குக் குரல் தழுதழுத்தது. "தாங்கள் சூர்யபூரின் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். கடைசி இளவரசர். இன்றைக்கு உயிருடன் இருக்கும் ஒரே வாரிசு. பெரிய இளவரசர் வாளின் முத்தம் நாணயத்தை என்னிடம் ஒப்படைத்ததாலும், அறியாத்தனமாக நான் அகப்ருக்காகப் பரிந்து பேசி, சூர்யபூரின் அழிவுக்கு வித்திட்டதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்வதற்காகவும் இந்தத் தனிப்பட்ட போரில் இறங்கியிருக்கிறேனே தவிர, மற்றப்படி என்னும் நான் தங்கள் அடிமை. உத்தரவு இருங்கள். தங்கள் அடிமை நான் பணியாற்றுகிறேன்."

"வேண்டாம்." என்றான் ஜெய். "தற்சமயம் என்னைக் காட்டிலும் உனக்குத்தான் புத்தி நன்றாய் வேலை

செய்கிறது. நன்கு திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வருகிறாய். என்ன உன் திட்டம் என்பதை மட்டும் விளக்கு. அதில் குறைகள் தோன்றினால் சொல்கிறேன். மாற்று யோசனை சொல்கிறேன்."

அவன் எழுந்து சென்று அங்குமிங்கும் தேடி ஒரு மெல்லிய குச்சியை எடுத்து வந்தான். ஆற்றங்கரைமணல் பரப்பைக் கைகளாலும் கால்களாலும் சீர்ப்படுத்தினான்.

"இதோ இது ஆக்ராவிலிருந்து அஜ்மீர் செல்லும் பாதை. ஆஜ்மீரிலுள்ள க்வாஜா முயினுத்தின் சிஷ்டியின் தர்காவுக்கு இந்த வழியாகத்தான் வருகிறான் நம் பகைவன். ஒவ்வோர் ஆண்டும் பாத யாத்திரையாக இங்கே வருவது அவன் வழக்கம்." குச்சியினால் மணற்பரப்பில் கோடு கிழித்தபடி விளக்கினான் அவன். "இதுதான் அக்பர் வழக்கமாக வரும் பாதை. இதோ ஆக்ரா. இது பதேபூர் சிக்ரி. இது பரத்பூர். இங்கே தெளசா. இங்கே ஜெய்ப்பூர். இதோ இப்படி வந்தால் ஸாங்னேர். இது கிசன்காட். இதே அஜ்மீர். இந்தப் பாதை நெடுகக் குன்றுகளும் காடுகளும் ஏராளமாயிருக்கின்றன. நமக்கு மிக வசதியானது..."

அவன் விவரிக்க விவரிக்க அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மாமன்னரின் அறையில் சிரிப்பொலிகள் அலை அலையாய்ப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

உள்ளே செல்வதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை நோக்கி வெளியே காத்திருந்தார் முதலமைச்சர் தோடர்மால். ஆனால் சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து அழைப்பு ஏதும் வருவதாகத் தெரியவில்லை. சிரிப்புத்தான் மேலும் மேலும் வந்து கொண்டிருந்தது.

தோடர்மால் பின் கை கட்டிய வண்ணம் குறுக்கும் நெடுக்கும் உலாத்திக் கொண்டிருந்தார். இளைஞன் ஒருவன் எதிரில் வருவதைக் கண்டதும் அவர் முகம் மலர்ந்தது.

அவன் அப்துர் ரஹீம். ஆரம்ப காலத்தில் அக்பரின் சாம்ராஜ்யத்துக்கு வித்துன்றிய பைராம்கானின் புதல்வன். பிற்காலத்தில் மாமன்னரின் அதிருப்தியைப் பெற்றுக் கொண்டு மர்மமான் முறையில் அவர் கொலை செய்யப் பட்டதால், பைராம்கான் குழந்தையை எடுத்து நல்ல முறையில் வளர்ப்பதில் தனி அக்கறை காட்டினார் அக்பர். அறிவும் ஆற்றலும் நிறைந்தவனாக அரண்மனையில் வளர்ந்தான் அப்துர் ரஹீம். கான் கானான் என்ற பெரும் பதவிக்கு அவனைத் தயார் செய்து வந்தார் சக்கரவர்த்தி. அரண்மனைக்குள் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்ல அவனுக்குச் சலுகை உண்டு.

"முதலமைச்சருக்கு வணக்கம்," என்றான் அப்துர் ரஹீம்.

"வணக்கம்." அவன் தோளைத் தொட்டுத் தனியே அழைத்துச் சென்றார் தோடர்மால். "ரஹீம், எனக்காக உதவி செய்வாயா?"

"கட்டாயமாய்," என்றான் அவன் இன்முறுவலுடன்.

"உள்ளே வெகு நேரமாய் யாருடனோ சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் சக்கரவர்த்தி. யாரென்று பார்த்து வந்து சொல்லேன். எனக்கு உள்ளே போக வேண்டிய வேலை இருக்கிறது."

"இதோ." அக்பரின் அறைக்குள் சென்ற இளைஞன் வினாடியில் திரும்பி வந்தான்.

"கான்சூர்."

தோடர்மாலுக்குப் பிரமிப்பில் மூச்சடைத்தது. “காஞ்சூர்? மாகம் அனகாவின் பிள்ளை? சக்கரவர்த்தியால் மரண தண்டனை கொடுக்கப்பட்டு, கடைசி வினாடியில் மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டவன்? அவனுடனா மாமன்னர் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்?”

“அவரேதான்,” என்றான் அப்துர் ரஹீம். “முதலமைச்சருக்குத் தெரியாதா? கொஞ்ச நாளாகக் காஞ்சூரோடு வெகு சினேகமாய் பழகி வருகிறார் ஷா இன் ஷா. சில சமயங்களில் எனக்கே பொறாமையாக இருக்கிறது.”

தோடர்மாலுக்குக் கோபம் வந்தது. உள்ளே இருப்பவர்காஞ்சூர் என்பது தெரியாமல் இத்தனை நேரம் காத்திருந்தோமே!

ரோஷத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார். “வாருங்கள் தோடர்மால்,” என்று வரவேற்றார் சக்கரவர்த்தி. “இந்தப் புதுமைப் பொருள்களையெல்லாம் பார்த்தீர்களா? நம் காஞ்சூர் பீஜபூரிலிருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்.”

காஞ்சூரின் கூடப் பீஜபூர்க்காரர்கள் சிலரும் ஆஜராத்பெக்கும் அரண்மனை வைத்தியரும் கூடி அமர்ந்திருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் முன்னே வெள்ளியிலும் தங்கத்திலும் தந்தத்திலும் செய்த வேலைப் பாடமைந்த பல பொருள்கள் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றையும் பற்றி வேடிக்கையாகக் காஞ்சூர் வர்ணிக்க, மாமன்னர் ரசித்துச் சிரித்தார்.

மணிகள் இழைக்கப்பட்ட ஒரு பெரும் ஜாடி அக்பரின் முன்னே வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் நீண்ட வெள்ளிக் குழாயொன்று பொருத்தப்பட்டிருந்தது. சில இலைகளை அதில் அடைத்து, தங்க விளக்கினால் கொளுத்தினான் காஞ்சூர். குழாயின் மறுமுனையில் மெல்லிய புகை வளையம் புறப்பட்டது.

“இந்த முனையில் சக்கரவர்த்தி வாயை வைத்து உறிஞ்சிப் பார்க்க வேண்டும்,” என்று குழாயை நீட்டினான் காஞ்சூர். “பீஜபூர் கல்தான் பிரத்தியேகமாய் எனக்குத் தந்தது இது. தற்சமயம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ரொம்பப் பிரபலமாக இருக்கிறதாம்.”

“வேடிக்கை, வேடிக்கை!” அக்பர் குழாயின் முனையை உறிஞ்சினார். இருமினார். வளையம் வளையமாகப் புகை புறப்பட்டது. “புதுமையாய்த்தான் இருக்கிறது. காஞ்சூர், இதற்கு என்ன பெயர்?”

“புகையிலை என்கிறார்கள். மருத்துவ முறையில் கூட...”

அரண்மனை வைத்தியர் குறுக்கிட்டு, சில இலைகளைக் கசக்கி, முகர்ந்து பார்த்தார். “சக்கரவர்த்தி இதை யெல்லாம் பயன்படுத்தக்கூடாது. இது போதை வகை. மருத்துவ சாத்திரங்களில் இது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். கொஞ்ச நேரம் வேடிக்கைக்குத்தானே.” அக்பர் மேலும் இரண்டு மூன்று முறை புகையை இழுத்து விட்டுவிட்டு, “பிரதம மந்திரியும் சிறிது அனுபவிக்கலாமே?” என்றார் தோடர்மாலிடம்.

முதலமைச்சர் சங்கடத்துடன், “இல்லை... ஷா இன் ஷாவைப் போலத் திடகாத்திரமான சரீரம் இந்த முறைக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை,” என்று மறுத்தார்.

“காஞ்சூருக்கு இந்த மாதிரி புதுமைகளில் ஒரு தனி ருபாடு. இவைகளைச் சேகரிப்பதில் ஒரு அலாதி யான ரீதியம். என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்றார் அக்பர்.

“ஆமாம்,” என்றார் தோடர்மால். ‘பத்து வண்டிகள் முறைய வெட்டப்பட்ட தலைகளைத் திரட்டி வந்தானே

இவன்!" என்று எண்ணிக்கொண்டார். "சக்கரவர்த்தியிடம் வேறொரு முக்கியமான அலுவலாக வந்தேன்."

"ஹூம்! கொஞ்ச நேரம் நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தால் என் பிரதம மந்திரிக்குப் பிடிக்காது!" அக்பர் சிரித்தார். அவர் தலையசைப்பைப் புரிந்துகொண்டு மற்றவர்கள் வெளியேறினார்கள்.

"என்ன, இப்போது சொல்லுங்கள்."

"ஆஜ்மீர் யாத்திரை..." என்று தோடர்மால் சொல்லத் தொடங்கியதுமே அக்பரின் முகம் கறுத்தது.

"எக் காரணம் கொண்டும் அதை நிறுத்தப் போவதில்லை என்று நான் முன்பே சொல்லிவிட்டதாக ஞாபகம்."

"நிறுத்த வேண்டாம். ஒரு சிறு மாறுதலாவது செய்யலாம்."

"என்ன?"

"வழக்கமாகத் தாங்கள் பரத்பூர், தெளசா, சாங்ளேர், ஜெய்ப்பூர் வழியாகச் செல்வீர்கள்... அதற்குப் பதில்..."

"பதில்?"

"தெளல்பூர், சவாய் மதோபூர், டோங்க், லிமல்பூர் வழியாக ஆஜ்மீரை அடையலாம். யாத்திரை மார்க்கத்தை மாற்றியுள்ள விஷயத்தை ரகசியமாகவே வைத்துக் கொள்ளலாம்."

அக்பரின் பதிலுக்காக அவர் முகத்தை நோக்கியபடி நின்றார் தோடர்மால்.

24

"அதென்ன இரண்டு காதக் கணக்கு?" என்று ஜெய் வினவினான்.

அரண்மனையின் முன்னாள் சேவகனொருவன் விகவாசத்துடன் கொண்டு வந்து கொடுத்த பழங்களைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் இருவரும். நீரோடையின் லசலத்த நீர் இந்தக் காதலர்களை எட்டி எட்டிப் பார்த்துச் சிரித்துச் சுழித்துக்கொண்டே சென்றது.

சற்றுமுன் சித்தூர் தாத்தா வந்து பார்த்தவர், ஜெய்யை அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிட்டார். சிவப்புத் துணியையும் அவனுடைய தலைக்காயத்தையும் கண்டதும் நடந்ததை ஊகித்துவிட்டார். பதறிப்போனார். "இந்தப் பெண்ணிடம்..." என்று ஆரம்பித்தவர், ஜெய்யின் மனைவி அவள் என்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார்.

"பெண்களுக்கு வில் பயிற்சி அவ்வளவு எளிதில்லை என்று சொன்னேன்... இவர் கேட்கவில்லை..."

"இன்னொன்றும் சொன்னீர்களே, அது மறந்து விட்டதா தாத்தா?" என்று ரூப்மதி சிரித்தாள்.

"என்ன இளவரசி அது?"

"பயிற்சி நன்றாக வர வேண்டுமென்றால் இளவரசரைப் பற்றி நினைக்கவே கூடாது என்று..."

“அதுவா... அது ஒரு வார்த்தைக்குச் சொன்னேன்...” என்று நழுவிவிட்டார் சித்தார் தாத்தா. போகுமுன் ஜெய்யிடம், “நான் போய் யாராவது ஒரு வைத்தியரை அனுப்பட்டுமா?” என்று கேட்டார். ஜெய்யை ரூப்மதி காயப்படுத்தியதில் தனக்கும் ஒரு பங்கு உண்டு என்று அவருக்குக் குறுகுறுத்தது போலும்.

“அது பரவாயில்லை. நீங்கள் மனக் கஷ்டப்படாதீர்கள்.” புன்னகையுடன் அவரை அனுப்பி வைத்தான் ஜெய்.

“இனி இளவரசியாருக்கு என் பயிற்சி தேவையில்லை. சகல வித்தைகளிலும் நிபுணரான தாங்களே வந்து விட்டார்கள்.” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார் அவர்.

அப்போதுதான் ஜெய் கேட்டான் அவனை, அதன் என்ன இரண்டு காதக் கணக்கு என்று.

அவனைத் தன் மடியில் சாய்த்து வைத்துக்கொண்டு பேச வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. அந்த ஆசையை அடக்கிக்கொண்டாள். அவள் கண்கள் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோல் மூடிக்கொண்டன. “ஜெய் சக்கரவர்த்தி ஷா இன்ஷா என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்படுகிறாரே தவிர அக்பர் ஒரு சாதாரண ஆள்தான். பிரமாதமான பாதுகாப்பு எதுவும் செய்துகொள்ளாமல் சாதாரணமாகத்தான் நடமாடுகிறார். ஆகவே அவரை வெகு கலபமாக நேருக்கு நேர் சந்தித்து ஒரே வெட்டில் அல்லது ஒரே குத்திற் மாய்த்துவிட முடியும். ஆனால் அப்படி நான் செய்ய விரும்பவில்லை.”

“ஏன்?”

“அக்பர் கொலை செய்யப்படும் அந்த இடத்திலேயே என்னை அவருடைய ஆட்கள் பிடித்துவிட்டார்கள். அங்கேயே என்னைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி

போட்டுவிடுவார்கள். அப்படி நான் இறந்துபோக விரும்பவில்லை. காரணம், உயிரின்மீதுள்ள ஆசை அல்ல. ஜெய்யின்மீதுள்ள ஆசை.”

“புரியவில்லையே?”

“அக்பர் மாண்டதும் ராஜபுதனம் மொத்தமும் சுதந்திரம் பெறும். சூர்யபுரின் விடுதலைக் கொடி பட்டொளியுடன் அரண்மனைக் கொடிக்கம்பத்தில் பறக்கும். அப்போது ஜெய்யின் அருகிலே தோளோடு தோளாக நானும் நின்று அந்தக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ வேண்டும். சுதந்திர சூர்யபுரில் மக்களுக்காகப் பல ஆறு நல்வாழ்வுத் திட்டங்களை ஜெய் தீட்டும்போது நானும் என் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும். புதிய சூர்யபுரின் வளப்பத்தில் எனக்கும் ஒரு பங்கு இருக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் நான் அக்பரை வெகு காலத்திலிருந்து கொல்ல வேண்டுமென்று, அதே சமயம் நான் உயிரோடு இருக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்கிறேன்.”

“ரூபா...” அவன் அழைப்பில் ஆசையின் வெப்பம் தன்பட்டது. தன்பொருட்டு, தன் ராஜ்யத்தின் பொருட்டு, அவள் எத்தனை திட்டங்களைத் தன் நெஞ்சில் தேக்கி வைத்திருக்கிறாள்! நினைக்கும்போது அவனுக்கு உள்ளம் நிகழ்ந்தது.

அவள் அக்பரின் அஜ்மீர் யாத்திரை மார்க்கத்தை அனுபடியும் சுட்டிக் காட்டினாள். “இதோ இந்த இடத்தில் லாஸி ஆற்றை அக்பர் கடப்பார். அதற்காக ஆற்றில் படகுகளை ஒன்றின் பக்கம் ஒன்றாக நிறுத்திப் பாலம் கட்டி மைப்பது வழக்கம். அதன் வழியே அவர் மறு கரையை அடைவார். இதோ பக்கத்தில் ஒரு குன்று தெரிகிறது. அங்கு இருந்தபடி நான் அம்பு எய்யப் போகிறேன். அதற்கு ஓர் இடம் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருக்

கிறேன். படகுப் பாலத்துக்கும் நான் மறைந்திருக்கப் போகும் இடத்துக்கும் இடையே ஏறத்தாழ இரண்டு காத தூரம் இருக்கும். அதனால்தான் அந்தக் கணக்கு."

ஜெய் சிறிது நேரம் யோசனை செய்துவிட்டுச் சொன்னான். "இரண்டு காத தூரத்துக்கு அம்பு எய்வது லேசுப்பட்ட காரியமல்ல. என்னைப் போன்ற பல வருடங்கள் பயிற்சி செய்தவர்களுக்கே கஷ்டம்."

"புரிகிறது." என்றான் அவன்.

"என்ன புரிகிறது?"

"எனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்துவிடப்போகிறதே என்பதற்காக என் உற்சாகத்தைக் குறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்."

"உனக்கு ஆற்றல் இருக்கிற அளவுக்கு அறிவு இல்லை" என்று சொல்லமாய்க் கோபித்தான் அவன். "இன்னும் தீவிரப் பயிற்சி செய்தால் உன் இலக்கை அடைந்துவிடலாம். நான் அதற்கு சொல்லவில்லை. வேறு ஒரு முக்கியமான குறை எனக்குத் தோன்றுகிறது. வா. நாம் போகலாம். நீ ஒளிந்திருக்கப் போகும் இடத்தையும் அக்பரின் படகுப் பாலம் இருக்கப்போகிற இடத்தையும் காட்டு."

இரண்டரை நாட்கள் அவர்கள் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் பயணம் செய்தார்கள்.

பனாஸி நதியில் படகுப் பாலம் கட்டப்படும் இடம் வந்தது. நொப்பும் நுரையுமாக ஆற்றில் நீர் சுழித்தோடிக்கொண்டிருந்தது.

"இதோ இங்கே அக்பர் ஆற்றைக் கடப்பார். சுற்றி வட்டாரம் எங்கும் கட்டிடம் எதுவும் இல்லை. அக்பர் என் அம்புக்கு வெகு கலபமான இலக்காக இருப்பான் என்றான் ரூப்மதி.

"நீ எங்கே இருந்து அம்பு எய்யப் போகிறாய்?" என்று அவன் கேட்டான்.

"அதோ அந்தக் குன்றில்." அவன் முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டு நடந்தான். குன்றின் உச்சியை அடைந்தார்கள் அவர்கள்.

"இந்தப் பாறை வசதியாக, மறைவாக இருக்கிறது. இதைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன்."

அவன் அதன்பின்னே குனிந்து உட்கார்ந்தான். ஆற்றில் பாலம் கட்டப்படவிருக்கும் இடத்தை நோக்கினான். யோசனையுடன் எழுந்துகொண்டான்.

"ரூப்மதி, உன் உற்சாகத்தைக் குறைக்கிறேன் என்று அறுபடியும் சொல்லாதே. ஆனால் உன் நோக்கம் ஹேவேறுவது கஷ்டம்."

"ஏன்? ஏன்?"

"நீ வெறுமே தூரத்தை மட்டுமே கணக்கிட்டிருக்கிறாய். இங்கிருந்து அங்குள்ள தூரத்தை மட்டுமே கவனித்திருக்கிறாய் அது சரியில்லை."

"பின்னே?"

"உன் இலக்கு ஒரு மனிதன். ஆறடி உயரமே உள்ள ஒரு மனிதன். இங்கிருந்து பார்க்கும்போது அவன் கடுகு சாதிரி தெரிவான். அதுமட்டுமல்ல. முன்னும் பின்னும் சிவாரங்கள் போகும்போது அக்பர் யார் என்றே கனனால் கண்டுபிடிக்க முடியாது."

அவன் திகைத்து நின்றான். "வந்து... ஆமாம்... அதை நான் நினைத்துப் பார்க்கத் தவறிவிட்டேன்."

"இலக்குத் தவறி வேறு யாரேனும் கொல்லப்படலாம் என்று வைத்துக்கொள். அந்த வினாடியே அக்பர்

உஷாராகிவிடுவார். இன்னொரு முறை நீ முயற்சி செய்ய இடமே கொடுக்கமாட்டார். பெரும் பாதுகாப்புகள் செய்து ஒளிந்துகொள்வார்.”

“உண்மைதான் ஜெய்! எனக்கு அது தெரியாமல் போச்சே.” தலையைக் குனிந்துகொண்டான் அவன்.

“அதையியப்படாதே. ஒரு வழி இருக்கிறது.” என்றான் அவன்.

“என்ன?” ஆர்வத்துடன் அவன் தலை நிமிர்ந்தான்.

“அக்பரின் கூடவே நம்பகமான ஒரு ஆள் இருக்க வேண்டும். பாலத்தை அக்பர் கடக்கும்போது, ஏதாவது ஒருவகையில் அடையாளம் காட்ட வேண்டும். அதாவது இந்தச் சிவப்புத் துணி இருக்கிறதே...” தன் தலையில் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்தான் அவன். “அக்பரின் பின்னே நின்று இதை விசிறிக் காட்டினால் தெரிந்துகொள்வாய்.”

“அப்படி யார் இருக்கிறார்கள்?”

“நான் இருக்கிறேன்.”

“ஜெய்!”

“பயப்படாதே. எனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராது. என்னவாவது செய்து அக்பரின் நெருக்கமான பரிவாரத்திலே ஒருவனாகச் சேர்ந்துவிடுகிறேன்.” என்றதைரியம் சொன்னான் ஜெய்.

சக்கரவர்த்தி உடனே பதில் தரவில்லை. சாளரத்தருகே போய் மௌனமாக நிற்குகொண்டிருந்தார்.

தோடர்மால் காத்துக்கொண்டிருந்தார். “என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கவும் அச்சமாயிருந்தது. சமயங்களில் எதையாவது அளவுக்கு மீறி வற்புறுத்தினால் சக்கரவர்த்தி நேர் எதிராகத் திரும்பிவிடுவது உண்டு.

“முதலமைச்சர் இப்படி வந்தால் ஓர் அருமையான காட்சியைக் காணலாம்” என்று அழைத்தார் அக்பர்.

தோடர்மால் சாளரத்தருகே சென்று பார்த்தார். அரண்மனையின் வெளி முற்றத்தில், பளிங்குத் தடாகத்தினருகே இளவரசன் சலீம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் ஒரு மான்குட்டியுடன். ஜனானாவைச் சேர்ந்த இளம் தாதியொருத்தி அவனுடன் ஓடிப் பிடித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். மான்குட்டியைத் தூக்கிப் பந்து போல அவன்மீது அவன் விட்டெறிவதும் அவன் திரும்பி அறிவதுமாக இருந்தார்கள்.

அந்த விளையாட்டை ஆழ்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார் அக்பர். அந்த மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்கக்கூடாதென்று தோடர்மாலும் பக்கத்திலேயே மௌனமாக நின்றிருந்தார்.

“இப்போதுதான் ஞாபகம் வருகிறது.” பிரதம மந்திரியை நோக்கித் திரும்பினார் அக்பர். “ரொம்ப நாளாயிற்று இல்லை?”

“எது ஷா இன்ஷா?”

“நிலவில் மான் வேட்டையாடி?”

தோடர்மாலுக்குச் சற்றுச் சினம்கூட மூண்டது. சக்கரவர்த்தியின் உயிருக்கே அபாயம் நேரக்கூடிய நதர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாக அவருக்கு ஒற்றர்கள் மூலம் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. அதைப்பற்றி எச்சரிக்கை செய்ய இங்கே வந்தால், மாமன்னர் நிலவிலே மான் வேட்டையாடுவது பற்றிப் பேசுகிறார்!

அக்பரின் கண்கள் மூடின. அவருக்குப் பிடித்தமான அந்த விளையாட்டைப் பற்றிய இன்பக் கற்பனையில் அவர் உள்ளம் மூழ்கியது. அவர் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. “தோடர்மால்... நினைத்துப் பாருங்கள். நல்ல பள்ளாண்மி இரவுகளில், பால் போல நிலா வீசும்

வேளைகளில், நாம் மான் வேட்டைக்குப் போவோமே, ஞாபகமிருக்கிறதா? மான்களின் மஞ்சள் நிற உடல்கள்—அந்தக் கரும்புள்ளிகள் தாங்கிய தேகங்கள்—மின்னல் போல் துள்ளிக் கொண்டு ஓடுவதும்... தாரை தப்பட்டைகளின் ஓசையில் அவை மிரண்டு பார்க்கும் அழகும்... மேகங்களின் பின்னே சந்திரன் மறைந்துவிட்டால் நமது ஆட்கள் தீவட்டிகளைக் கொளுத்திக்கொண்டு அவைகளைத் துரத்துவதும்... அந்த வெளிச்சத்தில் அவை தாவும்போது சரக்கென்று ஈட்டிகள் அவைகளைத் துளைப்பதும்... தோடர்மால், மான்வேட்டைக்கு நான் போய் வெகு நாளாகிறது. ஆஜ்மீருக்கு வேறே போகிறேன். திரும்பி வரப் பல நாட்களாகும். அதற்குள் ஒரு தடவை மான்வேட்டைக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லுங்கள்..."

இந்த மட்டில் ஆஜ்மீர் யாத்திரை பற்றிப் பேச்செடுத்தாரே மாமன்னர்! தோடர்மாலுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. "சக்கரவர்த்தி அதைப் பற்றித்தான் எதுவும் சொல்லவில்லை," என்றார்.

"எதைப்பற்றி?"

"ஆஜ்மீருக்குச் செல்லும் யாத்திரை மார்க்கத்தை மாற்றி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னேனே..."

"ஓ, அதுவா? மறந்துபோனேன்," என்றார் அக்பர். "ஆமாம், அதற்கு என்ன அவசியம்?"

தோடர்மால் ஒரு பதில் தயாராக வைத்திருந்தான். "இப்போது மழைக் காலமாகையால் வழக்கமான சாங்ஜோ ஜெய்ப்பூர் பாதையில் நிறையச் சேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சக்கரவர்த்தி பயணம் செய்யக்கூடிய விதத்தில் அந்தச் சாலைகள் இல்லை என்று தெரிகிறது."

"அப்படியானால் வேறு பாதையில் செல்வது பற்றி யோசிக்க வேண்டியதுதான்," என்றார் அக்பர். "எதற்கு?"

சாயந்தரம் இது பற்றிச் சொல்கிறேனே? முதலமைச்சர் அது வரையில் பொறுத்திருக்கலாமில்லையா?"

"தாராளமாய்," என்றார் தோடர்மால்.

சாயந்தரம் அவர் சென்றபோது அக்பர் மிகுந்த நிதானத்துடன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்தார். "வாருங்கள் தோடர்மால்," என்று அமைதியாக வரவேற்றார். "ஆஜ்மீர் செல்லும் பாதையை மாற்றுவது பற்றித் தாங்கள் சொன்ன யோசனையைப் பரிசீலனை செய்தேன்."

"சரி."

"நான் மட்டும் பரிசீலனை செய்தால் போதாதென்று சாஜா மான்சிங்கின் மூலம் நெடுஞ்சாலைகளைக் கவனிக்கும் அதிகாரிகளையும் வரவழைத்துக் கேட்டேன்."

தோடர்மாலுக்குச் சொரேரென்றது. வெளியே ஈட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தார். "சரி?"

"பரத்பூர், சாங்ஜோ, ஜெய்ப்பூர் பாதை மிக நன்றாக இருக்கிறதென்றும், நமது படைகளும் பரிவாரங்களும் ஆஜ்மீருக்கு அந்தப் பாதையில் இடையூறின்றிப் போகலாமென்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள்."

தோடர்மாலினால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. நான் எதற்குச் சொன்னேனென்றால்..."

"எதற்குச் சொன்னீர்கள் என்றுதான் எனக்கு முன்பே தெரியுமே?" அக்பர் சிரித்தார். "அந்த சூர்யபூர் சிறுமியினால் என் உயிருக்கு ஆபத்து—அந்தக் குறிப்பிட்ட பாதையில் வரப்போகிறது—அப்படித்தானே?"

"ஷா இன்ஷா எல்லாவற்றையுமே விளையாட்டாகக் கொள்ளக்கூடாது."

“ஆழ்ந்த யோசனைக்குப் பின்னர்தான் சொல்கிறேன்.” மஞ்சத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார் அக்பர். தோடர்மாலின் தோளைப் பாசத்துடன் தட்டிக் கொடுத்தார். “என்மீது முதலமைச்சர் காட்டும் அன்புக்கு மிக்க நன்றி,” என்றார். “இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தங்களிடம் இரண்டு விஷயங்கள் சொல்லப் போகிறேன். பதற்றமில்லாமல் கேட்க வேண்டும்.”

“காத்திருக்கிறேன், சக்கரவர்த்தி.”

“வடமேற்குத் திசையில் உஸ்பெக்கிலிருந்து படையெடுப்பு நிகழ்க்குமென்று எனக்குச் சில தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன.”

“அப்படியா!” என்று ஆச்சரியப்பட்டார் தோடர்மால். பல சமயங்களில் அவருக்குத் தெரியாத சமாசாரங்கள் மாமன்னரின் செவிக்கு எட்டிவிடுகின்றன. “அப்படியானால் அதை உடனடியாகத் தடுக்க...”

“ஆம். அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும்படி காபுலுக்கு அனுப்பப் போகிறேன்...” சக்கரவர்த்தி வேண்டுமென்றே நிறுத்திச் சொன்னார்.—“கான்சுரை.”

“கான்சுர்? ஷா இன் ஷா, இது நான் கொஞ்சம்கூட...”

“ஒப்புக்கொள்ள முடியாத முடிவுதான். இருந்தாலும் பல கோணங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டேன். கான்சுரை அங்கே அனுப்புவதுதான் மேல்.”

தோடர்மால் பேசாமல் இருந்தார்.

“இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்று தாங்கள் கேட்கவில்லையே?” என்றார் அக்பர் அவரைச் சீண்டி மாதிரி.

“சொல்லுங்கள்,” என்று சொல்லவே பயமாயிருந்த தோடர்மாலுக்கு. தலையை அசைத்தார்.

மஞ்சத்துக்குப் பக்கத்திலிருந்த இரும்புப் பெட்டகத்தை நோக்கி நடந்தார் மாமன்னர். திறந்தார். ராஜாங்கப் பிரகடனங்கள் சுருட்டி அடைக்கப்படும் தங்கக் குழல் அது. அதன் வாய்கள் அரக்கு முத்திரையிடப்பட்டிருந்தன.

“இதை வெகு நம்பிக்கையாக உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன், தோடர்மால்,” என்று கூறிப் பிரதம மந்திரியிடம் கொடுத்தார் அக்பர்.

தோடர்மாலுக்குத் திகைப்பு. “என்ன... என்ன இது?”

“ஒரு முக்கியமான பிரகடனம்,” என்றார் சக்கரவர்த்தி. இதை உம்முடனேயே எப்போதும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனக்கு ஏதாவது திடீரென்று நேருமானால்...”

“சக்கரவர்த்தி!”

“உடனே தாமதிக்காமல் அரக்கு முத்திரையை டைத்து. இதனுள்ளிருக்கும் பிரகடனத்தை எடுத்துப் பிரங்கமாகப் படிக்க வேண்டியது. இது என் கட்டளை.”

மாமன்னரின் பேச்சையும் எண்ணத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவராகச் சிலைபோல் நின்றார் தோடர்மால்.

25

தை மாதத்தின் கடைசிப் பகுதி.

அக்பர் சக்கரவர்த்தி ஆக்ராவிலிருந்து அஜ்மீருக்குப் போகும் நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நாளொன்றுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு காதம் பிரயாணம் நடைபெறுவது வழக்கம். எப்போதும்

தை மாதம் பத்தாம் தேதி வாக்கில் புறப்படுவார். மாசி முதல்தேதி வாக்கில் ஆஜ்மீரை அடைவார். இந்த ஆண்டு அவர் திட்டம் சற்றுத் தடைப்பட்டிருந்தது. காரணம் சக்கரவர்த்தியின் அன்னையார் பேகம் ஹமீதாபானு சுக்ரவர்த்தியின் அன்னை யார் பேகம் ஹமீதாபானு சுக்ரவர்த்தியின் பாத யாத்திரையில் கலந்து கொள்வார். உடல்நிலை சற்றுத் தேறியதும் அழைத்துச் செல்லலா மெனக் காத்திருந்தார் மாமன்னர். ஆனால் அவர் நோய் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்கக் காணோம். ஜனானா விலிருந்து மற்றச் சில முக்கியமான இளவரசிகளை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புவதென முடிவாயிற்று.

யானைகளிலும் ஒட்டகங்களிலும் அக் பரின் கூடாரங்களுக்கான பொருள்கள் கிளம்பிவிட்டன. பாதயாத்திரையாகத்தான் சக்கரவர்த்தி செல்கிறார். ரெனினும் அவசியமேற்பட்டால் ஏறிக்கொள்வதற்காகப் பல்லக்குகள் தயாராகின. இளவரசிகளும் வயோதிகர்களும் செல்வதற்கு மூடு பல்லக்குகள் புறப்பட்டன. சமையல்காரர்களும் சலவைக்காரர்களும் தச்சர்களும் கருமான்களும் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றார்கள்.

மாமன்னரோடு கூடவே செல்வதற்காக இசைக் குழு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. புலவர்களுக்கும் வறிஞர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் வாரி வாரித் தானம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார் அக்பர். திருக் குர்ரானிலிருந்து பாகரங்கள் ஒதுப்பட்டன.

“நலத்தின்பால் நெஞ்சைத் திருப்பிய அவனுக்கே புகழ் யாவும். நேர்வழி காட்டியவன் அவனே. அவன் வழிகாட்டவில்லையெனில் நாம் நல்வழி சென்றிருக்க முடியாது. அந்த அல்லாஹ்வுக்கே புகழ் யாவும். அவன் பாட்டிற்குரிய இறைவன் அவனின்றி இல்லை. அவன் இணையற்றவன். ஆட்சி அவனுக்கே உரியது...”

பெரியவர் ஒருவர் முன்வந்து, ஆஜ்மீரிலுள்ள குவாஜா மொயினுத்தின் சிஷ்டியின் தர்கா விசேடத்தையும், அந்த மகானின் சிறப்பையும் உரத்த குரலில் பாட்டாக விவரிக்க லானார். ஆண்டுதோறும் கேட்கும் வரலாறு தான். ஆனாலும் கேட்கக் கேட்கத் தன் மனம் மேலும் மேலும் தூய்மையுறுவ தாகக் கருதினார் அக்பர். பெரியவர் பாடினார்:

“ஐந்துறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆப்கானிஸ்தானத்தில் அவதரித்தார் குவாஜா முயினுத்தின் அவர்கள். தந்தையின் வழியில் ஒரே ஒரு தோட்டம்தான் இருந்தது அவர் ஜீவனத்துக்கு. அதையும் விற்று ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்தார் மகான் முயினுத்தின். மக்க மாநகரத்துக்கும் மதினா திருநகரத்துக்கும் பாக்தாத் பட்டணத்துக்கும் பாத்திரைகள் சென்றார். கோரி கல்தான் பிருதிவிராஜைத் தோற்கடித்த சமயம் அவருடன் இந்துஸ்தானம் வந்தார். அழம்பத்திரண்டாவது வயதில் ஆஜ்மீரை அடைந்து அற்புதங்கள் புரிந்தார். சக்கரவர்த்திகளுக்கடக் கைகட்டிக் ளத்திருக்கும் வகையில் செல்வாக்குப் படைத்திருந்தும் கந்தல் துணிகளைத் தானே துவைத்துக் கட்டினார் அந்த மகான். எட்டு நாள் சேர்ந்தாற் போல் உபவாசம் இருந்து ஒன்பதாம் நாள் ஒரே ஒரு சப்பாத்தி மட்டும் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் உபவாசத்தைத் தொடர்க்கூடிய அளவு மனோதிடமும் தேக திடமும் கொண்டிருந்த பெரியார். அவருடைய தர்காவில் வழிபடச் செல்லும் சக்கரவர்த்திக்கு எல்லாக் கிர்த்திகளும் கிட்டுவதாக...”

அவர் பாடி முடித்தார். இசைக் குழுவின் தேன்மழை தாடர்ந்தது அந்தத் தர்பார் மண்டபத்தில்.

சாந்த்கானும் சூரஜ்கானும் தங்கள் சாரீரத்தின் அழகுபுத்த திறமைகளை வெளிப்படுத்த, கற்கண்டு சிங் என்று கழி பெற்ற டாகுர் சன்முக்சிங்கின் வீணையிலிருந்து கயவிக் நாதம் பொங்கி வழிய—

'சபாஷ்! சபாஷ்!' சிரக்கம்பம் செய்த சக்கரவர்த்தி, தன்னருகே வீற்றிருக்கும் சங்கீத சாம்ராட் தான்சேனை அவ்வப்போது பிரியத்துடன் நோக்கினார்.

"நண்பரே! வருடம் தவறாமல் என்னுடன் யாத்திரை வருகிறவர் தாங்கள். வழி நெடுகத் தங்கள் இசையருவியில் நீராடிய வண்ணமே ஆழ்மீர் செல்வேன். பிருந்தாவன வாசியும் தங்கள் குருநாதருமான சுவாமி ஹரிதாசரின் கிருஷ்ண காணாமருதத்தைத் தாங்கள் பாடுகையில், எல்லா மதங்களுக்கும் அடிப்படையான அந்த ஆன்மிக உணர்வில் நான் மெய்சிலிர்த்துப் போவேன். இம்முறை தாங்கள் என்னுடன் வர இயலாத வண்ணம்—"

"என் உடல் நிலை குறுக்கிடுகிறது ஷா இன்ஷா. இல்லாவிட்டால் மகா ரசிகரான தங்களுடன் யாத்திரை வருவதைக் காட்டிலும் பெரிய ஆனந்தம் எனக்கு ஏது? என்று பதிலளித்தார் தான்சேன்.

"புரிகிறது. ஆனால் ஓர் ஆசை."

"கட்டளையிடுங்கள் சக்கரவர்த்தி."

"யாத்திரை நெடுக நான் நினைத்து நினைத்து மகிழும் வகையில் தாங்கள் சிறிது நேரம் பாட வேண்டும்."

"என் உடல்நிலை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. பிருந்தாலும் தங்கள் ஆணைப்படி பாடுகிறேன். என் இசையிலே குற்றம் கண்டால் மன்னித்தருள வேண்டும்."

கம்பீரமும் இனிமையும் பொருந்திய தான்சேனின் குரல் அலையலையாய்ப் பொங்கியது அந்த மண்டபமெங்கும். சுவாமி ஹரிதாசர் இயற்றிய 'நாத கட்கட்' என்ற துருபத கீதம் தன் அழகனைத்தையும் கொண்டு நடனமாடியது அங்கே. ஆக்ரா நகரமெங்கும் அவருடைய இசையின் துளிகள் தெளிக்கப்பட்டன. அந்த

துளிகளின் ஸ்பரிசுத்தில் பறவைகளும் விலங்கினங்களும் கல்லும் மரமும் கூட மயங்கி நின்றன.

திடீரென—

தன்னை மறந்து பாடிக்கொண்டிருந்த தான்சேன் மயங்கி ஆசனத்தில் சாய்ந்தார். அவர் கண்கள் செருகிக்கொண்டன. உடம்பு அசையாமல் நின்றது. "என்ன நண்பரே, என்ன?" சக்கரவர்த்தி பதறினார்.

"வைத்தியர்! வைத்தியர்! ஒரு வைத்தியரைக் கூப்பிடுங்கள்!" பல குரல்கள் எழுந்தன.

கூட்டத்தை முண்டிக்கொண்டு ஓர் இளம் வைத்தியர் ஓடி வந்தார். நீண்ட அங்கியின் பைகளிலிருந்து ஒரு கருக்குப் பையை எடுத்தார். பையின் அறைகளைக் கவிழ்த்தார். பல மூலிகைத் துண்டுகளைத் தரையில் கொட்டினார். ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சங்கீத சிம்மத்தின் மூக்கருகே வைத்து முகரச் செய்தார். நினைப்பதில் தண்ணீர் எடுத்துவரச் சொல்லி, இன்னொரு மூலிகையைத் தேய்த்து அந்தச் சாற்றைத் தான்சேனின் காக்கில் தடவினார்.

தான்சேன் கண்களை மெல்லத் திறந்தார். சக்கரவர்த்தியின் முகம் மலர்ந்தது. "நண்பரே! ஒரு நொடியில் தாங்கள் உயிரையெல்லாம் கலக்கிவிட்டீர்களே? என்ன நிர்ந்தது திடீரென்று?" இசை மேதையைத் தன் மார்போடு வாத்திக்கொண்டு வினவினார்.

"எனக்கும் அதுதான் தெரியவில்லை. திடீரென்று கண்கள் இருண்டு வந்தன. மூச்சு அடைக்கிற மாதிரி இருந்தது." தான்சேனின் பார்வை அந்த இளம் வைத்தியர்பால் திரும்பியது. "ஆகா! தன்வந்திரியின் அவதாரம் என்றால் தாங்கள்தான்!" என்று அவர் கண்களைப் பற்றிக்கொண்டார்.

வைத்தியர் இளநகை செய்தார். “நான் ஊர் ஊராக யாத்திரை செய்துகொண்டிருப்பவன். தற்செயலாய் இன்று ஆக்ராவுக்கு வந்தேன். ஒரு சங்கீத ரத்தினத்தைச் சரியான நேரத்தில் காப்பாற்ற நேரிட்டது என் பாக்கியம்.”

“இந்துஸ்தானமே தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. வைத்தியரே” என்ற அக்பர் மந்திரிகள் பக்கம் திரும்பினார். இவருக்கு அபரிமிதமாகச் சன்மானம் கொடுங்கள் என்ற கட்டளை அவருடைய பார்வையில் இருந்தது.

தான்சேன் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்தார். “எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது.”

“என்ன தோழரே?”

“சக்கரவர்த்தி பரிபூரண ஆரோக்கியத்துடன் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். எனக்கு நேர்ந்தமாதிரி எதுவும் நேராமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற சஞ்சலம் ஏற்பட்டு வருகிறது. இப்போது தாங்கள் நீண்டதூரம் பயணம் புறப்படுகிறீர்கள். கை தேர்ந்த பல மருத்துவர்கள் தங்களுடன் வருகிறார்கள் என்பது உண்மைதான் இருந்தாலும் இந்த இளம் வைத்தியரும் தங்களுடன் கூடவே இருந்தால் எனக்கு மனக்கிலேசம் சற்றுக் குறையும்.”

“அப்படியே செய்தால் போயிற்று!” என்றார் அக்பர்.

“நான் ஒரு சாதாரணமான மருத்துவன். எனக்குப் போய் இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பைக் கொடுப்பது...” அந்த இளம் மருத்துவர் ஏதோ முன்கிணார். ஆனால் எதிர்பாராததையும் பெரும் பதவி பெற்ற மகிழ்ச்சி அவர் முகத்தில் நன்கு தெரிந்தது.

“தான்சேனைப் படுக்கையில் விட்டுவிட்டு மருந்துகளும் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள்.” கட்டளை யிட்டார் சக்கரவர்த்தி.

இளம் மருத்துவர் அரண்மனையின் மறுபுறத்திலிருந்த தான்சேனின் மாளிகைக்குச் சென்றார். வேலையாட்கள் அகன்றதும் தான்சேனின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார். “மிக்க நன்றி ஐயா, மிக்க நன்றி. தாங்கள் இந்த நாடகமாடியிராவிட்டால் என் திட்டம் நிறைவேறியிருக்காது” என்றார்.

“இது எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஜெய்.” என்றார் தான்சேன். அவர் குரலில் நோயின் களைப்பு தெரிய வில்லை... படுக்கையில் நன்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். “என் மனக்கசப்பை ஓரளவு அகற்றிக்கொள்ள எனக்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பம்.” அவரிடமிருந்து பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. “புந்தேல்கண்டிலிருந்து என்னைக்கு நான் புறப்பட்டு இங்கு வந்தேனோ அன்று முதல் இந்த இதயத்தில் எவ்வளவு தாள முடியாத வேதனை தெரியுமா, ஜெய்! என்னை இங்கே அனுப்பித்தானாக வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக ஆணையிட்டார் அக்பர். ரீவா மகாராஜாவான ராம்சந்தர்—என் குருநாதரின் சீடர்—என்னை அனுப்ப விரும்பவில்லை. ஆனால் பாதுஷாவின் ஆணைக்குப் பயந்து அனுப்பினார். நான் புறப்பட்டபோது ரீவா மொத்தமும் அழுதுகொண்டு பின்தொடர்ந்தது. கொஞ்சதூரம் சென்றதும் பல்லக்கிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தேன். எப்பேர்ப்பட்ட அதிர்ச்சி! ரீவா மகாராஜாவும் அன்று அவர் விருந்தினராக வந்திருந்த உன் தந்தையான ஆர்யபூர் மகாராஜாவும் தமது வலது தோள்களினால் என் பல்லக்கின் ஒரு புறத்தைச் சுமந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த அன்பின் வலிமை என்னைக் கொண்டு விட்டது ஜெய்! என்னை இங்கே எவ்வளவோ மகோன் னமான பதவியில்தான் வைத்திருக்கிறார் சக்கரவர்த்தி. இருந்தாலும் அன்று தன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ரீவா மகாராஜாவுக்கும் மக்களுக்கும் அக்பர் இழைத்த கொடுமை—அதை என்னால் மறக்கவும் முடியவில்லை,

மன்னிக்கவும் முடியவில்லை. அதனால்தான் உன் நாடகத்துக்கு இணங்கினேன். உன் லட்சியம், உன் சுதந்திரப் போர் வெற்றி பெற்றதும்."

அவர் கால்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான் ஜெய்.

ரூப்மதியின் தவிப்புத் தெரியாமல் ஒரு குருவி கிச்ச்சென்று கத்திக்கொண்டிருந்தது. பொறுமையற்று அவள் இருக்கிறாள் என்பதை அறியாமல் அணிலொன்று அவள் மடிமீது புரண்டுவிட்டு ஓடியது. காலை சூரியனின் கிரணங்கள் புதர்களின் இடுக்கு வழியே அவளை எட்டிய பார்த்தது. உயரமான குன்றாகையால் இரவு பூராய் பெய்துகொண்டிருந்த பனியின் துளிகள் செடிகளின் கிளைகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாய்ச் சொட்டி, பக்கத்தில் வைத்திருந்த அவளுடைய வில்லை நனைத்துக் கொண்டிருந்தன. தை இருபத்தைந்து தேதியாகிவிட்ட போதிலும் மார்கழிக் குளிரின் சந்ததிகள் இன்னும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்ததால் அவள் மேனி வெடவெட வென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

தேகத்தின் கஷ்டங்களோ பருவநிலைகளின் உபாத்திகளோ அவளை வருத்தவில்லை. தன் நோக்கம் நிறைவேற்றாமலே போய்விடுமோ? அது ஒன்றுதான் அவள் கவலை.

வெள்ளிக்கோடாக மினுமினுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கும் பனாசி ஆற்றை உற்றுக் கவனித்தான். மூன்று நாட்களாக வைத்த கண்ணை எடுக்காமல் அவள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் அந்தத் திசையை. ஊகம். எப்போதாவது ஓர் ஆட்டிடையனோ, ஓட்டகத்தை அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கும் பெண்ணோ அவள் கண்ணில் பட்டதோடு சரி. மற்றபடி வேறு நடமாட்டத்தைக் காணோம்.

இந்த இடத்தில் சென்ற ஆண்டு படகுப் பாலம் அமைத்தார்கள். வழக்கமான தேதியில் அக்பர் புறப்பட்டிருப்பாரானால் இன்னேரம் படகுப் பாலம் கட்டி முடிவடைந்திருக்க வேண்டும். அல்லது குறைந்த பட்சம் கட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் மும்முரமாய் நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

மூச்சுப் பேச்சைக் காணோம்.

இந்த வருடம் அக்பர் தன் ஆஜ்மீர் யாத்திரையைக் கைவிட்டுவிட்டாரா?

அவளுக்குத் தகவல் தரக்கூடியவர் யாருமில்லை. ஜெய் அன்று போனவன்தான் அக்பரின் பரிவாரத்தில் சிரப்போகிறேனென்று. பிறகு எவ்விதச் செய்தியும் இல்லை.

கதிரவன் வானத்தின் உயரத்துக்கு ஏற ஏற அவளுக்கு வில்லை கொள்ளவில்லை. அர்த்தமில்லாத சோம்பேறித் தனத்தில் மேலுமொரு நாள் கழியப்போகிறதா? எழுந்து கொண்டாள். பாறையின் மறைவில் வில்லையும் அம்புளையும் ஒளித்து வைத்தாள். குன்றின் உச்சியிலிருந்து சமவெளிக்கு இறங்கினாள். சலசலவென்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கேலி செய்தது பனாசி நதியின் தெளிய நீரோட்டம்.

நாலு காதம் கடந்துவிட்டது. நடந்துகொண்டே இருந்தாள்.

ஆற்றின் ஒரு வளைவு வந்தது. திடீரெனப் பல பேச்சுக் கரல்கள். நடமாட்டங்கள். சத்தங்கள்.

பார்த்தவள் திகைத்து நின்றாள்.

மாட்டு வண்டிகள் ஏராளமாய் அவிழ்த்துவிடப் பட்டிருந்தன. ஓட்டகங்களிலிருந்து பாரங்களை இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆற்றின் கரையில் பல படகுகள்

கிடந்தன. பெரும் பெரும் மரக்கட்டைகளை ஆட்கள் இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

ரூப்மதிக்குப் புரிந்துவிட்டது. இருந்தாலும் ஓர் இளைஞனை நெருங்கிக் கேட்டாள். "என்ன இங்கே நடக்கிறது அண்ணா?"

"தெரியாதா பஹன்ஜி? அக்பர் சக்கரவர்த்தி அஜ்மீர் யாத்திரைக்காக வந்துகொண்டிருக்கிறாரே? இந்த இடத்தில் ஆற்றைக் கடக்க வேண்டும். அதற்காக ஆற்றின் குறுக்காகப் படகுகளைக் கொண்டு பாலம் கட்டப் போகிறோம்." என்றான் அவன்.

இந்த இடத்திலா! ஏமாற்றம் அவள் நெஞ்சைப் பிளந்தது. "அதோ அங்கேயல்லவா வழக்கமாய்..." கையைக் காட்டினாள்.

"அதென்னவோ எங்கள் புதிய தலைவர் இந்த இடத்தைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்" என்று தெரிவித்துவிட்டு அவன் தன் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டான்.

அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அவள் உற்சாகங்கள் குறைந்து, தோல்வியுணர்ச்சி இருதயத்தைப் பிழிந்தது.

ஜெய்யுடன் ஏற்பாடு செய்துகொண்ட இடம் மாறிவிட்டது என்பது மட்டுமல்ல. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்துக்குக் குன்றோ உயரமான மேடோ கட்டிடமோ எதுவும் காணப்படவில்லை. மறைந்திருந்து அம்பு எய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் ஒரு மரம் கூடத் தெரியவில்லை. எல்லாம் வெட்ட வெளியாய், திறந்த மைதானமாக இருந்தது.

26

இங்கேயா! இங்கேயா கட்டப் போகிறார்கள் படகுப் பாலத்தை.

இடிந்து போய் ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்துவிட்டாள் ரூப்மதி. அவள் திட்டங்கள் இனிப் பிரயோசனமில்லை. இந்த இடத்திலேதான் பாலம் கட்டப் போகிறார்கள் என்றால், இந்த இடத்திலேதான் அக்பர் பனாசி ஆற்றைக் கடக்கப் போகிறாரென்றால்—

அவளுடைய வில்லுக்கும் அம்புக்கும் வேலையில்லை. த்தனை காலம் இரவும் பகலுமாகப் பயிற்சி பற்றதற்கெல்லாம் அர்த்தமில்லை. ஒன்றரைக் காத ரத்துக்கல்ல. ஐந்து காதம் பத்து காத தூரத்துக்குக் கூட லயோ காடோ தென்படாதபோது அவள் எங்கே றந்துகொள்ளப் போகிறாள்? எங்கிருந்து அம்பு எய்யப் றகிறாள்? எப்படி ராஜஸ்தானத்தின் பரம விரோதிக்கு ண அடி கொடுக்கப் போகிறாள்? ஒருநாளாயில்லை.

திடீரென்று இன்னோர் எண்ணம் உதித்தது. இப்போது ண கெட்டுவிட்டது? ஏன் அக்பரைக் கொல்லாமல் வேண்டும்! நேருக்கு நேர் நின்று வீழ்த்தினால் ரியுள்ளவர்கள் அங்கேயே நம்மைப் பிடித்து அங்கேயே றலை செய்துவிடுவார்களே என்று எண்ணியது றமைதான். பிறகு சூர்யபூரின் விடுதலைத் திருவிழாவை ரூப்மதி சேர்ந்து கண்டு களிக்க முடியாமற் போய் றுமே என்று நினைத்ததும் உண்மைதான். வேண்டாம். ம உயிரோடிருக்க வேண்டும் என்று சுயநலமாகத் டமிட்டதால்தான் இப்போது தெய்வம் உதவி செய்ய

மறுக்கிறது போலும். பரவாயில்லை. பகைவன் மடிய வேண்டியதுதான் முக்கியம். வேறு வழியில்லையென்றால் அக்பரை நேருக்கு நேராகவே குத்துக் கத்தியினால் ஒடிப் பாய்ச்சலில்—

“எழுந்திரம்மா, எழுந்திரு! இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு!” காவலாட்களில் ஒருவன் அவனை அடட்டினான்.

அலுப்புடன் எழுந்துகொண்டான். படகுப் பாலுக்கு அமைப்பதை மேற்பார்வையிடுவதற்காகப் பல பேர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் அதிகாரிகள் என்பது உடையிலிருந்தே தெரிந்தது. ஒருவர் வாட்டி சாட்டமானவர். மற்றவர் எலிக்குஞ்சு. இருவரும் காரசா மாக விவாதிப்பது காதில் விழவே ரூப்மதி சற்று நின்றான்.

“எதற்காக இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் சொல்கிறீர், நண்பரே?” என்று கேட்டார் வாட்டி சாட்டமான மனிதர். மரியாதையுடன் கேட்கிற மாதிரி தோன்றியதே தவிர அவர் குரலில் கேலி இருந்தது. அறிவில்லாமல் இப்படிச் செய்திருக்கிறீர் என்று கேட்காமல் கேட்டது அவர் தொனி.

சின்ன உருவமுள்ள அதிகாரி முன்னவருக்குச் சணைத்தலையில் “சக்கரவர்த்தியின் வசதி, அற்றைச் சீக்கிரமாக அவர் கடல் வேண்டிய அவசியம் முதலியவற்றைக் கணக்கெடுக்கிறவர்கள் இந்த இடத்தைத் தான் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்,” என்றார் அவர். “ஏனென்றால் நதி இங்கேதான் மிகக் குறுகலாக இருக்கிறது. பாலத்துக்காக அதிகமான படகுகளைக் கொண்டு வேண்டிய அவசியம் கிடை யா து. ஷா இன்ஷாவும் அந்த தூரம் அபாயமான பிரயாணம் செய்துகொண்டிருக்கிற சட்டுப் புட்டென்று கடந்துவிடலாம்.” அவர் தண்ணீரில் சுற்றியிருந்த உதவியாளர்களைப் பெருமையுடன் பார்த்து கொண்டார். ஆமாமாம் என்று தலையாட்டினார்கள், அவர் கடமை என்று உணர்ந்திருந்த உதவியாளர்கள்.

“அபாயம் எது, அபாயமற்றது எது என்பதைப் பற்றி நண்பருக்கு விசித்திரமான கருத்து இருப்பது தெரிகிறது,” என்றார் பெரியவர். “ஏனென்றால், மாமன்னருக்கு ஆபத்து நேரிடக்கூடாதென்று சொல்லிக்கொண்டு, எது மிக ஆபத்தோ அதையே செய்திருக்கிறீர்களே!”

கூலிப் பெண்களுடன் கூலிப் பெண்ணாக நின்றிருந்த ரூப்மதி காதைத் தீட்டிக் கொண்டாள். இரண்டு அதிகாரிகளுக்குள்ளும் இந்த இடத்தைப் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமை உற்பத்தியாகிப் போலிருக்கிறதே! அவள் உள்ளம் படபடத்தது. “சக்கரவர்த்திக்கு இந்த இடத்திலே அபாயமா? இப்படி?” சின்னவர் திகைத்தார்.

பெரியவர் தொடர்ந்தார்: “நதி இங்கே குறுகலாக இருக்கிறது என்பதை மட்டும்தான் தாங்கள் கணக்கிட்டீர்கள். ஆனால் ஆற்றில் ஆழம் குறைவான இடமும் இதுதான் என்பதைக் கணக்கெடுக்க மறந்து விட்டீர்கள்!” அவர் பேச்சில் பெருமை தொனித்தது.

சின்ன அதிகாரி உண்மையிலேயே தடுமாறித்தான் பானார். “அப்படியா? நான் கவனிக்கவில்லையே?”

“நான் கவனித்தேன்,” என்றார் மற்றவர் மார்பை மீய்த்திக்கொண்டு. “அதனால்தான் வழக்கமாக அதோ இங்கே நான் பாலம் கட்டுவேன். தாங்கள் புதிய பொறுப்பற்று இம்முறை இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டீர். இங்கே ஆழம் குறைவு. சக்கரவர்த்தியின் பரிவாரமோ கப்பெரிது. யானைகள் மட்டுமே பன்னிரண்டு குகின்றன என்று எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அவ்வளவு சுமைகளையும் தாங்க வேண்டுமானால், குகைகள் தண்ணீரில் வலுவாக நிற்க வேண்டுமானால், ஆழம் அதிகம் இருக்க வேண்டும்.”

சின்ன அதிகாரிக்குக் கிலி பிறந்தது. “தாங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்...”

பெரிய அதிகாரிக்கு ஆனந்தமும் பெருமையும் பிடிபடவில்லை. அவருடைய கண்ணில் அது தெரிந்தது. ஆனால் அந்த உணர்ச்சிகளை வேண்டுமென்றே மறைத்துக் கொண்டார். எதிராளி இன்னும் முழுமையாகச் சரணடைய வேண்டுமென்பது அவர் ஆசை. “ஆழம் இல்லாததால் சக்கரவர்த்தி நடக்கும்போது பாலம் கவிழ்ந்துவிடப் போகிறதே என்பதற்காகச் சொன்னேன். மற்றப்படி தாங்கள் இந்த இடம்தான் சரியானது என்று நிச்சயமாக எண்ணினால் அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்” என்றார்.

“இல்லை, இல்லை. ஷா இன்ஷாவின் பந்தோபஸ்து தான் முக்கியம். அதற்கு எந்த இடம் சரியானதோ அந்த இடத்தில் பாலம் கட்டுவோம்,” என்று, பெரியவர் விரும்பியபடியே சின்னவர் நெடுஞ்சாண்கிடையாகச் சரணாகதி செய்தார். “இந்தாப்பா, யாரங்கே! கூப்பிட்டு எல்லாரையும். பண்டங்கள் தளவாடங்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்குங்கள். வருடாவருடம் பாலம் கட்டுகிற இடத்துக்கே போகலாம். அதோ அங்கே.”

கேட்டுக்கொண்டிருந்த ரூப்மதி வானத்தை நோக்கினாள். அவள் கண்ணில் நீர் தளும்பியது. கடவுள் நம்பங்கில் இருக்கிறார். அக்பரை ஒழித்துக் கட்டுவதில் துணை செய்யத்தான் போகிறார்.

வில்லையும் அம்பையும் மறைத்து வைத்திருக்கும் மலைக் குகையை நோக்கி ஓட்டமாய் ஓடினாள் அவள்.

மாசி ஐந்தாம் தேதி.

சக்கரவர்த்தி அக்பரும் அவரது பரிவாரத்தினரும் ஆக்ராவிலிருந்து புறப்பட்டு அன்று பதினொன்றாம் நாள்

இன்னும் ஆறு நாள் பயணத்தில் அவர்கள் அஜ்மீர் அடைந்துவிடுவார்கள். இரண்டு தினம் அங்கே மொயினுத்தின் சிஷ்டியின் தர்காவில் தங்கியிருப்பார்கள். பிறகு ஆக்ராவை நோக்கித் திரும்ப வேண்டியதுதான்.

பனாசி ஆற்றங்கரையில் ஷா இன்ஷாவின் கூடாரங்கள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்துக்குப் பரந்து விரிந்து அமைந்திருந்தன. ஒவ்வொன்றும் அதில் தங்கியிருப்போரின் அந்தஸ்தைக் காட்டும் வண்ணம் காட்சி தந்தன. அரச குடும்பத்துப் பெண்களின் கூடாரங்கள், ஓரங்களில் தங்கச் சரிகை போட்ட பளபளப்பான பட்டுத் துணிகளில் படபடத்தன. அங்கே பர்தா அணிந்த வேலைக்காரிகள் கைகளில் வெள்ளித் தட்டும் தங்கப் பாத்திரங்களும் ஏந்திய வண்ணம் இங்குமங்கும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பகுதியெங்கும் மனத்தை மயக்கும் அத்தர்களும் ஊதுவத்தி நறுமணங்களும் காற்றிலே கலந்து வந்தன. அந்தக் கூடாரங்களுக்கு வெளியே இசை வல்லுனர்கள் செவிக்கு இனிமையாகவும், இதமாகவும் பல்வேறு வகையான கருவிகளை முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூடாரங்களுக்குப் பின்புறமாக, ஆனால் அதிகாரிகளின் கூடாரங்களுக்கு முன்புறமாகச் சக்கரவர்த்தியின் கூடாரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தர்பாருக்காக ஒன்று, உணவு அருந்துவதற்காக ஒன்று, சயனத்துக்காக ஒன்று, ஸனானபானாதிகளுக்காக ஒன்று என்று அடுத்தடுத்து வான்கு தனித்தனி அறைகள் கொண்ட பிரம்மாண்டமான கூடாரம் அது. ஆயுதம் தாங்கிய எட்டுக் காவலர்கள் கூடாரத்தை எதிரெதிர் வட்டமாகச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். டக் டக்கென்ற ராணுவ நடையையும் இடுப்பிலிருந்த ஆயுதங்கள் உரையும் ஓசையையும் தவிர, மயபக்தியான நிசப்தம் அங்கே நிலவியது. சக்கரவர்த்தியின் கூடாரத்துக்குப் பின்னே தளபதிகள், அதிகாரிகள், ஸைனர்கள் முதலியோர் தனித்தனிக் கூடாரங்களில் தங்கி இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் அப்பால் தொழிலாளர்கள், வலையாட்கள் முதலியோர் இருந்தனர்.

சக்கரவர்த்தி இப்போது தமது கூடாரத்தில் இருக்கவில்லை. பனாசி ஆற்றங்கரையில் இயற்கையின் மலை ஓவியமாய்த் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆற்றின்

கறுத்த நீரும், நீரில் விளையாடும் கொக்குகளும், அவற்றின் பின்னே நீல வானத்தில் கூடிக் கலைந்துகொண்டிருக்கும் மேகங்களும் சக்கரவர்த்தியின் தூரிகையில் பிடிபட்டு, சிலையில் சிறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மாமன்னரின் ஆருயிர் நண்பரான குவாஜா அப்துஸ் ஸமத் அடி மேலடி வைத்து மெல்ல அங்கே வந்தார். சக்கரவர்த்தியின் ஒரு முனைப்பட்ட சிந்தனையைக் கலைத்து விடக் கூடாதே என்று அவர் அஞ்சுவது அந்த நடையில் தெரிந்தது. அப்படியும் கூட நிழலாடுவதை அக்பர் கண்டு விட்டார். “வாருங்கள் நண்பரே,” என்று இன்முகத்துடன் வரவேற்றார். பாரசீகத்திலிருந்து வந்த இந்தக் கலைஞர், தந்தையார் ஹுமாயூனின் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தவர் என்ற காரணத்தால் குவாஜா அப்துஸ் ஸமத்திடம் அக்பருக்குப் பெரும் மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. அந்தக் கலைஞரைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே நானாறு பேர் கொண்ட ஒரு சிறு படைக்கு அவரைத் தளபதியாக நியமித்திருந்தார். கண்ணிலும் கைவிரலிலும் அபாரக் கலைத்திறன் கொண்டவர் என்று சக்கரவர்த்தி அவரை அடிக்கடி பாராட்டுவது வழக்கம்.

“ஷா இன்ஷா பார்க்க வேண்டும்.” வெல்வெட் துணி தைத்த சிறு பேழையைத் திறந்து நீட்டினார் குவாஜா அப்துஸ் ஸமத். கூடவே ஒரு பூதக் கண்ணாடியையும் தந்தார்.

“என்ன இது, நண்பரே!” தூரிகையைக் கீழே வைத்திட்டு அவைகளை வாங்கிக் கொண்டார் அக்பர்.

“ஒரு சின்னஞ்சிறு விதை அந்தப் பேழையில் இருக்கிறது. பூதக் கண்ணாடியால் பார்த்தால் அதில்—”

“ஓ!” அக்பரின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. பூதக்கண்ணாடியின் துணைகொண்டு பார்த்தபோது அந்த விதையில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

படித்தார்: “கருணை வாய்ந்த இறைவனின் பெயரால் கூறுகிறேன். அல்லா ஒருவரே இறைவன். அவரே நித்தியமானவர். அவர் பெறுவதுமில்லை பிறப்பதுமில்லை. அவருக்கு இணையானவர் எவரும் கிடையாது. “பேழையை மூடிக் குவாஜா அப்துஸ் ஸமத்திடம் கொடுத்தார் அக்பர். “அற்புதம் நண்பரே, மிக அற்புதம்.”

“என் பாக்கியம், ஷா இன்ஷா. கலைத்திறன் எள்ளள வேனும் என்னிடம் இருக்குமானால் அது தாங்கள் தரும் ஊக்கத்தால் வருவதுதான்.”

விட்ட இடத்தில் ஓவியம் தீட்டலானார் சக்கரவர்த்தி. “ஆனால் எனக்கென்னவோ ஓவியம் தீட்டுவது தான் கலை களுக்கெல்லாம் சிகரமான கலையென்று தோன்றுகிறது, நண்பரே.”

“எப்படி ஷா இன்ஷா?”

“இறைவனின் படைப்பு எப்படி அமைந்திருக்கிறதோ அதை அப்படியே நகலெடுக்கிறான் ஓவியன். கண்ணும் மூக்கும் வைக்கிறான். காலும் கையும் கொடுக்கிறான். ஆனால் என்ன செய்தாலும் தன் படைப்புக்கு உயிர் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று உணர்கிறான். அங்கே தான் இறைவனின் எல்லையற்ற சக்தியை அவன் தெரிந்து கொள்கிறான். அவ்வாறு கடவுளைப் பற்றி எண்ண வைக்கும் கலை ஓவியக் கலையைத் தவிர வேறெது உண்டு?”

“உண்மைதான் சக்கரவர்த்தி.”

காற்று சுகமாய் வீசிற்று. பனாசி நதியின் நீர்ப்பரப்பில் சின்னச் சின்னத் திவலைகள் வெடித்தன. சக்கரவர்த்தி அக்பர் தூரிகையை வைத்துவிட்டு மெல்ல உலாப் புறப்பட்டார்.

ஒவ்வொரு கூடாரத்தையும் அவர் தாண்டும்போதும், ராஜாங்க சம்பிரதாயப்படி அந்தக் கூடாரத்துக்கு உரியவர் வெளியே வந்து மாமன்னரின் பாதத்தடியில் ஒரு பவுன் நாணயத்தை வைத்துக் குனிந்து சலாமிட்டு ஒதுங்கிக்

கொண்டார்கள். அக்பரும் அவரது வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாகப் புன்னகையுடன் தலையசைத்த வண்ணம் மேலே நடந்தார். முக்கியமானவர்களின் கூடாரங்களாக இருந்தால் நின்று இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டு நகர்ந்தார்.

தான்சேன் அறிமுகப்படுத்திய புதிய வைத்தியரிடம் சில வினாடிகள் கூடுதலாகவே தாமதித்தார். பாதத்தடியில் நாணயத்தை வைத்து அவர் வணங்கி எழுந்ததும்—

“ஓ, வைத்தியர் என் பரிவாரத்தோடுதான் இன்னும் இருக்கிறாரா?” என்றார் அக்பர் கேலியாக.

“ஏன், கூடவேதான் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்?”

“ஓகோ, தாங்கள் என்னைவிட்டு ஓரடிகூடப் பிரியாமல் இருப்பீர்களென்று தான்சேன் சொன்னதாக நினைவு... அதனால் விசாரித்தேன்...” புன்சிரிப்புடன் சக்கரவர்த்தி நடையைத் தொடர்ந்தார்.

மருத்துவர் வேடத்திலிருந்த ஜெய் இருப்புத் துணியினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். ஏனோ சக்கரவர்த்தியின் முன்னிலையில் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளாமலே இருந்து வருகிறது. ஆனால்—

வெகு வெகு தொலைவிலே மெல்லிய கோடாகத் தெரியும் குன்றை நோக்கினான் அவன். அங்கே ஒரு பாறையின் மறைவில், வெய்யிலுக்கும் மழைக்கும் அஞ்சாமல், தோளிலே வில்லும் நெஞ்சிலே லட்சியமுமாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளே ஒரு பெண்—

ரூபா, உனக்கு உறுதுணையாக இதோ வந்துகொண்டிருக்கிறேன். கவலைப்படாதே...

ஆற்றின் குறுக்கே பாலம் அமைந்துவிட்டது. அன்று பகலுக்கு மேல் அக்பரின் பரிவாரங்கள் ஒவ்வொரு படகாகக் கால் வைத்து நதியைக் கடக்கலாயின.

அக்பர் முதல் படகில் ஏறினார்.

அவரை அடியொற்றிப் பின் தொடர்ந்தான் ஜெய். அவன் உள்ளத்தில் எத்தனை படபடப்பு! தலையில் சுற்றி

யிருந்த அந்தச் சிவப்புத் துணியை அவிழ்த்துத் தயாராக வைத்துக் கொண்டான். இன்னும் நான்கு படகுகள் கடந்தால் ஆற்றின் மத்தி—அந்த இடத்தை அடையும்போது அவன் சிவப்புத் துணியை வீசி ரூப்மதிக்கு அக்பரை அடைபாளம் காட்ட வேண்டும். அவன் கால்கள் கனத்தன.

இன்னும் ஒரே ஒரு படகு.

சக்கரவர்த்தி நின்றார். சட்டெனத் திரும்பினார். அதையோ முகர முயற்சிப்பதுபோல நாசியை உறிஞ்சினார். பின்னாலேயே நின்றிருந்த ஜெய்யைப் பார்த்தார். “வைத்தியரே, ஏதோ நாற்றமாகத் தெரியவில்லை?” என்றார்.

“எனக்கு எதுவும் தெரியவில்லையே...”

“எனக்குத் தெரிகிறது,” மீண்டும் நாசியை உறிஞ்சினார் சக்கரவர்த்தி. சட்டென அவர் முகம் மலர்ந்தது. “ஓ! இதுதான்! துவைத்து உலர்த்தி வெகு நாளாயிற்று பாலிருக்கிறது! அதுதான் இவ்வளவு நாற்றம்!”

விசிறுவதற்குத் தயாராக ஜெய் கையில் வைத்திருந்த அந்தச் சிவப்புத் துணியை வெடுக்கெனப் பறித்தார். நதியில் விழுந்தார். சிரித்துக்கொண்டே அடுத்த படகுக்குச் சென்றார். பின்னர் அதற்கடுத்த படகு, அதற்கடுத்தது, அதற்கடுத்தது—

பத்திரமாக அக்கரையை அடைந்துவிட்டார் ஷாஜின்ஷா.

27

காத்திருந்தது காத்திருந்து ரூப்மதியின் கால்கள் மரத்துப் போயின. பார்த்துப் பார்த்துக் கண்கள் பூத்துப் போயின.

என்னதான் ஆயிற்று ஜெய்க்கு?

குன்றின் உச்சியில், பாறையின் மறைவில் நானேற்றிய வில்லுடன் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அக்பரின் பரிவாரங்கள் வருவதை அவன் கண்டான். யானைகளும், ஓட்டகங்களும் செல்வதைக் கண்டான். படகுப் பாலத்தின் வழியே பல பேர் கடந்து செல்வதைக் கண்டான்.

ஆனால் ஜெய் சிவப்புத் துணி எதையும் விசிறி அடையாளம் காட்டவில்லை. இங்கிருந்து பார்த்தபோது ஏறும்பு ஏறும்பாகத்தான் மனிதர்கள் தோன்றினார்களே தவிர, அக்பர் யார், மந்திரிகள் யார், பெண்கள் யார் என்று எதுவுமே கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

படகுப் பாலத்தில் ஈ காக்கை இல்லை. அக்பரின் பரிவாரம் ஆற்றைக் கடந்து ஒரு முழு நாளாகிவிட்டது.

சோர்ந்த உள்ளத்துடன் அவன் குழம்பியிருந்தபோது—

வேகமாய் யாரோ மலையேறி வரும் காலடியோசை கேட்டது. தாடியும் மீசையுமான அந்த நபர்—

“நான்தான் ஜெய், ரூபா!”—அவன் திகைப்பை அவன் நீக்கினான். “இது அக்பரின் குழுவில் சேர்த்துக்கொள்வதற்காகப் போட்ட வைத்தியர் வேடம்!” முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு அவளருகில் உட்கார்ந்தான்.

“ஜெய்! என்ன ஆயிற்று நம் திட்டம்? ரொம்ப சாவதானமாய் இருக்கிறீர்களே?” அவன் பதைத்தான்.

அவன் பெருமூச்சு விட்டான். “அந்தத் துணியில் என்னவோ நாற்றம் வருகிறதென்று சொல்லிப் பறித்தெறிந்துவிட்டார் அக்பர்! உனக்கு அடையாளம் காட்ட முடியாமலே போய்விட்டது.”

“இனிமேல்?”

“என் உறவினர்கள் இந்தப் பக்கத்திலிருப்பதால் அக்பரிடம் சொல்லி ஒரே ஒருநாள் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு உன்னைப் பார்க்க ஒடோடி வந்தேன்.”

இடுப்பிலிருந்து ஒரு துணிச்சுருளை எடுத்துத் தரையில் பரப்பினான் அவன்.

“என்ன இது?”

“உன் திட்டத்தை இனி அஜ்மீரில்தான் அமுல் செய்ய வேண்டும். அதுதான் பிரயாணத்தின் கடைசிப் படி.”

“இது என்ன என்று கேட்கிறேன்.”

“அஜ்மீரிலுள்ள தர்காவின் அமைப்பு முறையைக் கண்டுக்கிறது இது.” ஒவ்வோரிடமாய் அவன் விளக்கினான்: இதோ இந்த நடுவட்டத்தில் குவாஜா மொயூனுத்தீனின் சமாதி இருக்கிறது. வெளியிலுள்ள இந்த இரண்டு இடங்களும் குவாஜா சாகிப்பின் மனைவிகளுடைய கல்லறைகள். இதோ இந்த இடத்தில் மாண்டு கல்தான்களின் கல்லறை...”

அவன் குறுக்கிட்டான். “சரி, இதெல்லாம் தெரிந்து காணு...”

“மொத்தத் தர்காவும் திறந்தவெளி என்பதை மறக்காதே. இதோ வடகிழக்குப் பகுதியில் தரகார் குன்றுகள் இருக்கின்றன. குன்றின் அடிவாரத்தில் ஜல்ரா திருக்குளம் இருப்பதைப் பார். திருக்குளத்தை ஒட்டி தர்கா. நீ இங்கே தங்கத் குன்றில் இருப்பது போலவே, தரகார் குன்றிலும் இருந்துகொள்ளலாம். உயரமான, மறைவான இடம் கிடைக்கும்.”

“அங்கே இருந்துகொண்டு?”

“நான் அக்பரின் பின்னாலேயே வருகிறேன். வேறொரு வடிவத் துணி வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, இதோ—கவனி! இந்த மாண்டு கல்தான்களின் சமாதியருகே அக்பர் இருப்போது, அடையாளம் காட்டுகிறேன். நீ உடனே ஒரே இடம்பினால்—”

ரூப்மதி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

“என்ன ரூபா?”

“ஒன்றுமில்லை. சமாதி என்பது புனிதமான இடம். அதுவும் குவாஜா மொயூனுத்தின் சிஷ்டி ஒரு பெரிய மகான். அவருடைய தர்காவில் ஒரு கொலையைச் செய்து அசுத்தப்படுத்தக் கூடாது. அனாவசியமாய் மதக் கலவரங்களுக்கு வேறே இடமேற்படுத்தும்...”

“அப்படியானால் ஒன்று செய். தர்காவின் வாசலில் அக்பர் யானை மேலிருந்து இறங்கும்போதே வேலையை முடித்துக்கொள். நான் அடையாளம் காட்டுகிறேன்.”

“ஜெய்!”

“என்ன ரூபா!”

“நான் பத்திரமான, மறைவான இடத்தில் இருப்பேன். எனக்கு ஆபத்து நேராது. ஆனால் உங்கள்மீது துளி சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும்...” அவள் குரல் கம்மியது.

“சீ அசடு!” அவள் கண்களைத் துடைத்துவிட அவள் துடித்தாள். லட்சியம் நிறைவேறும் வரையில் ஒருவரை யொருவர் தொடுவதில்லை என்ற வைராக்கியம் நினைவு வந்தது.

“நான் ஜாக்கிரதையாக இருப்பேன். நீ அஜ்மீருக்கு இன்றைக்கே புறப்பட்டுவிடு.” வந்த வேகத்திலேயே அவள் திரும்பிவிட்டாள்.

இன்றோ நாளையோ ஷா இன்ஷா விஜயம் செய்யப் போகிறார்! அஜ்மீர் நகரம் திருவிழாக் கோலத்தில் துள்ளிக் கொண்டிருந்தது, ரூப்மதி அங்கு போய்ச் சேர்ந்தபோது நோக்கும் திசையெல்லாம் கொடிகள், தோரணங்கள் இன்னிசை முழக்கங்கள்!

தரகார் குன்றங்களிலிருந்து பார்த்தபோது உளமும் குளமும் தர்காவும் அற்புதமாய்த் தெரிந்தன. குன்றின் உச்சியில் வசதியான இடத்தைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டாள். அரை நாள் தான் அவள் காத்திருந்தாள். குன்றை அவள் அடைந்தது ஒரு மாலை வேளையில்.

சக்கரவர்த்தியின் பரிவாரங்கள் வரத் தொடங்கியது மறுநாள் காலையில்.

வில்லை நானேற்றிக் கொண்டு கால் வலிக்க, கை விரல் வலிக்க, கண்கள் வலிக்க, தொண்டை வலிக்க, நெற்றி வலிக்க—

அதோ! அதோ! அதோ!

அக்பரின் பட்டத்து யானை சகல அலங்காரங் களுடன் வருவது தெரிகிறது.

ஜே ஜே என்று மக்கள் கூட்டம் ஓடிவந்து சூழ்வது தெரிகிறது. படை வீரர்கள் அவர்களை விரட்டி விலக்கி, சக்கரவர்த்திக்கு வழிவிடுவது தெரிகிறது. அந்த உடை, அந்த உயரம்—

அதோ அவருக்குப் பக்கத்திலேயே ஜெய்! சிவப்பான தலைப்பாகைத் துணியை உயர்த்தி விசிறி அடையாளம் காட்டுகிறான்!

சர்ரென்று இழுத்துவிட்டாள் ஓர் அம்பை. அது தன் இலக்கை அடையுமுன்பே இன்னோர் அம்பும் அவள் வில்லிலிருந்து புறப்பட்டுப் பறந்தது.

மறுகணம் அவர் விழுவதும் குப்ரெனக் கூட்டம் செருவதும் தெரிந்தது.

வில்லையும் அம்பையும் கீழே வைத்தாள் ரூப்மதி. தரையில் விழுந்துவணங்கினாள். இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டாள். அது மாத காலமாக எந்த லட்சியத்தை மனசில் தேக்கி வைத்திருந்தாளோ அது நிறைவேறிவிட்டது. சூர்யபுரே! இனி உன் சுதந்திரத்துக்கு ஆபத்து இல்லை. ராஜபுதனத்து வீரப் புதல்வர்களே! இனி உங்கள் பூமியையும் பெண்டுள்ளைகளையும் அவமானப் படுத்த எந்த அன்னியனும் வரமாட்டான்! விடுதலைத் தேவதையே! உனக்கு வணக்கம். உரிமைத் தேவனே! உனக்கு வணக்கம். மானத்துக்கும் கொளரவத்துக்கும் அஞ்சாமைக்கும் என்னென்ன தெய்வங்கள்

உண்டோ, அவைகளுக்கெல்லாம் வணக்கம், வனக்கம், வணக்கம்.

அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வில்லையும் அம்பையும் பாறை மறைவில் ஒளித்து வைத்தாள். குன்றினின்றும் இறங்கினாள் புயலாக. தர்காவை நோக்கி ஓடினாள்.

அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அங்கே.

அம்பு தாக்கிய உடல் தரையில் கிடந்தது. அதன்மீது துணி போர்த்தப்பட்டிருந்தது. ஒரு சிறு குட்டைபோல ரத்தம் பரவியிருந்தது.

“குழந்தாய்! குழந்தாய்!” அக்பரின் தாய் ஹமீதா பானுபேகம் புரண்டு புரண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அந்தத் திசையிலிருந்துதான் வந்தது அம்பு! இல்லை, இல்லை, இந்தத் திசையிலிருந்து! ஓடுங்கள்! போய் பாருங்கள்! எங்கிருந்தாலும் கொலைகாரனைக் கண்டு பிடியுங்கள்! ஆணைகள் பறந்தன.

ரூப்மதிக்கு எவ்வித அச்சமும் ஏற்படவில்லை. சிறிது சிறிதாகக் கூட்டத்தினுள் புகுந்தாள். ஜெய், எதுவும் செய்ய முடியாத வைத்தியர் என்ற வகையில், தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நின்றிருந்தான். அவன் கண்கள் அவன் கண்களைச் சந்தித்தன. மெல்ல மெல்ல அவனை நெருங்கினாள். கூட்டத்தில் யாரும் கவனிக்காமல் அவன் கையைப் பற்றி அழுத்தினாள். அவள் ஸ்பரிசத்தைக் கண்டு அவன் திடுக்கிடுவது தெரிந்தது. அவள் புன்னகை செய்தாள். ‘நம் லட்சியம்தான் நிறைவேறிவிட்டதே! இன்னேன்!’ என்று அந்தப் புன்னகை அவனுக்குச் சொல்லிற்று.

அவ்வளவு அமளிக்கிடையே தோடர்மாலுக்கு ஒன்று நினைவு வந்தது.

அந்தப் பிரகடனம்!

‘எனக்கு எந்த நிமிடம் மரணம் நேருகிறதோ அந்த நிமிடமே, எந்த இடத்தில் மரணம் நேருகிறதோ அந்த

இடத்திலேயே வாசிக்க வேண்டும்’ என்ற கட்டளையுடன் சக்கரவர்த்தி அவரிடம் ஒப்படைத்த அந்தப் பிரகடனம்!

தரையில் ஆஜானுபாகுவாக விழுந்து கிடக்கும் உடலைக் கண்டார். கண்ணில் நீர் பெருகியது. ‘சக்கரவர்த்தி! தங்கள் ஆணையை இதோ நிறைவேற்றுகிறேன்!’—அவர் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. ஓடினார் தன் மாளிகைக்கு. பிரகடனத்தை எடுத்துக்கொண்டார் ஓட்டமாய்த் திரும்பினார்.

“பெரியோர்களே! நண்பர்களே! தயவுசெய்து சற்று அமைதியாக இருங்கள்!”—தோடர்மாலின் வெண்கலக் குரல் கணீரென்று எழுந்தது—

புலம்புவோரும் கதறுவோரும் தலையில் அடித்துக் கொள்வோரும் மார்பில் அறைந்துகொள்வோரும் விழுந்து புரளுவோரும் விம்மித் துடிப்போரும் சட்டென அவரை நிமிர்ந்து நோக்கினார்கள்.

ரூப்மதியும் ஜெய்யும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ரூப்மதியின் முகத்தில் அலட்சியச் சிரிப்புப் பரவியிருந்தது. எடுத்துக்கொண்ட நோக்கம் நிறைவேறியாகிவிட்டது. என்ன பிரகடனம் வாசித்தால் யாருக்கென்ன?

“தலைநகரிலிருந்து புறப்படுமுன் ஷா இன் ஷா இந்தப் பிரகடனத்தை என்னிடம் தந்தார். தனக்குத் திடீரென்று மரணம் சம்பவித்தால் உடனே இதைப் படிக்குமாறு உத்தரவிட்டார்.” முத்திரையை உடைத்து குழலுக்குள் இருந்து பட்டுச் சீலையை வெளியே எடுத்தார் தோடர்மால்.

என் விழுந்தால் கேட்கும் நிசப்தம்.

தோடர்மால் படித்தார்:

“இந்துஸ்தானத்தின் சக்கரவர்த்தியான அபுல் இ—பதே ஜலாலுதீன் முகம்மது அக்பர் தமது இறுதிக் காலத்தில் சகலமான ஜனங்களுக்கும் தளபதிகளுக்கும்

பிறப்பிக்கும் ஆணையாவது: ராஜபுதனத்தில் இதுவரை நம்மால் ஜெயிக்கப்படாமலும், நமது ஆட்சியில் சேர்க்கப்படாமலும் என்னென்ன பகுதிகள் இருக்கின்றனவோ அவையனைத்தும் இனி பயமின்றி வாழலாம் என்று இறைவன் பெயரால் உறுதி கொடுக்கிறேன். சூர்யபுர், நாகர்கோட், மாள்வா முதலிய ராஜ்யங்கள் தன்னிச்சைப்படி சுதந்திரமாக வாழலாம். அக்பராகிய நானோ அல்லது என் வம்சத்தவரோ அவற்றின் சுதந்திரத்தில் எக்காரணம் கொண்டும் தலையிடவும் மாட்டோம், அந்தப் பகுதியின்மீது படையெடுக்கவும் மாட்டோம் என்று மீண்டுமொரு முறை இறைவன் பெயரால் சத்தியம் செய்து உத்தரவாதம் தருகிறேன்..."

தோடர்மால் படித்து முடித்தார்.

பயங்கரமான நிசப்தம் அங்கே நிலவியது.

ஜெய்தான் அந்த நிசப்தத்தை முதல் முதல் கலைத்தான். அவன் குரல் தழுதழுத்திருந்தது. "சக்கரவர்த்தி! தாங்கள் இவ்வளவு பெருந்தன்மையானவர் என்பதை அறியாமல்... அந்தப் பாதகத்தைச் செய்துவிட்டோமே..."

தோடர்மால் திகைத்தார் அவன் பேச்சைக் கேட்டு. "நீங்கள்... நீ..."

ஜெய் தன் தாடியையும் மீசையையும் தலைப்பாகையையும் களைந்தெறிந்தான். "நான் ஜெய்—சூர்யபுரின் இளவரசன். இவள் ரூப்மதி..."

முன்னே வந்து நின்றாள் ரூப்மதி. அவள் தலை குனிந்திருந்தது. கண்கள் கலங்கியிருந்தன. "அக்பர்—மன்னிக்க வேண்டும், சக்கரவர்த்தி—இப்படியொரு இறுதிப் பிரகடனம் செய்து வைத்திருப்பார் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை... இந்த ஆணையையும் உறுதிமொழியையும் ஒரே ஒரு நாள் முன்னதாக அவர் வெளியிட்டிருந்தால்—நான்... இவரை..."

தோடர்மால் திடுக்கிட்டார். "என்ன சொல்கிறாய் நீ?"

ரூப்மதியின் குரல் மேலும் கலங்கியது. இறந்தவரின் மார்பிலிருந்து பறித்து எறியப்பட்டிருந்த அம்பைக் காட்டினாள். "அந்த அம்பை எய்து ஷா இன் ஷாவின் உயிரைப் பறித்தவள் நான்தான்."

"என்ன!" சரேலென்று பத்துப் பதினைந்து போர் வீரர்கள் உருவிய வாளுடன் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஜெய் பதறிப்போய் அவளை அணைத்தாற்போல் மறைத்துக்கொண்டான்.

தோடர்மால் ரூப்மதியை நெருங்கினார்: "பெண்ணே! உன் அறியாமையால் எப்படிப்பட்ட தவறைச் செய்துவிட்டாய் பார்த்தாயா? திருத்தி நேர் செய்ய முடியாத மாபெரும் பிழையைப் பண்ணிவிட்டாய் என்பது உனக்குத் தெரிகிறதா!"

"ஆம் பிரதம மந்திரி அவர்களே, ஆம். என் பிழை எனக்குத் தெரிகிறது." ஒப்புக்கொண்டாள் ரூப்மதி. "சூர்யபுரை அடிமையாகவே வைத்திருக்கப் போகிறவர் என்று சக்கரவர்த்தியைக் கட்டோடு வெறுத்தேன். ராஜபுதனத்தின் கௌரவத்தைக் குலைக்கப் போகிறவர் என்று அவரைக் கொலை செய்தேன். அவர் நெஞ்சுக்குள் இவ்வளவு உயர்ந்த எண்ணங்களும் பெருந்தன்மையான திட்டங்களும் இருப்பதை அறியாமல் போனேன்..."

உறுதியாகக் கூறினார் தோடர்மால். "நீ செய்திருப்பது மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் குற்றம். அதை நீயே ஒப்புக் கொள்கிறாய். உன் குற்றத்தை விசாரிக்க நியாயாதிபதியோ நீதிமன்றமோ தேவையில்லை. இங்கேயே, இப்போதே உனக்கு மரண தண்டனை அளிக்கிறேன். தளபதி! இவளை..."

மின் வெட்டு நேரத்தில்—ரூப்மதியின் தலை மண்ணிலே புரண்டிருக்கும்—

அதற்குள் ஒரு கம்பீரமான குரல்!

“நில்!” என்ற அந்தக் குரல் யாருடையது என்பது அத்தனை பேருக்கும் அந்தக் கணமே புரிந்தது.

கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு மர்மமான புன்சிரிப்புடன் வந்தார் ஷா இன்ஷா அக்பர்.

இருந்த இடத்தைவிட்டு ஜெய்யும் ரூப்மதியும் ஓரடிகூட நகரவில்லை. ஜெய்யின் கையை அவள் இறுகப் பிடித்திருந்தாள். அந்த இறுக்கத்தில் அவளுடைய பிரமிப்பும் குழப்பமும் தென்பட்டன.

“செளக்கியமாய் இருக்கிறாயா குழந்தாய்?” ரூப்மதியை நெருங்கியவர் அவள் தலையை அன்போடு வருடினார். “சூர்யபூர் இளவரசனுக்குத் தூது சொல்லி அனுப்பினேனே, உன்மூலம்? ஞாபகம் இருக்கிறதா? திரும்பி வந்து என்ன நடந்தது என்று ஒரு வார்த்தைகூட எனக்குச் சொல்ல வில்லையே? மறந்தேபோய்விட்டாய்! இல்லையா?”

அவர் பேசப் பேசத் தன் அகன்ற கண்களால் அவரையே இமைக்காமல் பார்த்தாள் ரூப்மதி. பல மாதங்களுக்கு முன்னால் ஆக்ரா அரண்மனையில் அவர் பேசிய இனிமையான பேச்சு அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. பெற்ற தந்தையைப் போல அவர் காட்டிய பாசம் ஞாபகம் வந்தது.

அவள் கண்களில் நீர் தளும்பியது.

“ஓ! உன் லட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது என்ற ஆனந்தக் கண்ணீரா?” சிரித்தார் சக்கரவர்த்தி.

“என்ன... என்ன சொல்கிறீர்கள்?” திகைத்தாள் ரூப்மதி.

“சூர்யபூரைத் தாக்கி நாசம் செய்தவன், சூர்யபூரை அவமானப் படுத்தியவன், சூர்யபூரின் ரத்தினங்களான இளம் சிங்கங்களை வெட்டிச் சாய்த்தவன்—அவனை உன் கையாலேயே கொன்று பழி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நீ விரும்பினாயல்லவா? அது ஒன்றுதானே உன் லட்சியமாக இருந்தது?”

“ஆமாம்...”

“உன் எண்ணம் நிறைவேறிவிட்டதே! தெரியாது?”—மாமன்னர் குனிந்தார். கீழே கிடந்த உடலைப் போர்த்தியிருந்த துணியை இழுத்து விலக்கினார். அந்த முகத்தில் ஒட்டியிருந்த தாடியையும் மீசையையும் தலைப்பாகையையும் பறித்து எறிந்தார்.

“கான்சூர்!”—தோடர்மாலின் பிரமித்த குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

“கான்சூர்... கான்சூர்...” பல குரல்கள் ஒலித்தன! பரபரப்பு! திகைப்பு! ஆச்சரியம்! அதிர்ச்சி!

ஜெய் அந்த முகத்தைப் பார்த்தான். “இவன்... இவன்தான் சூர்யபூரின் மீது படையெடுத்து வந்து...”

“என் உத்தரவில்லாமல் படையெடுத்து, என் உத்தரவில்லாமலே சூர்யபூர் வீரர்களின் தலைகளை வெட்டி வண்டி வண்டியாக ஆக்ராவுக்குக் கொண்டு வந்தான்!” வெறுப்பும் சினமும் அக்பரின் குரலிலே தொனித்தன. “அன்றைக்கே இவனுக்கு மரணதண்டனை கொடுத்தாயிற்று. இவன் தாய் கெஞ்சியதால் சில நாட்களுக்கு உயிரோடு விட்டு வைத்திருந்தேன். அஜ்மீர் பயணத்தின் போது என் உயிருக்கு அபாயம் விளைவிக்க நீங்கள் இருவரும் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள் என்று பிரதம மந்திரி தெரிவித்தார். உடனே நானும் திட்டமிட்டேன், இவனைக் காவு கொடுத்து இரண்டு பேர் விருப்பத்தையும் ஒரே சமயத்தில் நிறைவேற்றுவதென்று...”

“இந்தச் சடலத்தை அப்புறப்படுத்துங்கள்!” காவலாட்களிடம் கட்டளையிட்டார் தோடர்மால். சக்கரவர்த்தியிடம் பணிவோடு வினவினார்: “உஸ்பெக்கி விருந்து படையெடுப்பு நிகழ்க்கூடும் என்றும் அதைத் தடுப்பதற்காகக் காபூலுக்குக் கான்சூரை அனுப்பப்போவ தாகவும் தாங்கள்...”

“சொன்னது உண்மைதான். காஞ்சுரைக் காணாமல் நீங்கள் தேடக்கூடாதே என்பதற்காகக் கற்பனையாய் அந்தப் பதவியைக் கொடுத்தேன். அந்தப் பதவியை அவனுக்குக் கொடுத்திருப்பதாக நீங்கள் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே அவனுடன் நெருங்கிப் பழகுகிற மாதிரியும் நடத்தேன். பாதயாத்திரையின் போது மாறுவேடத்தில் என்னுடன் கூட வர வேண்டுமென்று சொல்லிக் காஞ்சுரைக் கட்டாயப்படுத்தி அழைத்து வந்தேன். ஆனால் எப்போது எந்த இடத்தில் என் உயிருக்கு ஆபத்து வரப்போகிறதென்பது எனக்குத் தெரியாமலிருந்தது. அந்தக் குழப்பத்தையும் சூர்யபுர் இளவரசர் தீர்த்துவிட்டார்...”

“நானா!” திகைத்தான் ஜெய்.

“ஆம்.” பின் கை கட்டியவாறு குறுக்கும் நெடுக்கும் உலாவிய வண்ணம் சக்கரவர்த்தி விளக்கினார்: “அன்று பனாசி ஆற்றங்கரையில் நமது கூடாரங்களின் வாசல் வழியே நான் நடந்து சென்றேனே, ஞாபகம் இருக்கிறதா? அரசாங்க சம்பிரதாயப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தங்கநாணயத்தை என் காலடியில் வைத்து வணங்கி எழுந்தார்கள். நீ கையில் நாணயம் இல்லாமல் தடுமாறிப் போனாய். பிறகு சட்டென்று ரூப்மதி உன்னிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த...” அங்கியின் பையில் கையை விட்டு வெளியே எடுத்தார் அக்பர்—“இந்த நாணயத்தை—சூர்யபுரின் சுதந்திரத்துக்குச் சின்னமாகத் திகழும் இந்த ‘வானின் முத்தம்’ நாணயத்தை—என் காலடியில் சமர்ப்பித்து வணங்கி எழுந்தாய். அந்த நிமிடமே நான் கண்டு கொண்டுவிட்டேன் நீ ஜெய் என்று. அப்போது நான் காஞ்சுரை மாற்ற ஏற்பாடு செய்திருக்கவில்லை. ஆகவே நீ என்னை யாருக்கோ அடையாளம் காட்டப் போகிறாய் என்று ஊகித்தவுடன் அந்தச் சிவப்புத் துணியைத் தட்டி விட்டேன். ஆனால் வெகு விரைவில் அடுத்த ஆபத்து வரப்போகிறது என்பது புரிந்துவிட்டது.

பனாசி ஆற்றைக் கடந்தவுடனேயே நீ மலையை நோக்கி நழுவினாய். உன் பின்னாலேயே ஆள் அனுப்பி விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண் டேன். காஞ்சுரை என்போல் வேடம் போட ரகசியமாய், யாருக்குமே தெரியாமல் ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். அந்த வேடத்தினால் தன் உயிரே போகப் போகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாத முட்டாள் ரொம்பச் சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொண்டான். எப்படியும் நான் இறந்தவுடனேயே தோடர்மால் பிரகடனத்தை வாசிப்பார், அதைக்கேட்டதும் நீ உன் அவசரத்துக்காக மனம் வருந்துவாய், வருந்தியதும் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று திட்டமிட்டேன். அதன்படியே நடந்தது...”

“ஷா இன்ஷா! பனாசி ஆற்றைத் தாண்டிய நான் முதல் நாங்கள் சலாமிட்டதும் வணக்கம் கூறியதும் உபசாரங்கள் செய்ததும் அந்தக் கேடுகெட்ட காஞ்சுருக்கா!”—தோடர்மாவின் குரலில் வருத்தம் தொனித்தது.

சக்கரவர்த்தி கடகடவென்று சிரித்தபடி அவர் தோள்மீது ஒரு கையும் ஜெய்யின் தோள்மீது மறு கையும் போட்டுக்கொண்டு நடந்தார்.

குவாஜா மொயூனுத்தின் சிஷ்டியின் தர்க்காவில் வணக்கங்களைச் செலுத்திவிட்டு வெளியே வந்தார் சக்கரவர்த்தி அக்பர். வாசலில் காத்திருந்த தோடர்மாலும் ரூப்மதியும் ஜெய்யும் அவருடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

ஆஜ்மீரின் அகலமான ராஜ வீதியில் அவர்கள் செல்கையில்—

உரத்த குரலில் பிரார்த்தனைகளும் வாழ்த்தொலிகளும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

‘—இலட்சியத்திற்காக உயிர் கொடுப்பவர்களே! நற்பேறு பெற்றவர்களே! இறைவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்

பட்டவர்களே! உங்களமீது எங்களின் ஸலாம் உரியதாகுக! நீங்கள் பொறுமையுடன் இருந்ததற்காகவும் அதனால் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட சிறப்பிற்காகவும் சாந்தியும் அல்லாஹ்வின் நல்லருளும் பாக்கியமும் உங்களுக்கு உரித்தாகட்டும்..'

சக்கரவர்த்தி மௌனமாகவே வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் சிந்தனைக் கோடுகள் நிரம்பியிருந்தன. பல்லக்கில் அவர் ஏறிக்கொள்ளாததால் வெறும் பல்லக்கைச் சுமந்தபடி ஆட்கள் அவர் பின்னாலேயே வந்தார்கள்.

"ரூப்மதி..." மகள் போன்றிருந்த ரூப்மதியின் தோளில் கைவைத்த வண்ணம் மெல்லிய குரலில் பேசினார். "கொஞ்ச நாளாக என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் அலைமோதிக்கொண்டிருக்கிறது. உன்னிடம் அதைப்பற்றிப் பேசினால் எனக்கே ஒரு தெளிவு பிறக்கும் என்று நினைக்கிறேன்..."

"சொல்லுங்கள் சக்கரவர்த்தி."

"நாடுகளை வெல்லுவதும், சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லைகளை விஸ்தரிப்பதும் ஓர் அரசனின் முக்கியமான கடமை. அதனால்தான் இந்துஸ்தானத்தின் பல பாகங்களிலும் நான் போரிட வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். ஆனால் வேறெந்த இடத்திலும் இல்லாத மூர்க்கமான மோதல் ராஜபுதனத்தில் மட்டுமே நடைபெறுவதைக் காணுகிறேன். இன்று நேற்றல்ல, என் மூதாதையர்கள் என்றைக்கு இந்துஸ்தானத்துக்குள் நுழைந்தார்களோ அன்று முதலே இப்படித்தான். ராஜபுதனத்தின் போர்கள் மட்டும் மூர்த்தண்ணியமாக, வாழ்வா சரவா என்கிறமாதிரி நடக்கின்றது. இது ஏன் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியவில்லையே சக்கரவர்த்தி."

"மதம்தான் காரணம் என்று மகான் மொயூனுத்தீன் சிஷ்டியின் சமாதியில் வணக்கம் செய்து கொண்டிருக்கையில் என் மனத்தில் பட்டது. நான் இந்து என்கிற வெறியை ஒரு பக்கமும், நான் முஸ்லிம் என்கிற வெறியை மறு பக்கமும் ராஜபுதனத்தில் தலைவிரித்தாடுகிறது. இந்த வெறியைத் தணித்தாக வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கிறாய்?"

"தெரியவில்லையே சக்கரவர்த்தி."

"எல்லா மதங்களின் நலமான அம்சங்களையும் இணைத்து, ஒரு புதிய மதத்தை ஏற்படுத்தினால் என்னவென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ என்ன நினைக்கிறாய்?"

"தெரியவில்லையே சக்கரவர்த்தி."

"மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பாதுஷா அலாவுதீன் கில்ஜி இதேபோல் ஒரு புதிய மதத்தை ஏற்படுத்த நினைத்தார். ஆனால் அதைக் கத்தி முனையிலே மரப்பலாமெனத் திட்டமிட்டார். அதனால் டெல்லி பட்டணத்தின் கொத்தவாலான அலாவுல் முல்க் அந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்தார். மதம் என்பது தீர்க்கதரிசிகளின் வலையே தவிர அரசர்கள் புருந்து குழப்பக்கூடாது என்று நினைத்துரைத்தார். அலாவுதீன் கில்ஜியின் திட்டம் தோல்வியடைந்தது. ஆகவே அதைப்போல் நான் செய்துவிடக்கூடாது. நீ என்ன நினைக்கிறாய்?"

"தெரியவில்லையே சக்கரவர்த்தி."

"தலைநகரை அடைந்ததும் எல்லா அறிஞர்களையும் அந்த தலைவர்களையும் கூட்டி எனது புது மதம் பற்றி விவாதிக்க போகிறேன். இந்த என் புது மதத்துக்கு தீன் இலாஹி—தெய்வீக மதம் என்று பெயர் சூட்டப் போகிறேன். இந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சந்திக்கும் பொது ஒருவர் 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று கூற வேண்டும். மற்றவர் 'ஜலல்லா ஜலலுஹி' என்று கூற வேண்டும்.

எவருக்கும் தீங்கு செய்யாத, அனைவரையும் திருப்திப் படுத்தக்கூடிய கொள்கைகள் இந்த மதத்திலே இருக்கும். உலகத்திலே அழகானவையெல்லாம், உலகத்திலே சத்தியமானவையெல்லாம், உலகத்திலே மகத்தானவையெல்லாம் என்னுடைய தீன் இலாஹி மதத்திலே இருக்கும்..."

சக்கரவர்த்தி அக்பர் பேசிக்கொண்டே சென்றார். ரூப்மதி தலையசைத்துக் கொண்டே சென்றாள்.

வெகு தொலைவில் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த ஜெய்க்கும் தோடர்மாலுக்கும் மான்சிங்குக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒரே ஆச்சரியம். அவர் இந்துஸ் தானத்தின் மாபெரும் பாதுஷா. இவள் இடிந்த குடிசையில் வளர்ந்த பெண். அவர் தெற்கே அகமத் நகரிலிருந்து வடக்கே காஷ்மீர் வரையிலும் மேற்கே காந்தாரிலிருந்து கிழக்கே கூச் வரையிலும் பரந்து விரிந்த சாம்ராஜ்யத்தின் தானைத் தலைவர். இவள் கையகல பூமிகுடச் சொந்தமாக இல்லாதவள். அவர் அறிவிலே வங்காளக் கடல். இவள் ஆனா ஆவன்னா அறியாத இளம்பெண். அவர் நூறு யானைகளின் வலுப் படைத்த ஆண்சிங்கம்; இவள் ஊதினால் பறந்துவிடக்கூடிய மாந்தளிர்.

இருவருக்கும் பொதுவாக என்னதான் இருக்கும். அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாகப் பேசுவதற்கு?

இவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்கள். அவர்கள் போய்க்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

முற்றம்

13452